

Giới thiệu Xuyên Qua Làm Ruộng Hảo!

Truyện Xuyên Qua Làm Ruộng Hảo! của tác giả Lạc Tuyết xoay quanh về Tần Mạch nàng kiếp trước từ một cô gái nông thôn mồ côi cha mẹ phần đầu lên đến chức vị trưởng phòng marketing. Cứ tưởng như thế đã mỹ mãn như ngôn tình không ngờ gặp tra nam tra nữ lừa cô mất trắng, bị xe tông uất hận qua đời.

Kiếp này xuyên không qua, Tần Mạch tự hứa nhất định phải gây dựng mái ấm thuộc về chính mình, không cầu sang giàu chỉ cầu hạnh phúc.

Mời các bạn tiếp tục theo dõi.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Làm Ruộng Hảo!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Xuyên Qua

Thời điểm Tần Mạch mở mắt, nàng chỉ thấy khuôn mặt gầy gầy nhỏ nhỏ của hai cái nam oa đang chăm chú quan sát nàng, Tần Mạch nhũn mày muốn ngồi dậy, vừa chống tay thì đầu đã ơng lên, ký ức xa lạ từ đầu như nước lũ nhanh chóng tràn vào, Tần Mạch phất chốc ngẩn ngơ.

Tần Ngọc thấy tỷ tỷ tỉnh dậy, vội kêu : “ Ca, tỷ tỷ tỉnh ! Tỷ tỷ tỉnh ! ” Giọng nói như phát khóc mang theo sự vui mừng.

Tần Lan vừa nấu xong bát cháo loãng đi tới cửa thì nghe Tần Ngọc hô, vội vàng chạy vào phòng : “ Tỷ, tỷ đã tỉnh ? ” Thanh âm nghẹn ngào, đôi mắt còn ươn ướt.

Bên này Tần Mạch nhắm mắt thật chặt. Nàng tên là Tần Mạch, sinh ra ở Tứ Xuyên, bởi vì cha mẹ mất sớm nên sống cùng bà nội làm nghề nông. Năm nàng học cấp ba bà nội qua đời để lại một mình nàng, phần đầu thi vào một trường đại học hạng ưu lại xin được chức vụ ở công ty truyền thông lớn cố gắng gần năm năm cũng được trọng dụng trở thành trưởng phòng marketing, bạn trai là người cùng công ty sang năm sẽ kết hôn. Vốn tưởng tất cả đã mỹ mãn không ngờ bạn trai liên kết với bạn thân Liên Tiểu Diệp hãm hại nàng khiến nàng mất trắng, thất vọng lao đi nàng liền bị xe tông.

Lúc Tần Mạch ở thế giới bên kia nhắm mắt nàng từng nghĩ, chết đối với nàng không quá đáng sợ, điều hối tiếc duy nhất là cả đời nàng vẫn chưa có một mái ấm thuộc về chính mình. Một mái ấm không cầu sang giàu chỉ cầu bình an và hạnh phúc.

Tần Mạch hít một hơi thật sâu, lần nữa mở mắt nhìn ba tiểu nam oa bộ dạng gầy trơ xương, trong lòng đầy thương cảm, thanh âm khàn khàn : “ Tỷ đã tỉnh . ”

Tần Lan thấy Tần Mạch khác lạ cũng không hỏi nhiều, ngồi bên giường gỗ thối thối cháo rồi bón cho Tần Mạch : “ Tỷ, người mau ăn đi, để lâu sẽ nguội . ”

Tần Mạch không ngăn cản Tần Lan để hần từ từ bón, trong đầu nhanh chóng sắp xếp đồng ký ức lộn xộn kia. Nguyên lai đây là thế giới nữ tôn, mẫu thân thân thể này Tần thị cùng phụ thân là người vùng khác chuyển đến, phụ thân sau khi sinh xong tiểu đệ Tần Hoa thì qua đời, Tần thị thương con nên không muốn lấy kẻ phu. Một tháng trước Tần thị bệnh nặng qua đời, Tần Mạch là trụ cột duy nhất vừa chăm sóc ba tiểu đệ vừa canh tác hai mẫu ruộng nước một mẫu ruộng cạn phụ mẫu để lại, lần này chính là đi lên núi hái củi không cẩn thận trượt chân ngã xuống núi qua đời nên Tần Mạch mới có khả năng xuyên qua.

Xuyên qua rồi, Tần Mạch không có khả năng thay đổi lại nhìn ba cái bánh bao vẫn lo lắng nhìn nàng, trong lòng Tần Mạch ảm áp. Đời trước nàng sống với bà nội từ nhỏ, tới cấp 3 bà nội mất, cho dù ngày ngày đi xe sang trọng được ăn thức ăn đắt tiền, Tần Mạch vẫn thấy cô đơn. Chung quy nàng luôn hi vọng có một căn nhà nhỏ dành cho mình. Nay xuyên đến đây, cho dù là mượn xác sống lại Tần Mạch vẫn mong muốn có thể một lần nữa gây dựng, nhất định sẽ thay Tần Mạch quá cố hảo hảo nuôi dưỡng ba tiểu đệ nàng, nhất định !

Đội Tần Lan bón xong bát cháo loãng, Tần Mạch cũng suy nghĩ xong thuận thế mà đứng dậy đánh giá căn nhà này. Xung quanh là bốn bức tường đất, nền đất trét bùn rất vững chắc, Tần thị từng muốn lợp ngói nhưng chưa thực hiện đã qua đời nên hiện tại vẫn là mái tranh.

“ A Lan, tỷ hôn mê mấy ngày rồi ? ”

Tần Lan nghe nàng hỏi vội trả lời : “ Tỷ hôn mê đã ba ngày rồi, Vương đại phu nói tỷ ngã rất nặng...rất khó tỉnh dậy . ”

Tần Mạch gật đầu, nhu hòa xoa xoa cái đầu của Tần Lam định nói gì thêm song nghe tiếng kêu “ ừng ực ” phát ra. Tần Mạch quay đầu nhìn hai tiểu đệ một đứa mười tuổi một đứa năm tuổi Tần Ngọc và Tần Hoa nói : “ Hai đệ đói ? Tỷ đi làm đồ ăn . ”

Tần Lan cúi đầu, kéo kéo góc áo Tần Mạch : “ Mấy ngày nay đệ đã mang tất cả tiền dành dụm cho đại phu, hiện tại trong nhà cũng không còn gạo . ” Hần thật sợ tỷ tỷ không tỉnh dậy được nữa, lần lượt phụ thân mẫu thân qua đời khiến hần rất sợ hãi.

Tần Mạch lâm vào trầm mặc, dựa theo trí nhớ trong thôn Tần mẫu trước kia rất quen thân với nhà Lâm thị, cả hai nhà thường xuyên giúp đỡ nhau. Trước khi Tần mẫu mất còn hi vọng Lâm thị giúp đỡ bốn tỷ đệ nàng, Lâm thị làm người rất tốt vài ngày lại mang ít đồ đến đây. Bây giờ sang mượn một ít gạo

trước hẳn là được. Nghĩ nghĩ nàng dặn dò Tần Lan : “ Tỷ sang nhà Lâm bá mẫu mượn ít gạo, để ở đây trông chừng Tần Ngọc Tần Hoa nếu không bọn hắn sẽ xiêu.”

Tần Lan nhu thuận gật đầu : “ Đệ sẽ trông chừng bọn hắn.”

Lúc này mặt trời vẫn chưa xuống núi, trên đường chỉ lác đác vài người qua lại thấy Tần Mạch thì hỏi han vài câu xem tình hình nàng thế nào. Thôn này gọi là thôn Lâm gia, đa số hộ trong thôn đều là họ Lâm sống dựa vào ruộng lúa, vì nằm trên nhánh sông Hải Hà nên ruộng đất nơi này rất màu mỡ, cuộc sống xem như thuận lợi qua ngày.

Đi thêm một đoạn, Tần Mạch mới dừng trước cửa nhà Lâm thị. Ở nông thôn không có nhiều quy củ, cửa cũng không khóa nên Tần Mạch vừa nhìn đã thấy một nam nhân cao gầy, khoảng trên dưới bốn mươi đang cho gà ăn.

Lâm phu lang thấy Tần Mạch thì kinh ngạc vội đặt cái rổ nhỏ đựng ngũ cốc xuống bàn, lôi kéo Tần Mạch vào nhà : “ Ta đã nói A Lan thấy người tình thì sang gọi ta một tiếng, bây giờ làm hại người vừa khỏi thương thế đã đến đây. Đùng là đưa nhỏ không biết lo cho thân thể.”

Tần Mạch cười cười : “ Lâm đại thúc đừng lo lắng. Chỉ là trượt chân một chút thôi cũng không thương tổn gì.”

” Còn nói là trượt chân một chút ? Vương đại phu từng nói là chuẩn bị chiếu trái cho người a” Lâm phu lang tròn mắt nói.

” Người xem, hiện tại ta rất khỏe. Lâm đại thúc yên tâm đi.” Tần Mạch vẫn giữ nét cười, biết Lâm phu lang là thật lòng lo lắng.

Lâm phu lang vừa định nói tiếp đã thấy Lâm thị ôm một đồng gỗ lớn bước vào, thấy Tần Mạch thì hô : “ Tiểu nha đầu người đã tỉnh ? Còn chưa biết thế nào sao lại rời giường rồi, đúng là không biết sống chết !”

Thời không này thể hình nam nữ cũng không quá khác biệt nhưng nữ nhân trời sinh thể chất mạnh mẽ hơn, bình thường việc nặng như làm ruộng đều do nữ nhân làm. Lâm thị tướng tá thô kệch lại còn hơi đen song đôi mắt lại rất sáng, là người chất phác. Tần Mạch lần nữa khẳng định : “ Lâm bá mẫu yên tâm, ta hiện nay rất tốt, không tin ta bê đồng gỗ cho người xem.” Vừa nói vừa bước tới đoạt lấy mớ gỗ trên tay Lâm mẫu rồi đặt cạnh đồng củi ngoài phòng bếp tỏ vẻ nàng đã rất khỏe.

Lâm thị nhất thời không nói được gì đợi Tần Mạch trở lại thì gỡ đầu nàng một cái : “ Người là cái nha đầu mệnh khổ, biết là trụ cột duy nhất nhưng cũng đừng quá sức. Nương người lúc qua đời đã gởi gắm bốn tỷ đệ người cho ta, nếu các người có chuyện gì ngày sau ta liền khó ăn nói với nương các người.”

Lâm phu lang rót nước cho Lâm thị và Tần Mạch, chậm rì rì nói : “ Còn không phải sao ? Nha đầu này đến cả thân thể cũng không biết giữ gìn.”

Tần Mạch cười cười, thật lâu rồi mới có người rầy la nàng như vậy khiến nàng rất cảm động : “ Ta nhất định sẽ không quá sức, hai người yên tâm”

Lâm thị thở dài nhìn Tần Mạch rồi quay sang Lâm phu lang : “ Tô Mộc, người lên trần trên cất một khối thịt, tối nay gọi A Lan A Ngọc A Hoa sang đây ăn cơm.” Đợi Lâm phu lang đi rồi Lâm thị mới nói : “ Người trước tiên vẫn nên tĩnh dưỡng cho tốt, đừng tham chút bạc mà hại thân.” Nói rồi dặn Tần Mạch trở về khi nào nấu cơm xong sẽ qua gọi.

Tần Mạch gật đầu lại ngượng ngừng nói : “ Lâm bá mẫu thương ta, ta cũng không dám nói dối. Mấy ngày trước A Lan vì thương tích của ta đã lôi tất cả tiền dành dụm ra mua thuốc hiện nay trong nhà đã hết lại gạo. Lâm bá mẫu cho ta mượn một ít, nhất định ngày khác sẽ trả lại.”

Lâm thị vỗ một cái vào vai Tần Mạch : “ Hừ, chút gạo đó ta còn tính toán với các người sao mà trả với không trả ? Đi theo ta.” Lâm thị rất hào phóng xách ra một túi gạo to còn cất thêm khối thịt khô cho Tần Mạch mang về, dặn dò tối không được nấu cơm phải sang đây ăn.

Tần Mạch ôm túi gạo và thịt khô về, đáy lòng vui vẻ. Đời trước nàng sống ở nông thôn, hàng xóm đều là người lương thiện, thật thà. Chỉ trách nàng tâm cao rồi bỏ quê hương lên thành phố lăn lộn kiếm sống, đến cùng cả mạng cũng mất.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Làm Ruộng Hào!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Con Rể Nuôi Từ Bé

Thời điểm Tần Mạch về tới nhà đã thấy ba tiểu đệ đứng ngay cổng trông mong, Tần Mạch mỉm cười : “ Đợi tỷ đào một ít khoai lang cho các đệ ăn trước, bữa tối thì sang nhà Lâm bá mẫu ăn.”

Đến khi mặt trời xuống núi Lâm phu lang sang gọi bốn tỷ đệ, Tần Mạch ngại ngừng dẫn bọn hắn đi. Nhà của Lâm thị tuy vẫn là tường đất nhưng mái đã được lợp ngói, cổng xây bằng đá xanh xem như hộ khá giả trong thôn. Chính giữa sân đặt một cái bàn gỗ vuông, trên bàn gồm một bồn thịt xào khoai, rau xanh xào đậu hũ và cá trích hầm cách thủy, mùi hương ngào ngạt.

Tuy nói nam nữ khác biệt nhưng nông thôn không nhiều quy củ, Lâm thị ngồi chính giữa đối diện với cánh cổng, bên cạnh bà là Lâm phu lang. Lúc này

nhỉ tử của bà Lâm Vĩnh An mới mang bát đũa đi ra, lặng lẽ đặt bát đũa xuống rồi ngồi bên tay trái Lâm thị.

Tần Mạch an vị ngồi đối diện Lâm Vĩnh An, đánh giá hẳn một chút. Lâm Vĩnh An năm nay mười lăm, bằng tuổi nàng. Bởi vì cảm điếc nên tính tình rất kỳ quái, luôn ở trong nhà thêu hoa rất ít khi bước ra khỏi nhà nửa bước. Mà Lâm thị chỉ có một nhĩ tử là Lâm Vĩnh An, Lâm phu lang lại ngoài bốn mươi dĩ nhiên khó có thể tiếp tục mang thai nên Lâm thị dự định là kén dâu cho Lâm Vĩnh An. Bất quá ở thời không này việc làm dâu là việc rất nhục nhã, so với ở rể còn nhục nhã hơn nên hiện tại ý định này vẫn ngâm nước nóng.

“Được rồi, mau ăn đi.” Lâm thị lên tiếng, gấp một đũa thịt to vào bát cơm của Tần Mạch. “Ngươi a, nên ăn nhiều một chút, mau chóng lấy lại sức khỏe.”

Tần Mạch cười : “ Ân.” Lại thấy Tần Ngọc và Tần Hoa nhìn chăm chăm bốn thịt vẫn không dám động đũa thì đau xót gấp cho bọn hắn một ít.

Lâm phu lang cười nói : “ Các ngươi ăn đi, ngại ngừng cái gì !”

Tần Mạch gấp miếng thịt cho vào trong miệng, đòi trước nằng ăn qua vô số sơn hào hải vị nhưng so với miếng thịt xào đơn giản này đều không sánh được. Bất giác mắt nàng đỏ lên.

Thấy mắt Tần Mạch đỏ, Lâm thị tưởng nàng được ăn thịt mà vui sướng khóc, thở dài một hơi.

Lâm phu lang hiểu được suy nghĩ Lâm thị, đồng tình nhìn bà rồi gấp thức ăn cho Tần Lan : “ A Lan cũng sắp mười hai rồi, ăn nhiều một chút nếu không người ta chê là ma đói làm sao gả được.”

Cơm nước xong Tần Mạch định giúp thu dọn chén bát thì Lâm phu lang gõ vào tay nàng, trợn mắt nói : “ Ngươi là nữ nhi sao lại làm mấy chuyện này ? Để nam nhi bọn ta làm. Ngươi mau bồi bá mẫu ngươi nói chuyện đi.”

Tần Mạch khó xử ngồi xuống ghế, vẫn cảm thấy không thích ứng cho lắm.

May mắn Tần Lan là người nhanh nhẹn, vội vàng chạy tới giúp Lâm phu lang và Lâm Vĩnh An thu dọn, rửa bát : “ Lâm bá phụ, để con bá phụ.”

Lâm phu lang mỉm cười, xoa đầu Tần Lan : “ A Lan ngày càng ngoan. Nếu bá phụ có nữ nhi nhất định là cưới ngươi về làm con rể.”

Tần Lan ngại ngừng cúi đầu, bụng đồng bát đũa chạy như bay về phía áng nước.

Lâm thị liếc Lâm phu lang rồi quay sang Tần Mạch : “ A Mạch, ngươi đi theo ta một chút.”

Vào trong phòng Lâm thị thở dài nói : “ Ngươi còn trẻ lại phải nuôi ba đệ đệ về sau chắc chắn không có ngày tốt. Chiều nay Tô Mộc đi ngang qua thượng thôn nghe nói nhà Diệp nương muốn cưới con rể từ bé, ta thấy so độ tuổi A Lan hoặc A Hoa đều có thể. Ngươi suy nghĩ một chút đi, cảm thấy được ta liền sang nhà Diệp nương nói một tiếng.”

Tần Mạch kinh ngạc, im lặng cúi đầu. Thời cổ đại nhiều nhà không nuôi nổi con gái đều mang cho người ta làm con dâu nuôi từ bé, vừa được bạc lại không tốn gạo nuôi nhưng Tần Mạch biết, con dâu nuôi từ bé thân phận thấp kém, chưa đội khăn voan đã được xem là phụ nữ có chồng. Cho dù Tần Mạch nghèo cũng không muốn mấy đệ đệ kia bị khinh thường. Nàng hít một hơi, nói : “ Con biết bá mẫu thương con nhưng con sẽ không cho đệ đệ làm con rể từ bé, con cảm ơn bá mẫu.”

Lâm thị thấy ánh mắt kiên định của nàng thì gật mình, nhíu mày : “ Năm nay con đã mười lăm lại chưa có ai tới làm mai, lẽ nào con còn không biết ?”

“ Nếu người đến cả đệ đệ con cũng chường mặt thì con hà tất gì phải cưới hẳn.” Nàng mỉm cười.

Lâm thị ngần ngại một hồi, lẩm bẫm gì đó rồi nói : “ Được rồi, ta không ép con nữa. Con tự về suy nghĩ đi.”

Về tới nhà thì trời đã tối hẳn, mấy hộ xung quanh đều đã tắt đèn lên giường. Không biết có phải vết thương còn chưa lành hẳn hay không khiến Tần Mạch có chút mệt mỏi, vừa định vào phòng ngủ, quay lưng đã thấy Tần Lan và Tần Ngọc quỳ phịch xuống nền đất, Tần Hoa không biết gì cũng quỳ theo.

“ Tỷ, ta tình nguyện làm con rể từ bé, tỷ đi nói với Lâm bá mẫu là chấp thuận đi.” Giọng nói Tần Lan nghẹn ngào, thanh âm trong trẻo. Trong bóng tối chỉ thấy đôi mắt sáng quắc.

“ Ca phải ở lại giúp tỷ tỷ trông nom A Hoa, tỷ cho A Ngọc đi đi.” Tần Hoa vừa khóc vừa nói.

Nguyên lai cuộc nói chuyện của Lâm thị và Tần Mạch đã bị Tần Lan và Tần Ngọc nghe được, bọn hắn tuy còn nhỏ nhưng nghe vẫn hiểu ý nghĩa của từ con rể nuôi từ bé.

“ A Ngọc, đệ con nhỏ đệ phải ở lại chăm sóc A Hoa. Tỷ tỷ, A Lan lớn rồi, A Lan không sợ khổ.” Năm ngoái bằng hữu của hắn là Lâm Bình cũng bị mang đi làm con rể nuôi từ bé, có người nói còn khổ hơn cả làm nô lệ.

Tần Mạch thở dài đỡ ba đệ đệ dậy, dịu dàng nói : “ Cho dù tỷ có chết cũng không mang các đệ đi làm con rể nuôi từ bé. Tỷ nhất định sẽ cố gắng làm cho các đệ trôi qua thật tốt, đừng nghĩ bậy nữa.”

Tần Lan và Tần Ngọc òa khóc. Tần Mạch ôm cả ba đệ đệ vào lòng, đáy lòng như có dòng nước ấm chảy qua.

Hôm sau gà vừa gáy Tần Mạch đã dậy, lúc trước ở nông thôn nàng phải dậy sớm làm mọi việc mặc dù chuyển đến thành phố đã lâu cũng không thay đổi thói quen. Tần Mạch dọn dẹp một chút rồi đi xung quanh xem xét. Gian nhà tranh gồm có ba gian, phòng bếp nằm ở gian ngoài. Kho lúa và phòng củi thì tách biệt phía sau nhà, gần đó là vườn rau. Hiện tại tháng ba, các loại rau trưởng thành rất tốt, mùi sương đọng lại khiến Tần Mạch có cảm giác khoan khoái từ đầu tới chân.

”Sao tỷ dậy sớm vậy ? Không nghỉ thêm một chút ?” Trên tay Tần Lan còn xách thùng nước, hẳn là dậy sớm tưới rau.

”Tỷ đã khỏe rồi, đệ đừng lo. A Lan, tỷ định hái một ít rau mang lên trần trên bán, dù sao chúng ta ăn cũng không hết.”

”Tỷ vừa khỏe làm sao có thể đi xa như vậy ?” Tần Lan lo lắng.

Tần Mạch cười nói : “Chỉ hai, ba dặm đường thì xa cái gì. Đệ yên tâm, tỷ biết sức khỏe thế nào mà. Ngoan, để tỷ ra giếng xách nước còn đệ giúp tỷ hái rau, lựa loại nào tươi một chút.” Cũng không để Tần Lan phản kháng mà trực tiếp đến lu nước xách hai thùng gỗ đi.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Làm Ruộng Hào!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Bán Rau

Tần Mạch mang theo thùng gỗ ra giếng nhỏ đầu thôn xách nước, hiện này là đầu xuân nên giếng còn đầy nước Tần Mạch nghĩ xách nhiều một chút miễn cho Tần Lan phải ra bờ sông giặt đồ.

Xách xong hai lượt nước, thấy trời cũng sáng hơn nàng mới đi vào bếp vốc hai nắm gạo nấu cháo. Bếp ở nơi này đa số đều xây bằng gạch nung chia làm hai phần lò, bên hông là nơi đốt lửa, Tần Mạch cho củi vào lò, đánh lửa, đợi bếp vừa vẩn nóng mới đặt nồi cháo nghĩ nghĩ liền ra sau vườn xem Tần Lan hái rau.

Tần Lan hái đầy hai rổ gồm cải trắng, bí đỏ, mướp, râu chân vịt, rau diếp các loại, đều rất tươi mới cũng không bị sâu ăn.

”Đệ hái xong rồi, có cần đệ đi theo tỷ không ?” Tần Lan vừa hái cải trắng vừa nói.

”Tỷ đi tầm trưa là về cái gì mà đi theo hay không đi theo. Đệ ở nhà trông chừng hai tiểu tử kia là được, à miếng vải kia đệ còn chưa dẹt xong, cứ thông thả.” Nam tử thời không này cũng giống như nữ tử cổ đại đều làm công việc thuê thừa may vá. Tần Lan có chân truyền từ Tần phụ mỗi tháng đều dẹt một ít vải đem lên trần trên bán, kiếm được không ít tiền phụ gia đình.

Nghĩ tới miếng vải còn chưa dẹt xong, Tần Lan gật đầu : “Vậy tỷ đi sớm về sớm, dạo này trời chuyển nắng tỷ nhớ cẩn thận.”

Tần Mạch hái một bó rau xanh, nhìn nhìn lại hái thêm mấy cọng hẹ : “Tỷ thấy đệ càng ngày càng không khác phụ thân, đều có thể làm phu lang người ta rồi.”

Tần Lan đỏ mặt, cúi đầu bê hai rổ rau đi theo Tần Mạch.

Thấy Tần Lan da mặt mòng nàng chỉ cười cười cũng không trêu hấn nữa. Trở lại gian bếp thấy cháo đã sôi ùng ục nàng cất một ít thịt khô hôm qua Lâm thị cho vào nồi đảo qua đảo lại đợi chín thì cho thêm hẹ cắt nhỏ. Bó rau xanh thì rửa sạch, thái to bằng đầu ngón tay rồi xào sơ qua. Đối với nhà nông như vậy đã là bữa sáng hoàn hảo.

”Đề đệ vào gọi A Ngọc A Hoa dậy.” Nhân lúc lò còn nóng Tần Lan bắt thêm một nồi nước.

”Cứ để cho bọn hấn ngủ thêm một chút, mấy ngày nay đều mệt mỏi.”

Tần Lan chân chừ : “Vậy tỷ ăn cháo trước rồi đi cho sớm, chúc bọn hấn dậy đề hám lại một lần là được. Hôm qua Lâm bá phụ nói ngô ngoài ruộng vừa vẩn có thể thu hoạch, tỷ về sớm một chút.” Không phải hấn nhiều chuyện mà là thái độ Tần Mạch từ sau khi tỉnh dậy rất bất đồng sợ nàng quên mất mà trước kia Tần Mạch thực ít khi nói chuyện, đối với đệ đệ bọn hấn đều không cho sắc mặt tốt.

Tần Mạch gật đầu nghĩ tới mẫu ruộng cạn trồng ngô : “Được, tỷ xem số rau này bán đến trưa là xong. Đợi trở về tỷ ra ngoài ruộng nhìn một chút.” Đối với mấy cây lương thực Tần Mạch năng rất am hiểu.

Tần Lan không ngờ nàng không trách hấn mỗ dài ngược lại đáp ứng, vui vẻ nói : “Tỷ ngồi nghỉ đi đệ múc cháo cho tỷ.” Hấn là nam nhân, mặc dù chỉ mới mười hai tuổi nhưng việc nhà đã thông thạo, nhanh tay múc một bát cháo đặc lại lấy đĩa nhỏ gấp thêm rau.

Tần Mạch cũng không kén chọn, hóp mấy ngụm cháo ăn với rau xanh rồi lấy đòn gánh to bằng cổ tay giống hai rổ rau xách đi. Lâm gia thôn cách trấn Thanh Châu khoảng hai dặm đường, đối với người nông dân tay chân quen làm thì không tính là xa. Thời điểm Tần Mạch gánh rau tới nơi trời đã sáng

hàng, may mắn hôm nay là chợ phiên nên rất đông người. Nàng tìm một chỗ đất sạch trải ra miếng vải bố cũ rồi sắp rau củ lên.

Đồng tiền ở nơi này rất có giá, bắp cải bốn cân một văn tiền, bí đỏ một văn một qua khoảng hai cân, mướp, rau xanh các loại đồng dạng hai cân một văn tiền. Tần Mạch cũng không ngồi im chờ người đến mua mà bắt đầu rao : “ Cải trắng rau xanh mới hái đây, hai cân một văn tiền !

”

Không ít người là từ Lâm Gia thôn lên trấn trên buôn bán thấy Tần Mạch bán rau thì hỏi thăm vài câu, có vài nhà không trồng rau thì hướng nàng mua mấy cân ủng hộ. Nháy mắt hai rổ rau củ đều bán xong, tổng cộng được mười hai văn tiền. Tần Mạch thầm nghĩ tiền cổ đại quả thực không dễ kiếm.

Thấy trời còn sớm Tần Mạch gửi đòn gánh cho một hộ bán gà thuộc Lâm Gia thôn còn chính mình đi mua thêm ít đồ. Trong nhà gia vị dầu muối còn khá nhiều nên Tần Mạch đi tới cửa hàng gạo, gạo tẻ mười văn một cân, gạo lức tám văn, gạo kê chỉ có năm văn, so giá tiền thì mười hai văn chỉ mua được chưa đầy hai cân gạo ngon dĩ nhiên túi gạo của Lâm thị đưa khoảng hai mươi cân, trước mắt nàng không định mua gạo.

” Ông chủ lấy một cân bột mì thô dùng làm mì.” Lâm Gia thôn nằm ở phía nam mưa thuận gió hòa lại còn có sông lớn chảy qua, là mảnh đất màu mỡ nên đa số người dân đều ăn cơm, cho dù không phải cơm trắng nhưng ít ra sẽ ăn cơm khô gạo kê. Tần Mạch mua bột mì là định dùng làm bữa sáng, cháo loãng với rau xanh đều không có nhiều chất dinh dưỡng, hằng định ba cái bánh bao sẽ không lớn nổi. Dù sao bữa sáng chính là bữa ăn quan trọng nhất.

Bột mì thô không tinh mịn bằng bột mì nguyên chất nên giá thấp hơn một chút sáu văn tiền một cân, bột mì trắng là chín văn tiền. Tần Mạch lại mua một văn tiền mười thanh kẹo đường làm quà vật cho ba tiểu đệ, còn năm văn tiền nghĩ nghĩ liền mua năm quả trứng gà. Bây giờ thịt nàng vẫn chưa mua nổi, mua trứng gà bồi bổ trước cũng không tệ.

Mãi tới khi mặt trời lên quá ba sào Tần Mạch mới lên đường trở về Lâm Gia thôn. Bước vào trong sân đã thấy Tần lan ngồi dệt vải, Tần Ngọc thì ngồi bên bàn học thêu thùa, Tần Hoa còn nhỏ đành ngồi yên xem Tần Ngọc thêu hoa, quả thực là một bức tranh đẹp đẽ.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Làm Ruộng Hào!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Bữa Cơm

Nghe thấy tiếng đẩy cửa, Tần Hoa vội vàng leo xuống ghế chạy ra ngoài, thấy Tần Mạch trở về thì hô : “ Đại ca, Nhị ca, tỷ tỷ về rồi !”

Tần Mạch nở nụ cười, xoa xoa đầu của hấn : “ Ngoan, tỷ có mua kẹo đường cho A Hoa đây.” Nàng đưa bao kẹo đường cho A Hoa rồi đặt đòn gánh và hai cái rổ bên cạnh lu nước, xong xuôi mới đi vào nhà.

Tần Lan đang ngồi dệt vải, thấy Tần Mạch đi vào thì vội hỏi : “ Tỷ, rau có bán hết không ?”

Tần Mạch đặt túi bột mì với bao giấy đựng trứng gà xuống bàn, cười nói : “ Bán không tệ, tỷ có mua một ít trứng gà, trưa nay cho ba đệ ăn trứng gà rán.”

Nghe tới trứng gà cả ba tiểu hài tử đều chăm chăm nhìn bao giấy kia, phải nói Tần gia không nuôi gà, thời điểm Tần mẫu còn sống cũng rất ít khi mua trứng gà, mà một tháng nay lại càng không dễ dàng gì.

Tần Lan tuy vui mừng vẫn lo lắng nói : “ Trứng gà kia để cho tỷ tắm bổ đi. Bọn đệ không cần ăn trứng gà.”

Tần Ngọc cũng gật đầu theo, mặc dù trứng gà tốt vẫn không thể so với tỷ tỷ : “ Đúng vậy, A Ngọc không cần trứng gà, tỷ vừa tỉnh dậy rất cần bồi bổ.”

Tần Hoa ôm chặt bao kẹo đường, gật gật đầu : “ A Hoa cũng vậy, trứng gà để cho tỷ tỷ.”

Tần Mạch nhìn một lượt ba tiểu hài tử, ảm áp cười : “ Được rồi, chúng ta cùng nhau ăn, nếu không một mình tỷ sẽ không ăn hết. Các đệ có ăn mới mau chóng lớn lên, giúp đỡ tỷ tỷ.”

” Đệ nhất định sẽ mau lớn, tỷ xem, khóa vải này vài ngày nữa là dệt xong. Lúc đó sẽ lấy tiền mua trứng gà, à không mua thêm thịt cho tỷ tỷ và A Ngọc, A Hoa ăn.” Tần Lan hào hứng nói, tay không ngừng xe sợi.

Tần Ngọc không thua kém : “ Mặc dù khăn tay đệ thêu chưa bán được nhưng đệ sẽ cố gắng.”

Chỉ còn A Hoa, hấn lúng túng nghĩ lại những gì mình có thể làm, sau cùng mới nói : “ Đệ...đệ sẽ chăm sóc cây rau...”

Tần Mạch phì cười ôm lấy Tần Hoa đặt lên đùi, xoa đầu hấn : “ Tốt, vậy thì vườn rau nhà ta liền giao cho A Hoa.”

Tần Hoa cười thật tươi lộ ra hàm răng trắng nộn.

Nàng nhũn mày nhìn ra phía ngoài thấy trời không còn sớm mới đứng dậy : “ Tỳ đi nấu cơm ”

Tần Lan vội rời khung cửi, hấp tấp nói : “ Tỳ nghỉ ngơi đi để đệ nấu là được rồi.” Từ lúc Tần mẫu mất đều là hấn làm cơm, hấn lớn rồi cũng có thể tự mình xoay sở.

Tần Mạch không đáp ứng : “ Không phải đệ nói khóa vải sắp dệt xong rồi sao, đệ cứ từ từ dệt đi để A Ngọc giúp tỳ là được rồi.”

Hấn liếc nhìn khóa vải, gật đầu. Dù sao khóa vải này dệt xong sẽ kiếm được không ít tiền, hấn vẫn phải cố gắng.

Tần Mạch xách túi bột mì cùng bao trứng gà vào bếp, Tần Ngọc đã chạy đi trước nói là nhanh chóng nhóm lửa. Tần Hoa vốn định chạy theo nhưng nới cũi lửa, nàng sợ hấn bị bỏng nên kêu hấn ngồi giúp Tần Lan gỡ sợi.

Buổi trưa sẽ ăn cơm khô, Tần Mạch bắt cơm xong thì bảo Tần Ngọc ra sau vườn hái củ cải trắng, khoai tây, đậu sừng và hẹ. Nàng đem củ cải trắng rửa sạch, gọt vỏ, cắt thành miếng to bằng đầu ngón tay, dội nước sôi thì cho vào, thêm một ít gia vị ninh đến khi cải trắng mềm thì cho thêm hành lá. Vốn dĩ nàng định mua mấy thanh xương về hầm, bất quá xương dù rẻ cũng phải 5 văn tiền một khúc, nàng đành buông tha.

Nàng nhắc nồi canh xuống, lấy chảo cho dầu vào. Nồng thơm đa số đều dùng dầu mỡ lợn, nấu ăn cũng không dám lấy quá nhiều, chỉ có vài giọt. Dội chảo nóng, Tần Mạch đổ trứng đã được đánh đều vào, mãi đến khi hai mặt vàng ươm mới cuộn lại, cắt ra từng vòng nhỏ, như vậy sẽ dễ dàng cho mấy tiểu hài tử.

Khoai tây thì đem sắc sợi xào chung với đậu sừng, bởi vì Tần Hoa còn nhỏ nên nàng không cho ớt vào, nếu không khoai tây sợi xào ớt là ngon nhất.

Hoàn hảo ba món làm xong, nồi cơm cũng vừa vặn, Tần Mạch mới gọi Tần Lan và Tần Ngọc đem lên bàn. Tuy Tần Lan biết nấu ăn nhưng dù sao vẫn là tiểu hài tử, cũng không thể làm tốt hơn Tần Mạch nàng.

” Tỳ tỳ nấu ăn thật thơm ! ” Tần Hoa là trẻ nhỏ, dĩ nhiên trung thực nhất.

Tần Lan cốc đầu Tần Hoa : “ Đệ a, chỉ biết ăn.”

Tần Hoa bĩu môi, ủy khuất nhìn Tần Mạch. Nàng cười cười đem hấn ôm vào lòng : “ A Hoa ngoan, tỳ làm chủ cho đệ, cho đệ ăn nhiều trứng gà nhất.”

Hai mắt Tần Hoa sáng rỡ sau đó nghĩ nghĩ liền lắc đầu : “ Đệ không cần, tỳ tỳ phải ăn nhiều trứng gà nhất.”

Dòng nước ấm áp khẽ chạy qua khiến khóe mắt Tần Mạch đỏ đỏ, nàng gật đầu : “ Được, tỳ ăn nhiều nhất còn A Hoa ăn nhiều thứ hai a.”

Suốt bữa cơm Tần Mạch đều vui vẻ, có lẽ đây là bữa cơm hạnh phúc nhất của nàng trong suốt hai mươi mấy năm qua. Tần Mạch thâm nhủ, nàng nhất định sẽ khiến mỗi ngày đều có thể ăn bữa cơm vui vẻ như thế này

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Làm Ruộng Hào!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Trò Chuyện

“A Lan, đệ xem măng trên núi đã đào được chưa ?” Ăn cơm dọn dẹp xong Tần Lan tiếp tục ngồi dệt vải, Tần Ngọc thêu khăn tay còn Tần Mạch thì ngồi kế bên xem, sẵn tiện sửa lại mấy món nông cụ.

Tần Lan ngẩng đầu lên, tay vẫn không ngừng kéo sợi : “ Ba ngày trước trưởng thôn thông báo măng kia vừa vặn có thể đào. Tỳ muốn đi đào măng à ? ”

Tần Mạch gật đầu. Trên núi ở hạ Lâm Gia thôn có một khu rừng diên trúc, hiện nay đã sắp vào hạ nên măng chắc chắn không ngon bằng măng mùa xuân nhưng măng diên trúc hương vị thanh mát, mềm mại luôn bán được giá cao hơn măng tre bình thường. Dù sao đối với người lớn lên từ Tứ Xuyên như nàng đào măng thực dễ như trở bàn tay.

” Tỳ định đi đào một ít măng, có thể ăn cũng có thể bán.”

Tần Lan nghĩ nghĩ : “ Vậy chiều nay đệ đi với tỳ.”

Tần Mạch xua tay : “ Không cần, tỳ đi một mình là được, thuận tiện ra xem mẫu ruộng ngô.” Ngô không giống như mấy hoa màu khác, nếu chẳng may mưa xuống sẽ trắng tay.

” Vậy để đệ đi với tỳ ! ” Tần Ngọc mở to hai mắt tròn xoe nhìn nàng.

Nàng liếc chiếc khăn trong tay Tần Ngọc, khẽ cười : “ Đệ xem tay đệ còn phải thêu hoa, đào măng lỡ hỏng tay thì sao ? Các đệ ở nhà trông nhà là được, tỳ đào xong sẽ về, có thể nhanh chóng lột vỏ ngày mai đem đi bán.”

Ba tiểu đệ nhìn nhau, luyến tiếc gật đầu.

Tần Mạch sửa xong đồng nông cụ, cảm thấy chắc chắn mới nhích ghế xem Tần Ngọc thêu hoa, mặc dù nét thêu còn cứng nhắc nhưng đem lên trần trên vẫn bán được khoảng 4 văn tiền. Nàng nói : “ A Ngọc, đệ thêu không dùng bản vẽ sao ?”

Tần Ngọc lắc đầu : “ Bản vẽ phải mười mấy văn tiền một cái, nếu thêu hỏng sẽ rất tiếc.”

Bản vẽ ở đây có hai loại một là những mảnh khăn đã được vẽ bằng bút chỉ cần thêu theo nét bút là được, hai là mảnh vẽ trên giấy chỉ để làm mẫu.

Tần Mạch “ồ” một cái, tay lại rất ngứa ngáy. Bà nội nàng là một tay kỳ nhân của làng thêu Tô Châu, nàng theo bà mười mấy năm học được không ít. Xuyên đến thời không này nàng cũng rất muốn dựa vào nghề thêu làm giàu nhưng thêu thừa may vá cơ hồ là chuyện của nam nhân, nàng là nữ nhân sợ sẽ bị người ta khinh bỉ.

” A Ngọc, ở nhà có cái gì viết hay vẽ được không ? Tỷ vẽ mẫu cho đệ.” Dù không ra mặt được nàng vẫn có thể hảo hảo chỉ dạy cho mấy đệ đệ mà.

Tần Lan nở nụ cười : “ Tỷ muốn luyện viết chữ à ?” Nói xong cũng không để ý lời lẽ kỳ lạ của nàng mà đi vào gian phòng cũ của Tần mẫu lấy ra một bút, nghiên mực và một xấp giấy.

Lúc này Tần Mạch mới dựa vào trí nhớ biết được Tần Mạch trước kia biết chữ, nguyên lai Tần phụ là một thiên kim nam tử, bỏ qua thân phận tự mình đính ước với Tần mẫu không ngờ nương của Tần phụ không đồng ý khiến cả hai người quyết định bỏ trốn tới Lâm Gia thôn. Tần Mạch là nữ nhi duy nhất trong nhà, Tần mẫu vẫn hi vọng nàng ta có thể đỗ đạt công danh, quang tông diệu tổ bất quá nhà nghèo nên không thể đến học đường, bình thường đều là Tần phụ dạy nàng ta.

Mà lúc này Tần Mạch rất hưng phấn, không ngờ chữ viết ở thời không này lại y hệt chữ viết nàng thường hay dùng, tuy là phồn thể nhưng không làm khó được Tần Mạch.

” Tỷ vẽ bản mẫu cho A Ngọc, đệ cắt giấy đi.” Tần Mạch nghĩ nghĩ rồi nói, trong đầu hiện lên kế sách kiếm tiền. Sáng này nàng đã quan sát một lượt các gian hàng ở Thanh Châu trấn, chỉ có một lão đồ ngồi trong tủ lâu làm nghề viết hộ. Viết hộ tức là dựa theo yêu cầu viết thư, đơn hoặc giao kèo gì đó. Dù sao ở nông thôn cổ đại người biết chữ không nhiều,

Tần Ngọc kinh ngạc : “ Tỷ biết vẽ bản mẫu sao ?” Trước giờ hắn chỉ thấy tỷ tỷ luyện viết, chưa bao giờ thấy tỷ vẽ a.

Nàng lấp liếm : “ Phụ thân nói đã học chữ phải biết cầm kỳ thi họa, tỷ chỉ học vẽ một ít, vẽ bản mẫu không thành vấn đề.” Nếu không phải năm đó thiếu tiền hiện tại nàng đã là kiến trúc sư chứ không phải một nhân viên marketing ngày nào cũng cố gắng leo lên chiếc ghế trưởng phòng.

Tần Mạch chọn một mảnh vải khá thô màu hồng rồi đặt trong khung thêu của Tần Ngọc, nhẹ nhàng chấp bút. Dù sao nơi này chỉ là vùng nông thôn hẻo lánh, nàng không định vẽ cao sơn lưu thủy gì đó, chỉ vẽ chim hoa thú bình thường, nét vẽ rất mỏng.

”Tỷ vẽ thật đẹp !” Tần Hoa này giờ vẫn cặm cụi ăn kẹo đường bỗng reo lên.

Tần Mạch cười xoa xoa đầu hắn, tiếp tục vẽ lên bốn chiếc khăn nữa.

Khoảng giờ Mùi, sau khi nghỉ ngơi một lúc Tần Mạch đeo giỏ trúc, xách theo cái cuốc đi đào măng. Trước khi đi còn dặn Tần Lan tầm chiều thì nấu cơm, đợi nàng về nàng sẽ nấu thức ăn.

Trước khi lên núi đào măng, Tần Mạch rào bước ra ruộng xem ngô. Mẫu ruộng ngô Tần gia nằm sát vách núi, ngô chín vàng ươm còn tỏa ra mùi hương thoang thoang, nàng thấy râu ngô đã khô, chuyển sang màu đen còn bẹ ngô vàng ươm thì biết hăng là có thể thu hoạch được, mới liền nở nụ cười.

” A !”

Nghe tiếng kêu Tần Mạch vội nhìn xung quanh, thấy một nam tử mặc quần áo bằng vải bố màu xanh nhạt ngồi bên dốc núi, có lẽ bị trật chân. Nàng bước tới, nhẹ nhàng hỏi : “Ngươi có bị sao không ?”

Nam tử ngẩng lên nhìn Tần Mạch, đôi mắt sâu đen, làn da rất trắng, khuôn mặt có thể xem là tuần tú. Tần Mạch kinh ngạc nhìn hắn, đây không phải là Lâm Vĩnh An, nhi tử của Lâm bá mẫu sao ?

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Làm Ruộng Hào!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Đào Măng (1)

“Ngươi không sao chứ ?” Tần Mạch kinh ngạc lập lại sau đó mới nhớ ra Lâm Vĩnh An là một người vừa cầm vừa điếc ! Nàng nhìn hắn vẫn mang vẻ mặt

lạnh nhạt dường như không có bất kỳ đau đớn gì thì đánh giá vết thương trên chân hẳn một chút. Vốn định sờ lên vết thương nhưng sợ nơi này là cổ đại, nam nữ thụ bất thân.

Lâm Vinh An nhìn mỗi nàng mấp máy, không thèm phản ứng chỉ liếc nàng một cái.

Tần Mạch nhíu mày thờ dãi cũng không để ý thái độ lạnh lùng kia mà đỡ hẳn dậy. Lướt qua giỏ trúc đựng đầy hoa cúc đeo trên lưng hẳn, nàng trực tiếp lột xuống rồi chồng lên giỏ trúc của nàng, đeo lên vai.

Tần Mạch xem xét xung quanh rồi đỡ hẳn ngồi xuống một phiến đá sạch sẽ, móc trong ngực ra chiếc khăn tay màu xám bằng vải bố. Vết thương kia vẫn rỉ máu, Tần Mạch nhẹ nhàng lau sạch vết máu, dùng khăn tay buộc lên vết thương, động tác rất nhẹ nhàng.

Dưới ánh mặt trời, Lâm Vinh An ban đầu còn hồ hững không để ý đến Tần Mạch, lúc này lại cúi đầu nhìn nàng, giọt mồ hôi lấp lánh, ánh mắt nghiêm túc, bỗng hẳn vươn tay ra dùng ống tay áo lau mồ hôi cho Tần Mạch.

Động tác này khiến hẳn kinh ngạc, Tần Mạch cũng kinh ngạc !

Tần Mạch buộc xong vết thương, ngẩng lên nhìn hẳn : “ Không sao rồi ! ” Nói xong nàng liền cười một cái, nàng lại quên mất hẳn không nghe được.

Lâm Vinh An vẫn giữ thái độ lạnh nhạt, dời tầm mắt nhìn về hướng khác.

Tần Mạch định đỡ hẳn về nhưng sợ vết thương chảy máu nên ra hiệu cho hẳn đợi nàng một chút, nàng nhanh chân chạy xuống dưới núi mượn một chiếc xe ba gác, trên xe còn phủ một ít rơm rạ đỡ cho chân hẳn bị xước nẩy.

Lâm Vinh An mím môi nhìn đồng rơm rạ trên xe ba gác, bình thần leo lên.

Thời điểm nàng đẩy xe tới nhà Lâm Vinh An, Lâm phu lang vội vã chạy ra, khuôn mặt biến sắc : “ Vinh An ! A Mạch, đây là...? ” Lâm Vinh An tuy bị câm điếc nhưng Lâm thị và Lâm phu lang chỉ có một đứa con là hẳn nên bình thường đều không cho hẳn làm việc nhà, cả ngày chỉ ngồi thêu hoa hoặc dệt vải, nay hẳn bị thương dĩ nhiên Lâm phu lang rất sợ hãi.

” Hẳn bị thương ở chân, để ta dìu hẳn vào, Lâm bá phụ đừng lo lắng. ” Tần Mạch thuận thực đỡ Lâm Vinh An dậy, đưa hẳn vào phòng.

Căn phòng rất đơn giản, một cái giường, một cái tủ và một bộ bàn ghế. Trên bàn là khung thêu, chỉ màu và một chiếc khăn tay đang thêu dở.

Lâm phu lang đã bình tĩnh hơn một chút, nhìn vết thương được băng bó bởi chiếc khăn tay màu xám thì kinh ngạc, hỏi Tần Mạch : “ A Mạch, cái này... là do người buộc sao ? ”

Tần Mạch gật đầu : “ Ta đã lau sạch vết máu, xem chừng hẳn bị trật chân vẫn nên mời đại phu băng bó lại. ”

Lâm phu lang trợn mắt nhìn nàng như muốn nói gì đó lại thôi, mím môi : “ Người trông chừng hẳn một chút, ta đi tìm Diệp đại phu. ” Dứt lời Lâm phu lang đã vội vã rời đi.

Tần Mạch cũng không ở lại trong phòng mà đi ra ngoài sân để tránh lời dị nghị. Đương lúc nhìn mấy con gà con đến xuất thần thì Lâm phu lang trở về còn mang theo Diệp đại phu. Tần Mạch thấy mọi chuyện đã ổn thì để lại giỏ hoa cúc rồi chào Lâm phu lang một tiếng, tiếp tục lên núi.

Đi khoảng một khắc (15 phút), Tần Mạch liền nghe tiếng lá trúc xào xạt, một cổ hương thơm thanh mát truyền tới, nhìn rừng diên trúc xanh ngát, bên dưới là mấy cụm măng xuân hạ to bằng cổ tay hài tử mười tuổi, Tần Mạch bất giác nở nụ cười.

Măng diên trúc rất quý, ăn vào thanh nhiệt, thơm ngon. Nàng đánh giá mấy cụm măng rồi lấy cái cuốc ra, tìm vị trí hạ cuốc.

” Tần Mạch tỷ, tỷ cũng hái măng sao ? ”

Thanh âm thanh thúy truyền tới, Tần Mạch quay lại nhìn thấy có một tiểu cô nương tầm 13, 14 tuổi đang đi tới, trên tay cầm cuốc và mang giỏ trúc giống như nàng. Tần Mạch suy nghĩ một hồi mới mở miệng : “ A, Tiểu Phúc ? Mấy ngày trước nghe trưởng thôn nói măng vừa vắn nên tỷ đi đào một ít, vừa có thể ăn lại đem lên bán. ”

Cuốc bộ Lâm Tiểu Phúc ngày càng nhanh, hé miệng cười để lộ chiếc răng khểnh tinh nghịch : “ Mấy ngày trước muội nghe A Lan nói tỷ bị thương, đúng lúc phải thu hoạch đậu phộng nên không đến thăm tỷ được, tỷ đã khỏe hẳn chưa ? ”

Tần Mạch cười đáp : “ Chút vết thương nhỏ, đã không sao rồi. ”

Lâm Tiểu Phúc gãi gãi đầu, lại nói : “ Lúc A Lan nước mắt nước mũi chạy đến tìm muội, muội còn tưởng tỷ có việc gì. May là không sao ! ” Lúc này nàng ta đi đến trước mặt Tần Mạch, dường như áy náy vì không đến thăm nàng được.

Tần Mạch hiểu ý vỗ vai nàng ta : “ Muội nhìn xem, ta vẫn khỏe mạnh đây ! Mấy ngày nay hết cấy mạ lại thu hoạch hoa màu, ai mà chẳng bận rộn. ” Nói xong liền hỏi, “ Hoa màu nhà muội thua hoạch xong chưa ? ”

” Vừa vắn xong, còn hai mẫu ngô hai ba hôm nữa mới thu hoạch được. ” Lâm Tiểu Phúc thấy vậy liền đáp, nụ cười cũng tươi tắn hơn, “ Cha muội đang mang thai nên thêm ăn măng, nhân lúc rồi lên núi đào một ít đem về làm măng chua. ”

Tần Mạch “a” một tiếng, cười nói : “ Muội lại sắp có muội muội rồi à ?”

Lâm Tiểu Phúc bĩu môi, lắc đầu : “ Hai nha đầu điên nhà muội đã đủ đau đầu rồi, tốt nhất là một đệ đệ ngoan ngoãn như A Lan.” Nhắc tới A Lan bất giác tai nàng ta trở nên hồng hồng.

Tần Mạch liếc Lâm Tiểu Phúc, ngầm hiểu trong lòng, nhớ tới Tần Lan đã mười hai tuổi, cũng xem như một nửa thiếu niên rồi.

Hai người trò chuyện một lúc mới bắt đầu đào măng, măng xuân hạ dễ đào hơn măng mùa đông nhưng khó hơn măng mùa hạ, cuộc hạ xuống nếu nhẹ quá thì không đủ lực để tước gốc măng sẽ khiến nó bị hư tổn còn nặng qua lại ảnh hưởng tới gốc liền trúc. Bất quá đối với người quen tay như Tần Mạch, việc này tương đối dễ dàng.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Làm Ruộng Hào!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Đào Măng (2)

Đào gần một canh giờ, tay phỏng rộp, Tần Mạch nâng giỏ trúc đựng đầy măng ước chừng đã đủ, gặt đầu một cái rồi quay sang Lâm Tiểu Phúc : “ Tiểu Phúc, muội sắp xong chưa ?”

Lâm Tiểu Phúc vui vẻ nói : “ Tỷ xong chưa ? Muội đào cho nhà muội ăn mà, xem chừng đã đủ rồi.”

” Muội đào nhiều một chút sẵn làm măng chua cho cha muội ăn đi, tỷ giúp muội.” Tần Mạch vác cuốc đến khóm măng gần Lâm Tiểu Phúc.

” Cha muội cũng ít ăn măng lắm, chừng này là đủ rồi.” Lâm Tiểu Phúc vội vàng ngăn lại sau đó lấy trong ngực ra một bọc bánh ngô nướng đưa cho Tần Mạch mấy cái, “ Bánh này cha muội làm để muội lên núi ăn, tỷ cũng ăn một chút đi.”

” Ừn.” Tần Mạch không khách khí cầm lấy, bánh ngô hơi thô, vàng thơm còn vuron mùi thơm tựa như sữa.

Cả hai ngồi nghỉ một lúc lại ăn thêm vài cái bánh ngô xong mới xách giỏ về thôn. Lúc này mặt trời sắp xuống núi, người đi trên đường cũng nhiều hơn, mấy tiểu hài tử chạy xung quanh chơi đuổi bắt, khung cảnh thật thanh bình.

Nhớ tới mấy tiểu bánh bao ở nhà, Tần Mạch bất giác nở nụ cười. Còn người là vậy, trước kia nhiều tiền thì sao chứ ? Trở về nhà vẫn phải đối mặt với ánh đèn tiêu điều, căn phòng lạnh ngắt. Nay mặc dù cả ngày vất vả nhưng có người đợi nàng ở nhà, nàng đã mãn nguyện, hóa ra đó gọi là gia đình.

Tần Mạch đi ngang qua nhà Lâm thị hàn huyên vài câu lại đưa cho bà một ít măng, dù sao nhà Lâm thị chỉ có ba người, cũng không ai rảnh rỗi lên núi đào măng.

”Đứa nhỏ này thật là, sao không để măng lên trần trên bán, măng này không dễ dàng gì mới đào được.” Lâm phu lang nở nụ cười đứng cạnh Lâm thị, mặc dù quở trách nhưng vẻ mặt vẫn rất hài lòng.

Lâm thị vui vẻ : “ Tô Mộc, vào lấy trứng gà hôm nay thu được đưa cho A Mạch đi. Ngươi a, vừa mới bệnh dậy đã động tay động chân không yên, chẳng khác gì nương của ngươi.”

Lâm phu lang nhu hòa cười, đem măng Tần Mạch đưa vào bếp rồi lấy cái rổ đựng chừng chục trứng gà nhét vào tay Tần Mạch : “Về tắm rửa một chút, đừng có tiết kiệm”

Tần Mạch hơi khó xử song đành phải nhận lấy, trong lòng tự nhủ lần sau có gì tốt sẽ đem tặng lại cho họ. Nàng liếc hướng phòng Lâm Vĩnh An, hỏi : “Vĩnh An...đại phu đã xem vết thương chưa ?”

” May là chỉ bị trật chân, Diệp đại phu nói không đáng lo ngại. Ta đã bảo hấn ở trong nhà thuê thừa là được, lần này còn ráng chạy lên núi hái hoa cúc, thật là..” Lâm thị nói xong liền thở dài.

Tần Mạch an ủi : “ Ta thấy hấn hái hoa cúc chắc muốn làm gối hoa cúc cho hai người, dù sao cũng là một mảnh hiếu tâm a. Trật chân không nặng dường vài ngày sẽ khỏi, bá mầu đừng lo.”

Nhắc tới cái này, khuôn mặt Lâm thị liền sáng sủa hơn, cười nói : “ Dù sao chuyện này vẫn phải cảm ơn ngươi, đứa nhỏ này ngại phiền phức, ngươi mà không đưa hấn về chắc phải đợi đến tối ta đi tìm.”

Quả thật Lâm thị nói không sai, cho dù hấn không ngại phiền phức nhưng sườn núi ít ai lui tới, hấn lại bị cầm, muốn kêu người giúp cũng không kêu được. Tần Mạch chỉ cười nhẹ, thấy sắc trời không còn sớm liền chào Lâm thị một cái rồi rào bước về nhà.

Tần Hoa đã sớm chạy đi chơi cùng mấy tiểu hài tử, Tần Lan và Tần Ngọc trong bếp, một người nhóm lửa một người bắt com. Tần Mạch đi vào bếp,

cười nói : “ Tỷ về rồi đây !”

Tần Lan lau tay, đưa mắt nhìn giò măng, hưng phấn nói : “ Tỷ đào được nhiều không ? Tỷ mệt không ? mau vào trong nhà ngồi nghỉ.”

Tần Mạch đặt rổ trứng gà lên kệ bếp rồi xách giò măng đến bên áng nước, mang theo hai cái đũa nhỏ, nàng cười : “ Tỷ định nhân lúc trời chưa tối lột vỏ, vừa vặn mai đem lên trần trên bán.”

Tần Lan gặt đầu, giúp Tần Mạch rửa măng : “ Chuyện này để đệ với A Ngọc làm là được rồi, ngồi nghỉ đi.”

Nàng xoa đầu Tần Lan : “ Chỉ là đào chút măng, có gì mà mệt. Chúng ta cùng làm.” Dứt lời nàng dùng một con dao rạch măng, xé vỏ, từng động tác vô cùng lưu loát.

Tần Ngọc kinh ngạc : “ Từ khi nào công phu lột măng của tỷ thuần thục như vậy a ?”

” Cái này ta vừa học được từ Lâm bá mẫu, các đệ đừng nhìn nữa, lột mau một chút liền có thể ăn măng kho trứng rồi.” Tay nàng hơi khựng lại, sau đó nhếch môi cười.

Hai mắt Tần Ngọc sáng rỡ : “ Có thể ăn trứng kho sao ?” Phải nói nhà nông một ngày ăn hai bữa trứng là rất khó.

Căn cứ vào khoa học, một tuần chỉ được ăn hai quả trứng. Hôm nay ăn có lẽ vài ngày sau nàng phải cố gắng mua thịt, như thế mới cái thiện được bộ dáng của mấy tiểu bánh bao này. Nàng gặt đầu : “ Phải, tối nay chúng ta ăn trứng kho.”

Có thức ăn làm động lực, Tần Lan và Tần Ngọc đều rất hăng hái, thậm chí Tần Hoa nghe Tần Lan gọi về cũng không bướng bỉnh như thường ngày, hết sức chăm chỉ lột vỏ măng, tuy không được bao nhiêu nhưng rất đáng quý.

Hôm nay Tần Mạch đào được gần hai mươi cân măng, trừ bỏ đưa Lâm gia mấy cân cùng với một số bị hư thì được chừng mười bốn cân măng đã lột vỏ. Măng tươi mon mon, lớp vỏ trắng nõn, thơm mềm tỏa ra mùi thanh mát dễ chịu. Nàng đem hai cân cắt vào trong bếp để dành từ từ ăn, còn lại mười hai cân xếp vào trong thùng gỗ, đổ thêm nước để giữ độ tươi, ngày mai có thể bán được giá tốt.

Trước đó nàng đã lựa ra một ít măng non, đem cắt măng thành sợi lộ ra tơ măng mềm mịn cho vào bát to cùng bốn quả trứng gà được luộc chín, thêm một ít nước tương, muối và giấm. Sau đó bắt chảo lên bếp, phi tỏi thật thơm mới cho măng và trứng vào, đảo đều, ninh lửa nhỏ. Đợi sợi măng trở nên vàng óng thì cho thêm tương và nửa bát nước vào.

Chừng nửa khắc, nước bắt đầu cạn, hương thơm tỏa ra, nàng bắt chảo xuống cắt hành hoa rải đều, tăng mùi thơm.

Vốn muốn kho măng ngon phải kho cùng với thịt ba chỉ, nàng lại dùng trứng thay thế khiến hương vị hơi nhạt, cũng không có vị béo ngậy thường thấy. Tuy thế hương thơm ngào ngạt vẫn khiến người ta thêm thưởng.

Xào thêm một đĩa đậu sừng với măng. Rau xanh nấu thành một nồi canh thanh đạm. Tuy trước kia Tần Mạch ở một mình nhưng thức ăn lúc nào cũng làm trên ba món, món canh là không thể nào thiếu.

Tần Mạch nghĩ nghĩ quyết định ngày mai nhất định phải mua thịt, cho dù không mua được thịt cũng phải hầm canh xương, như thế mới đủ chất dinh dưỡng để ba cái bánh bao phát triển.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Làm Ruộng Hào!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8: Bán Măng

Ăn xong bữa cơm thì trời đã tối hẳn, không biết là do vết thương chưa lành hay cả ngày vận động khiến Tần Mạch rất mệt mỏi, vừa lên giường đã chìm vào giấc mộng.

Sáng hôm sau, như trước Tần Mạch ra giếng xách nước sau đó nấu bữa sáng còn Tần Lan thì giúp nàng nhóm lửa rồi ra vườn hái rau.

Nàng nhìn túi bột mì mới mua hôm qua, quyết định làm mì trứng. Đầu tiên nàng trộn bột, cho thêm ba quả trứng gà, một ít bột ngô, đổ nước ấm rồi nhào bột. Nhào đến khi khối bột trở nên mềm và dẻo, nàng lấy trực lăn cán bột, kéo sợi. Để sợi bột không bị dính với nhau nàng lăn qua một lượt bột mì. Lúc này sợi mì đã ra hình dạng, vô cùng mềm và dai, thoang thoảng mùi trứng gà.

Làm xong sợi mì, Tần Mạch liền bắt nồi nấu nước mì. Vốn dĩ nước mì muốn ngon phải hầm qua xương, nàng không có nên đành dùng củ cải trắng hầm, thêm trứng gà. Mãi một lúc sau nước mì trắng trắng ngòn ngọt lập tức xuất hiện.

Tần Lan hái rau xong nghe mùi thơm liền đi vào bếp : “ Tỷ nấu mì sao ? Thơm quá !”

”Tỷ với đệ ăn trước, đợi hai tiểu tử kia dạy thì đệ nhớ hâm nóng nước mì cho bọn hần.” Tần Mạch cười cười, lấy hai bát sứ cho mì và nước vào, bát của Tần Lan nằng còn vậy thêm mấy giọt dầu.

Tần Lan mặc dù mang bộ dáng ông cụ non nhưng vẫn là một tiểu hài tử mười hai tuổi, thấy bát mì nhân quang lập tức sáng lên.

Tần Mạch và Tần Lan ra bàn gỗ giữa nhà ăn mì, nằng nhìn biểu cảm hạnh phúc khi ăn mì của Tần Lan không hiểu sao có cảm giác xúc động muốn khóc, nằng cười nói : “ A Lan, hôm qua tỷ xem ngô vừa vận có thể thu hoạch. Chút nữa tỷ bán măng xong sẽ về sớm, chiều nay chúng ta đi thu ngô.”

Tần Lan thoáng lo lắng : “ Tỷ vừa mới bệnh dậy, hay đệ sang nhờ Lâm bá mẫu...”

Không đợi Tần Lan nói hết, Tần Mạch đã ngắt lời : “ A Lan, đệ phải nhớ rõ, bá mẫu giúp chúng ta bởi vì bá mẫu là người tốt. Việc chúng ta có thể làm tuyệt không nên nhờ vả người khác.”

Tần Lan dường như hiểu ra, gật gật đầu.

Ăn xong bát mì, Tần Mạch dặn dò Tần Lan vài câu rồi mới gánh măng cùng với rau củ đi lên trần trên. Sáng tinh mơ, trên đường chỉ lác đác vài người giống như Tần Mạch, mang đồ lên trần trên bán, tạo thành từng đám người riu ra riu rít.

” A Mạch, người hôm qua đi đào măng sao ?” Người lên tiếng là một nam tử cao gầy, mắt hơi nhỏ, mang theo một cái rổ trứng gà.

” Là Tôn Lâm đại thúc à ? Hôm trước nghe trưởng thôn nói măng có thể đào nên hôm qua đi đào một ít mang lên trần trên bán.” Nằng cười nói.

Tôn Lâm thị (lấy họ nam tử lót thêm họ thê chủ) híp mắt, cười : “ Ai da, nghe nói người bị thương không nhẹ lại có thể lên núi đào măng, giả mà A Linh nhà ta giỏi bằng một nửa người, ta cũng mãn nguyện.”

Tần Mạch đáp : “ Ai mà không biết A Linh nhà Tôn Lâm đại thúc giỏi đồng án, ta chỉ biết đào vài đoạn măng làm sao sánh được với A Linh.”

Lúc này khuôn mặt Tôn Lâm thị giãn ra, có chút tự hào, lại nói : “ Ta nghe nói hôm qua người cứu được tiểu tử Vĩnh An nhà Lâm Tương lão nhị.”

Tần Mạch nghĩ nghĩ một hồi mới nhớ Lâm Tương lão nhị ý chỉ Lâm bá mẫu, gật đầu : “ Hôm qua Vĩnh An đi hái hoa cúc bị té trật chân, ta nhất thời thấy được nên đưa hần về.” Thời cổ đại thông tin truyền đi cũng thật nhanh, Vĩnh An chỉ bị té một cái mà cả thôn ai ai cũng biết.

Nói đến đây Tôn Lâm thị thở dài, dáo dác nhìn quanh rồi nói : “ Ta nghe nói ba ngày trước Lâm Tương lão nhị mời bà mối đến hỏi hôn sự cho Vĩnh An, nghe đâu là vừa lòng Trương gia bán tạp hóa trên trần trên, không ngờ nhà người ta chê Vĩnh An bị tật nên không đồng ý.” Giọng nói ngày càng nhỏ, “ Không chừng tiểu tử kia bị tổn thương nên lên núi nghĩ quần.”

Tần Mạch nhủ mảy : “ Tôn Lâm đại thúc, ăn có thể ăn bậy nhưng nói không thể nói bậy đâu.” Lâm bá mẫu đối với tỷ đệ nhà nằng rất tốt, Lâm Vĩnh An lại là hòn ngọc trong tay bọn họ, nằng dĩ nhiên không muốn bọn họ thương tâm.

Tôn Lâm thị lúc này mới biết mình lỡ lời, cười khan nói : “ Ta cũng chỉ nói đùa mà thôi, ruộng đất của Lâm Tương lão nhị không ít, bọn họ muốn chọn thê chủ cho Vĩnh An chứ không phải kén đâu hần là có tính toán, đồ cưới xem chừng rất nhiều nếu không Trương gia kia cũng không đắn đo lâu đến vậy.”

Tần Mạch chỉ hơi nhướn mày không đáp, tiếp tục nhanh chân rảo bước.

Tới trần trên, như cũ nằng bày một miếng vải bố xuống đất sau đó bày rau củ ra, hô : “ Măng điền trúc tươi ngon 3 văn tiền một cân đây, rau củ tươi 1 văn tiền hai cân...”

Thông thường măng trong thôn phải đợi qua mùa thu hoạch hoa màu mới có người đào đem lên trần bán nay Tần Mạch bán ra sớm hơn dĩ nhiên thu hút không ít người. Măng được giữ trong nước vẫn tươi mon mồn khiến không ít người hỏi mua, trong chốc lát gần mười hai cân măng đã bán gần hết. Số rau củ cũng được mua kèm theo măng, mười cân rau chỉ còn lại vài bó.

Tần Mạch nhìn đồng văn tiền trong túi, thở phào : “ Không uống công lao động cả ngày a !”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Làm Ruộng Hào!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Thu Hoạch Ngô

Như trước Tần Mạch gửi đòn gánh và hai cái rổ cho hộ bán gà bên cạnh, còn nằng thì đi dạo một vòng quanh chợ. Măng điền trúc tươi 3 văn tiền một cân bán được 36 văn tiền, thêm 10 văn tiền bán rau củ các loại tổng cộng là 46 văn.

Tần Mạch đến quầy thịt mua một cân thịt heo và bốn khúc xương hết 25 văn tiền. Ghé qua cửa hàng gạo mua thêm một cân bột mì sau đó mới trở lại chợ, thấy đậu hũ mềm mịn nằng mua hai khối hết 4 văn tiền. Nhìn mấy văn tiền trên tay, Tần Mạch thở dài, quả nhiên tiêu tiền dễ kiếm tiền khó a.

Thời điểm nàng trở về nhà là giờ Thìn (9-10h), Tần Mạch thấy trời còn sớm nên cất thức ăn vừa mua rồi xách cuốc tiếp tục lên núi đào măng. Lần này Tần Lan thấy nàng bán măng được giá tốt nên kiên quyết đòi đi theo. Thế nhưng nàng thấy Tần Lan gầy gò, không muốn hấn cực khổ nên kiên quyết bắt hấn ở nhà dệt vải, nấu cơm trước, đợi nàng về thì nấu thức ăn.

”Đệ là nam nhân, theo thừa dệt vải là được, mấy chuyện nặng nhọc này cứ để tỷ làm.” Nói xong còn ngoắc Tần Hoa tới : “A Hoa ở nhà phải ngoan ngoãn, học hỏi hai ca ca làm tú (thừa thừa) a.”

Tần Hoa gật gật đầu : “ Đệ nhất định sẽ ngoan ngoãn !”

” Ân, đợi tỷ về sẽ nấu thịt cho các đệ ăn.” Nói xong thì dứt khoát mang cuốc đi, không để Tần Lan có cơ hội đổi ý.

Đào hơn một canh giờ, cảm thấy không sai biệt lắm nàng mới đeo giỏ, xách cuốc về nhà. Tần Hoa thấy Tần Mạch thì vội vã mức nước cho nàng rửa ráy, sau đó lon ton kéo chiếc cuốc đặt bên đồng gia cụ.

Tần Mạch nở một nụ cười, xoa xoa đầu hấn : “ A Hoa của tỷ càng ngày càng ngoan a!”

Tần Hoa được khen thì rất hưng phấn, hai mắt sáng rỡ nhìn Tần Mạch.

Nàng đặt giỏ măng xuống, gọi Tần Lan và Tần Ngọc tranh thủ lột vỏ để buổi chiều còn đi thu hoạch ngô. Lột chừng được nửa giỏ, Tần Mạch xoay người đứng dậy chuẩn bị vào bếp nấu thức ăn.

Tần Lan hiểu ý nàng, ngượng ngùng nói : “ Tỷ, dù gì tỷ cũng là nữ nhân, chuyện bếp núc hay là cứ để đệ làm. Tỷ làm mãi cũng không tốt.” Mặc dù từ lúc phụ thân mất chuyện bếp núc đều do tỷ tỷ hấn làm nhưng bây giờ hấn đã mười hai tuổi, xem như đã trưởng thành có khả năng nấu nướng.

Tần Mạch biết Tần Lan sợ nàng cực khổ, nàng ôn nhu cười : “ Có cái gì mà không tốt, đệ ở đây giúp tỷ lột vỏ măng là được, chuyện bếp núc không cần phải lo.”

Tần Hoa vội vã đứng dậy : “ Đệ giúp tỷ thổi lửa a.” Mặc dù hấn chỉ mới năm tuổi nhưng việc thổi lửa hấn vẫn có thể làm được.

” Được, A Hoa vào giúp tỷ thổi lửa.” Nàng cười một tiếng dẫn theo Tần Hoa vào bếp. Đến trước cửa bếp nàng ngoái đầu nhìn hai cái bánh bao gầy gầy nhỏ nhỏ, thâm tâm khẽ than một tiếng.

Bởi vì Tần Lan đã nấu cơm sẵn nên nàng chỉ cần nấu thêm thức ăn. Đầu tiên là nấu một nồi canh xuron hầm củ cải, thơm ngào ngạt. Thịt heo cắt thành miếng nhỏ chia làm hai phần, một phần xào với cộng tỏi hoa nhỏ, một phần xào với khoai tây sắc sợi. Nàng gọi Tần Hoa hái thêm ít rau muống và cải thìa, cũng xào sơ qua.

Nấu xong nàng lấy cái bát lớn, mỗi thứ mức một ít gọi Tần Lan đem qua cho nhà Lâm bá mẫu, nhớ Lâm Vĩnh An bị thương, nàng lại mức bát canh xuron. Bọn họ đã giúp nhà nàng nhiều như vậy, cho dù chút thịt không xem là quý nhưng vẫn có thể biểu hiện được sự biết ơn của nàng đối với bọn họ.

Tần Ngọc phụ nàng mang thức ăn và sắp xếp bát đĩa ra bàn gỗ ngoài sân chờ Tần Lan về thì cả nhà cùng ăn. Từ lúc phụ mẫu mất, bọn họ vẫn chưa ăn được bữa nào hoàn chỉnh nên khuôn mặt ba cái bánh bao đều ảm ảm sự vui sướng nhưng vì quý trọng thịt nên lúc ăn cơm cũng không dám gấp nhiều thịt, chỉ cầm đầu gấp rau.

Tần Mạch thờ dài một tiếng, chủ động gấp cho mỗi đĩa một đĩa thịt thật lớn, cười nói : “ Đây đều là mua cho các đệ ăn, ăn nhiều vào, như thế mới mau lớn.” Nói xong còn mức cho mỗi tiểu đệ một bát canh xuron, tuổi nhỏ phải bổ sung nhiều canxi a.

Tần Lan nhìn bát cơm trắng tinh, thịt nạc béo ngậy, giòn ngọt thì hít một hơi, cúi đầu chăm chú ăn. Từng miếng thịt hấn đều tỉnh té nhai nuốt, ăn một miếng cơm lớn lại uống một miếng canh. Lúc ngẩng đầu lên mắt đã long lanh nước : “ Tỷ cũng phải ăn thật nhiều, bọn đệ sẽ ngoan ngoãn, chăm chỉ theo thừa, làm việc nhà.” Trước kia tỷ tỷ đối xử với bọn hấn rất tệ, chỉ hận bọn hấn ăn nhiều làm ít nên chưa bao giờ cho sắc mặt tốt. Nhưng từ lúc tỷ tỷ bệnh dậy hấn cảm thấy tỷ tỷ như thay đổi, không những cho bọn hấn ăn trứng, còn cho ăn thịt. Hấn rất vui, trong lòng thầm nhủ sẽ ra sức dệt vải, chăm sóc hai đệ đệ.

Tần Lan bình thường luôn ra vẻ ông cụ non nhưng cuối cùng vẫn chỉ là tiểu hài tử, Tần Mạch cười nhẹ, gấp thêm thịt cho hấn : “ Ân, các đệ đều ngoan, tỷ rất vui.”

Thịt ở cổ đại không có thuốc tăng trưởng, hóa chất các loại, thức ăn cũng là thực vật hữu cơ nên hương vị rất ngọt, béo nhưng không ngấy, Tần Mạch ra sức vốc cơm, uống thêm nước canh, dường như cảm thấy rất mỹ mãn.

Ăn cơm xong, Tần Mạch và ba đệ đệ tiếp tục lột vỏ măng. Sợ bọn hấn mệt, kêu bọn hấn đi ngủ trưa một lúc, đến chiều sẽ gọi dậy đi thu hoạch ngô nhưng Tần Lan và Tần Ngọc đều không đồng ý, nhất quyết phải lột xong vỏ măng.

Giờ Mùi, còn là mùa xuân nên trời không nắng lắm, Tần Mạch vác lưới liềm cùng ba tiểu đệ ra mẫu ruộng ngô gần sườn núi. Từng cây ngô cao hơn đầu người, bắp ngô vàng thơm lộ ra, từng hạt ngô chắc nịch, bóng loáng khiến Tần Mạch có cảm giác rất hưng phấn.

Đa số người thu hoạch ngô đều sẽ bẻ ngô trước sau đó phơi thân cây một thời gian rồi chặt để làm củi đốt nhưng nhà nàng ngoại trừ nàng thì ba tiểu đệ đều chưa lớn, khó có thể bẻ ngô còn trên cây nên Tần Mạch quyết định để nàng và Tần Lan chặt cây ngô còn Tần Ngọc và Tần Hoa đi theo bẻ ngô.

Trước kia Tần Mạch làm nông đã quen nên chặt ngô rất có lực, Tần Lan học theo nàng, mặc dù có chút trở ngại nhưng không sai biệt lắm. Một vài nhà đi thu hoa màu thấy Tần Mạch dẫn theo ba tiểu đệ còn nhỏ thì rất thương cảm, vài người còn đi vào hỗ trợ khiến không khí càng thêm náo nhiệt.

Nháy mắt trời đã tối, mấy vị đại tỷ giúp Tần Mạch đều là thạo việc trong đất, mẫu ruộng ngô nhanh chóng đã thu xong, chỉ còn vài bó ngô chưa được bẻ. Nàng cũng không gấp, cảm ơn mấy vị đại tỷ đã giúp đỡ xong thì mượn một chiếc xe ba gác đẩy ngô và thân ngô về nhà, đợi ăn cơm xong sẽ tiếp tục bẻ.

Vừa sắp xếp ngô một bên, thân ngô một bên đã nghe tiếng gõ cửa.

”Tần Mạch tỷ, ta đến giúp tỷ bẻ ngô, mài bột.” Thanh âm sang sảng, Lâm Tiểu Phúc mặc một thân vải thô màu tro, trông có vẻ khí lực dồi dào.

Tần Mạch biết nàng có ý tốt nhưng vẫn khó xử : “ Phụ mẫu muội...?”

Lâm Tiểu Phúc khoát tay : “ Chiều nay mẫu thân muội thấy tỷ thu ngô nhưng bận việc không giúp được, bây giờ trong nhà rảnh nên kêu muội chạy sang xem giúp đỡ tỷ.”

Tần Mạch nghe vậy thì gật đầu cũng không câu nệ : “ Vậy thì muội giúp tỷ bẻ ngô, tỷ cũng không cần mài, trực tiếp bán ngô đi là được.” Nàng đã hỏi giá, bột ngô 5 văn tiền một cân, ngô chưa mài là 2 văn tiền, mặc dù giá cả chênh lệch nhưng nhà nàng ít người, bỏ ra sức lực mài mấy trăm cân ngô chỉ bằng chịu thiệt một chút, bán bắp ngô.

Lâm Tiểu Phúc có chút tiếc nuối nhưng hiểu tình cảnh nhà Tần Mạch, liền nói : “ Vậy để muội giúp tỷ bẻ ngô.” Nói xong không khách mà đi vào ngồi xuống bên đồng thân ngô.

Tần Lan thấy Lâm Tiểu Phúc hỗ trợ thì nửa vui vẻ nửa ngượng ngùng, nói với Tần Mạch : “ Để đệ chuẩn bị thức ăn.”

Lúc này Tần Mạch đang dờ tay, mà có Lâm Tiểu Phúc ở đây vẫn nên để đệ đệ trở tài vì vậy đáp ứng.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Làm Ruộng Hào!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Bán Đồ Tú

Tần Lan đầu tiên là nấu cơm, trong thời gian đợi cơm cạn hẳn ra sau vườn hái một rổ rau cải thìa, đậu sùng và rau muống. Buổi sáng Tần Mạch mua hai khối đậu hũ còn chưa dùng, hẳn lấy một khối cắt hình vuông xào chung với cải thìa và đậu sùng, khối kia nấu canh dưa chua đậu hũ. Rau muống thì xào riêng với cọng hoa tỏi non, cho thêm một ít thịt khô.

Hắn nghĩ nghĩ cuối cùng lấy bột mì làm thêm bánh nướng, bánh nướng bột mì thêm trứng, hương vị ngày ngày, thơm phức khác với loại bánh nướng bằng bột thông thường.

Xào xong mấy món ăn, nồi cơm cũng chín, bốc lên thơm phức.

Tần Lan gọi Tần Ngọc vào bụng thức ăn ra sắp trên bàn, cũng chuẩn bị thêm một đôi bát đĩa cho Lâm Tiểu Phúc. Thức ăn còn nóng bốc lên từng đợt khói trắng xen lẫn hương thơm khiến người ta vô thức thèm thuồng.

Tần Mạch bẻ nốt một thân ngô, gọi Lâm Tiểu Phúc cùng nàng đi ra áng nước rửa tay ăn cơm nhưng nàng ta lắc đầu : “ Muội đã ăn cơm ở nhà rồi, tỷ với các đệ đệ ăn đi, muội tiếp tục làm cho xong.”

Tần Mạch nhú mày, dĩ nhiên biết nàng ta chưa ăn nhưng cũng không vạch trần : “ Lúc này muội ăn sớm, làm việc này giờ hao phí nhiều sức, vẫn nên nghe lời tỷ ăn thêm một chút.”

Nàng ta tiếp tục lắc đầu : “ Muội còn no lắm, tỷ mau đi rửa ráy rồi ăn cơm đi. Muội làm một chốc nữa là xong rồi.”

Lần này không phải Tần Mạch lên tiếng mà là Tần Lan : “ Tiểu Phúc tỷ, tỷ mau cùng đại tỷ ta rửa tay đi a, ta có làm bánh nướng, cho dù không đói vẫn có thể ăn thêm một ít.” Đây là lúc hắn làm thức ăn đã nghĩ đến cá tính của Lâm Tiểu Phúc.

Lâm Tiểu Phúc nghe vậy, miệng nhoen nhoen cười nhưng không lập tức đáp ứng : “ Ta không ăn đâu a, bánh nướng nếu dư thì để lại cho Tần Mạch tỷ ngày lên hái măng mà ăn lót dạ.”

” Tiểu Phúc tỷ một mực không muốn ăn có phải chê ta nấu ăn tệ hay không ?” Tần Lan đang xếp bát đĩa, vì đứng hơi xa nên không nhìn rõ biểu tình trên mặt hắn.

Lời này khiến Lâm Tiểu Phúc lắp bắp, liên tục nói : “ A, không...không phải...”

Tần Mạch không để nàng ta dài dòng, lập tức lôi nàng ta : “ Nếu đã không phải thì rửa tay ăn cơm thôi, chậm chạp như vậy thức ăn sẽ nguội mất.”

Trên bàn ăn, Lâm Tiểu Phúc chỉ một mực ăn bánh nướng cũng không gấp cái gì, Tần Mạch bắt đắ dĩ mức cho nàng ta một bát canh đậu hũ dưa chua, nói : “ Nếu đã ngồi cùng một bàn thì đừng câu nệ a ! ”

Lâm Tiểu Phúc tiếp lấy bát canh, hóp một ngụm canh lại cắn một miếng bánh. Thật ra không phải nàng ta câu nệ mà nàng ta biết hoàn cảnh nhà Tần Mạch không tốt, người nông dân lại vô cùng chú trọng khẩu phần lương thực nên dù chịu đói nàng ta cũng không muốn ăn cơm cùng.

Tần Mạch liếc Lâm Tiểu Phúc một cái rồi thờ dài, đứa nhỏ này đúng là thật thà. Bất quá nếu có ý với Tần Lan, sau này chắc chắn Tần Lan sẽ không thiệt thòi. Nghĩ tới đây nàng liền hưng phấn một chút, vui vẻ ăn cơm. Lúc này Tần Mạch không nghĩ tới nàng đã thực sự trở thành một phần của ngôi nhà này, còn thay đệ đệ lo nghĩ đến chuyện tương lai.

Bẻ xong tất cả ngô, Tần Mạch cho chúng vào bao đựng lương thực định ngày mai sẽ bán. Còn thân ngô thì dồn về sau bếp để làm củi đốt.

Một đêm không mộng寐. Sáng hôm sau Tần Mạch dậy sớm hơn, đầu tiên là liên lạc với người mua ngô, một mẫu ngô được tám trăm cân, một cân 2 văn tiền, nàng giữ lấy một trăm cân còn lại bảy trăm cân bán được một đĩu 4 xâu tiền (1 đĩu là một ngàn văn tiền, 1 xâu là một trăm). Nhìn xe bò chở lương thực đi ngày càng xa, nàng thở dài một cái.

Đồ ăn sáng hôm nay là do Tần Lan chuẩn bị, bánh nướng hôm qua còn lại được hấp nóng, nấu thêm một nồi cháo ngô.

Như trước nàng gánh măng và rau củ lên thị trấn, trước khi đi Tần Lan đưa nàng đồ tú mà hán với Tần Ngọc gần đây thuê được để nàng tiện thể đem đi bán. Đồ tú không nhiều, chỉ có mười chiếc khăn tay và năm cái hà bao, tất cả đều là thuê hoa đơn giản.

Hoa màu thu hoạch sắp xong, đã có vài hộ nông dân Lâm gia thôn đào măng đi bán. Lần nay hai mươi cân măng của nàng bán tương đĩu khó khăn nhưng vẫn hết, thu được bảy mươi văn tiền. Bán xong đồng rau củ Tần Mạch mới ghé cửa hàng tú thuê.

Chường quầy cửa hàng là một phụ nhân họ Triệu tầm hơn ba mươi tuổi, thân thể có chút mập nhưng mắt rất sáng. Trước đây Tần Mạch kia từng đến đây bán đồ tú không ít lần nên Triệu chường quầy không câu nệ : “ Tần cô nương lại đến bán đồ tú sao ? ”

Tần Mạch nở nụ cười, gật đầu : “ Có chút đồ tú của mấy đệ đệ trong nhà làm, đến nhờ Triệu chường quầy thu giúp. ”

Triệu chường quầy đánh giá mấy cái khăn tay và hà bao, sáng khoái nói : “ Như cũ, khăn tay 9 văn tiền một cái, hà bao 12 văn, tổng cộng 150 văn chẵn. ”

Nghe vậy Tần Mạch gật gật đầu, thời đại này đồ thủ công giá trị vẫn rất cao. Nàng nhận tiền sau đó hướng Triệu chường quầy mua một bao chỉ màu giá 6 văn tiền. Đang định rời đi thì thoáng thấy nút thắt treo bên quầy, đa số là nút thắt đơn giản, bội kết thì không nhiều. Đáy mắt nàng lóe sáng, hỏi : “ Nút thắt này bao nhiêu tiền một cái ? ”

Triệu chường quầy nghĩ Tần Mạch muốn mua, liền nói : “ Cái đó phải xem là loại nào, đơn giản thì mười văn tiền, phức tạp thì phải xem rồi mới nói giá được. Tần cô nương muốn mua ta sẽ lấy giá gốc cho a ! ”

Tần Mạch nghĩ nghĩ rồi nói ra ý định của nàng : “ Triệu chường quầy có thu mua nút thắt không ? ”

Triệu chường quầy “ a ” một tiếng, nói : “ Tần cô nương muốn bán nút thắt ? ”

” Ân, nút thắt đơn và phức tạp ta đều có khả năng, còn có đồng tâm kết, vạn hoa kết, hĩ song kết, ... ” Nàng liên tục liệt kê một số nút thắt khó, nàng đã nhìn qua mấy nút thắt phức tạp lẫn bội ngọc kết trên quầy, so với nút thắt nàng kết cơ hồ còn không đẹp bằng.

Triệu chường quầy nghe vậy dĩ nhiên vui vẻ : “ Nếu vậy thì Tần cô nương cứ kết nút rồi tới đây bán, Bồn tiệm ta khẳng định mua cao hơn so với cửa hàng khác. ”

Nàng mỉm cười : “ Ta dĩ nhiên tin Triệu chường quầy nếu không ta đã không định kỳ bán đồ tú cho tĩ a. ” Nói xong nàng mua hai bao dây kết, hai bao này có thể thắt được năm mươi cái nhưng giá chỉ có một trăm văn tiền, Tần Mạch vui vẻ chào Triệu chường quầy rồi rời đi.

Có đường tiền tài, nàng chi tiêu cũng mạnh tay hơn. Nhớ tới Tần Lan đã 12 tuổi, quần áo toàn là mụn vá, nàng ghé cửa hàng vải vóc mua một khối vải bông màu xanh nhạt giá 450 văn tiền, đây là lấy từ tiền bán ngô.

Sau đó nàng mua hai cân bột mì, một cân thịt, ba khối xương là 40 văn tiền, nàng định trưa nay sẽ làm bánh bao.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Lâm Ruộng Hảo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Kết Nút Thắt

Mua xong đồ, nàng như trước quay lại chợ lấy đòn gánh và rửa rau trở về thôn. Nàng cũng không vội lên núi đào măng mà đem thịt và bột mì mua được cất vào tủ chén sau đó mang khối vải bông và mấy bao đồ lên gian nhà chính.

Tần Ngọc đang thêu trên bản mẫu Tần Mạch vẽ hôm trước, có chút lo lắng hỏi : “ Đồ tú có bán được không tỳ ?”

Nàng đặt đồng đồ trên tay xuống bàn, cười nói : “ Bán rất tốt.”

Tần Lan cười lại nhìn khối vải bông trên bàn : “ Tỳ là muốn may y phục a ?”

Tần Mạch lắc đầu : “ Đây là tỳ mua cho hai đệ, khối vải này xem chừng có thể may được mỗi người một bộ, màu sắc cũng rất tươi.”

Tần Lan kinh ngạc xong liền nói : “ Bọn đệ còn nhỏ, cả ngày cũng chỉ quanh quẩn ở nhà. Khối vải này vẫn là may y phục cho tỳ đi a.”

Tần Ngọc mặc dù gạt đầu nhưng ánh mắt vẫn dừng trên khối vải bông đầy luyến tiếc, dù sao hấn vẫn còn là tiểu hài tử mà tiểu hài tử ai lại không thích y phục mới chứ.

Nàng bước tới, xoa xoa đầu Tần Ngọc : “ Cả ngày tỳ đều làm việc nặng thì may y phục mới làm gì ? Bọn đệ đều lớn cả rồi cũng không thể suốt ngày mặc quần áo cũ của tỳ sửa lại. Không nói nữa, A Lan, đệ cầm lấy may cho đệ và Tần Ngọc đi.” Sau đó nàng ôm lấy Tần Hoa : “ Các đệ yên tâm, tỳ không có ủy khuất chính mình. Lần sau sẽ tới lượt tỳ và A Hoa có y phục mới.”

Tần Hoa nghe vậy thì hai mắt sáng rỡ : “ Y phục mới, y phục mới !”

Tần Lan cắn cắn môi, khóe mắt hồng hồng : “ Cảm ơn tỳ.”

Nàng nhũn mày trách : “ Đều là người một nhà, cảm ơn cái gì !”

Tần Lan và Tần Hoa nghe vậy đều nở nụ cười nhưng đôi mắt hồng như mắt thỏ kia khiến nàng đau lòng. Nghĩ đến chuyện bán nút thắt nàng mở bao đựng dây kết nút ra định sẽ dạy cho mấy tiểu đệ cách kết nút.

” Tỳ, đây là cái gì a ?” Tần Hoa ngây ngô hỏi, bàn tay nhỏ vươn ra cầm lấy một sợi dây màu đỏ.

Nàng mỉm cười : “ Đây là dây kết nút thắt. Tỳ đã hỏi Triệu trưởng quầy rồi, một nút là 10 văn tiền, so với bán đồ tú còn muốn nhiều hơn.” Nói xong nàng cầm lấy bốn sợi màu hồng, trong nháy mắt đã thắt xong một nút đơn giản hình hoa mai.

Tần Ngọc ngạc nhiên đến nỗi mở to hai mắt : “ Tỳ thật giỏi !” Tiếp, “ Trước kia đệ từng thấy A Tinh nhà Vương thúc thúc quần một sợi như thế này quanh hông, nhưng mà nó không có đẹp bằng của tỳ thật.”

Tần Mạch khẽ cười : “ Tần Lan, đệ cũng lại đây. Ta dạy các đệ thắt nút, thắt xong liền đem đi bán.”

Tần Lan đến bên bàn ngồi, bắt chước theo từng bước Tần Mạch hướng dẫn, kỳ lạ nói : “ Làm sao tỳ lại biết thắt ? Đệ thấy cái này cũng thật khó.”

” Hôm nay nhìn mấy nút thắt trong cửa hàng của Triệu trưởng quầy ta liền suy nghĩ một chút. Kỳ thật không khó lắm đâu.” Nàng không dấu vết bỏ qua nghi hoặc.

Bốn tỳ đệ vừa nói chuyện vừa kết nút, dĩ nhiên nàng nói rõ nút thắt đơn giản chỉ cần kết tầm ba mươi nút, còn lại đều dành để kết mấy nút phức tạp. Không biết có phải ở phương tiện gia chánh nam tử học rất tốt hay không mà hai tiểu đệ vừa thấy nàng làm qua một lần liền có thể nhớ kỹ, nút kết ra rất xinh đẹp.

Tần Hoa ngồi một bên giúp đỡ cắt dây, thỉnh thoảng lại kết mấy nút đơn giản, đương nhiên bởi vì bàn tay hơi nhỏ nên nút thắt xiêu xiêu vẹo vẹo hơi khó coi.

Ngồi kết nút được một lúc đã đến giờ cơm trưa, nàng thấy Tần Hoa mãi say mê kết nút nên không bắt hấn theo thổi lửa mà một mình xuống bếp. Bởi vì nàng nói muốn làm bánh bao nên Tần Lan cũng không tranh xuống bếp, an ổn ngồi kết nút thắt.

Đầu tiên là nhồi bột, lực đạo vừa đủ, không mạnh không suy, như vậy vỏ bánh bao mới có thể mềm mại. Ở nơi này không có sữa nên bột nhồi xong cũng không thơm như trong trí nhớ của nàng, bất quá tay nghề nàng tốt, khối bột trong tay ấn xuống liền biết đã nhồi không sai đi.

Nhồi bột xong Tần Mạch bắt tay làm nhân bánh bao. Vì không có nấm nên nàng làm nhân cải trắng thịt heo. Nàng gọt vỏ, cắt nhỏ cải trắng, thái thêm hành lá trộn chung với nhau. Thịt heo thì băm nhuyễn, thêm hạt tiêu, nước tương, một ít bột ngô và trứng.

Giai đoạn gói bánh khá phức tạp, vỏ bánh phải được lăn đều, không dày không mỏng, gói không tốt sẽ làm bánh bị bong ra. Đối với chuyện gói bánh, Tần Mạch rất tự tin. Một đôi tay nhanh nhẹn, lăn bột, múc một thìa nhỏ cải trắng, một thìa nhỏ thịt băm, rắc thêm ít hạt, tự nhiên liền có một chiếc bánh bao xinh đẹp.

Làm xong một vỉ bánh bao hai mươi cái, Tần Mạch cho tất cả vào lòng hấp. Trong thời gian hấp bánh, nàng cũng không rời đi mà tùy thời chỉnh lửa. Như vậy sẽ khiến độ sôi của nước vừa đủ, bánh được hấp ra cũng không bị nhiễm nước mà sẽ mềm mại như bông.

Lúc này nàng nấu thêm một nồi canh cải thìa xương heo nóng hôi hổi.

Thời điểm mở nắp lồng, một cỗ hương thơm tràn ra khắp gian nhà, thoát cái Tàn Hoa đã xuất hiện trong bếp, hai mắt như tỏa sáng nhìn những chiếc bánh bao trắng nõn.

Tần Mạch buồn cười vỗ đầu hấn, nói : “Đi gọi A Lan lại đây.”

Nàng từ trong lồng bỏ vào bát sáu cái bánh bao, từng cái to bằng nắm tay người lớn, vỏ bánh trắng nõn, vừa nhìn đã muốn cắn một cái. Nàng đem cái bát đưa cho Tần Lan : “Đệ đem sang cho Lâm bá mẫu, bọn họ chắc là vừa ở ngoài ruộng về.”

Tần Lan tiếp lấy cái bát, nhanh chóng rời đi.

Buổi trưa hôm đó, cả nhà bốn người ăn bánh bao uống canh xương cực kỳ vui vẻ. Bánh bao vừa cắn đã như ngấm phải bông, thêm nước mỡ từ thịt heo ứa ra quả thực là cực phẩm. Duy Tần Mạch tiếc nuối là bột mì ở đây không phải tinh bột thuần lại không có sữa, nếu không càng thêm hoàn mỹ.

”Tỷ, bánh bao tỷ làm thật ngon ! Còn ngon hơn so với bánh bao Vương ký ở trấn trên.” Tần Hoa hí mắt cười, bộ dáng tham ăn cắn một ngụm bánh.

Tần Ngọc và Tần Lan đồng dạng gật đầu, quả thật ngon hơn rất nhiều.

Tần Mạch nở nụ cười : “Vậy thì các đệ ăn nhiều một chút, sau này tỷ sẽ thường xuyên làm bánh bao cho các đệ ăn.” Vừa nói vừa múc thêm cho mấy tiểu đệ mỗi người một bát canh xương, canh xương đậm đà ăn cùng với bánh bao càng thêm ngon miệng.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Lâm Ruộng Hào!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Làm Mai

Đang ăn thì ngoài cửa có tiếng gọi : “Tần cô nương, có nhà không ?”

Tần Mạch nghi hoặc nhìn Tần Lan, thấy hấn có vẻ cũng không biết là ai thì đi ra mở cửa. Người tới là một nam nha hơn ba mươi tuổi, mặc bộ quần áo màu hồng là lụa lụa tốt, trên khuôn mặt hấn bôi đầy một mảng phấn khiến mùi hương quanh người càng nồng thêm. Nàng nhíu mày hỏi : “Ngươi là...?”

”Ây, Tần cô nương, cô nương quên ta rồi à ? Ta là mối ông họ Vương mấy tháng trước được mẫu thân cô mời đến tìm kiếm phu lang cho cô đây.” Hấn vừa nói vừa uyển chuyển lắc cái móng đi vào nhà. Ánh mắt quét mấy cái bánh bao trên bàn, khuôn mặt càng thêm niềng nở.

Nói đến đây Tần Mạch mới nhớ trong kí ức có một người như thế, nàng nở nụ cười : “Hóa ra là Vương mối ông, mời ngồi.” Nàng để cho Tần Ngọc và Tần Hoa ngồi chung một băng ghế, băng ghế còn lại để Vương mối ông ngồi.

Hấn rút từ trong tay áo ra cái khăn lụa màu đỏ, lau lau mồ hôi trên trán : “Ta nói Tần cô nương siêng năng chăm chỉ, mười dặm mấy thiếu niên quanh đây ai ai cũng thích a.”

Tần Mạch biết cái này mới là mở bài, nàng không vội, liền cười : “Ngươi nói quá rồi, mười dặm quanh đây nhà ai so với nhà ta cũng đều tốt hơn.”

Hấn lắc lắc đầu, cười đến phấn roi là tả : “Tần cô nương khiêm tốn, nam nhân ai mà chẳng mong được gả cho nữ nhân tài giỏi, còn gia hộ chi là thứ yếu mà thôi.”

Nàng chỉ cười cười, không đáp.

Wang mối ông nghĩ nghĩ liền cười nói tiếp : “Tần cô nương chăm chỉ giỏi giang, lại có ba tiểu đệ khả ái như thế này có hay không muốn tìm một phu lang về quản gia, ta đây đang có một mối khá tốt a.”

Cuối cùng cũng nói tới vấn đề chính, nàng cười một tiếng, lạnh lẽ từ chối : “Gia mẫu vừa qua đời, ta thân làm con phải giữ đạo hiếu một năm. Chuyện tốt này e là phải nhường người khác rồi !”

Wang mối ông nghe vậy liền cười tươi như hoa : “Ai ui, cái này cũng thực vừa vặn. Người ta muốn nói hiện nay chỉ mới mười ba tuổi, nhà bên kia cũng không cần gì nhiều, lập tức gả qua liền có thêm một người hỗ trợ cô nương quản gia rồi a.” Lại nói, “Nuôi hấn vài ba năm, lúc đó đều là người một nhà, chắc chắn thể phu càng hòa hợp hơn.”

Tần Mạch nhướn mày : “Ý của ngươi là...?”

”Lão Triệu ở Triệu gia thôn có mấy đứa nhi tử, chỉ cần hai lượng bạc ngươi có thể sang đó mang một đứa về. So với sau này bỏ ra mấy lượng bạc còn phải tổ chức tiệc tùng linh đình dĩ nhiên tiết kiệm hơn nhiều.” Vương mối ông nói dường như đối với Tần Mạch đây chính là miếng bánh từ trên trời rơi xuống.

Tần Lan không nhịn được, mở miệng : “ Hắn mười ba tuổi thì có thể làm cái gì ? Còn không phải là các người muốn kiếm lời a.”

Tần Mạch gật gù đầu, đồng ý với lời Tần Lan : “ Vương mỗi ông, người thấy đó, ta còn ba cái tiểu đệ, bọn họ còn chưa được ăn no ta làm sao có thể mang thêm một người về.” Lần đầu tiên nàng có chút cảm khái, quả nhiên thời đại đều có “nhất bên trọng, nhất bên khinh” đem con đi bán.

” Ta nói Tần cô nương, ta là nghĩ cho người nên vừa bắt được hôn sự này lập tức tìm đến người a. Người xem người chỉ có hai mẫu ruộng cần, thêm ba cái tiểu đệ còn nhỏ như vậy, người nếu từ chối sau này sẽ khó tìm được người tốt a.” Vương mỗi ông than thở, sử dụng công phu miệng lưỡi hết sức thuần thục.

Mà nghe Vương mỗi ông nói xong, Tần Ngọc và Tần Lan đều như hiểu, ánh mắt do dự nhìn Tần Mạch, bọn hắn thực không muốn chậm trễ hôn sự của tỷ tỷ.

” Ta còn trẻ, hiện tại ăn bữa nay lo bữa mai, không nói đến sau này có thể nuôi được người kia hay không, trước mắt ta cũng không có nhiều ngân lượng như thế.” Tần Mạch vẫn uyển chuyển từ chối.

Vương mỗi ông thấy nàng đầu muối không ăn, có chút khó chịu : “ Không phải người vừa bán ngô sao ? Sao lại không có. Người còn trẻ, tốt nhất vẫn nên cưới một nam nhân về giúp người quán xuyên, sinh hài tử. Còn mấy tiểu đệ này tùy tiện gả đi là được, nếu không ta tìm cho người mấy nhà mua con rể từ bé, chắc chắn không làm người thất vọng.” Ánh mắt quét sang mấy tiểu bánh bao tựa như nhìn hàng định giá.

” Vương mỗi ông !” Tần Mạch âm trầm nói, “ Ta xem người là có ý tốt nên mới ngồi nói chuyện với người, trước mắt ta không có ý định cưới phu mời người về cho. Tốt nhất đừng nên tính toán đệ đệ của ta.”

Vương mỗi ông loại người nào mà chưa gặp qua, nghe giọng nói Tần Mạch không tốt lập tức trung nộ cười : “ Ta cũng chỉ nói giỡn, người cứ suy nghĩ đi. Triệu lão bà có tới bốn đứa con trai, người muốn thì cứ tùy tiện chọn một là được.”

Tần Mạch cười nhạt, đẩy hắn ra ngoài. Đây là làm mai ư ? Đây là trực tiếp bán con !

Vương mỗi ông thấy nàng vẫn không tỏ vẻ gì, lắc lắc cái miệng rồi đi. Hắn vừa đi một đoạn, phu lang Trương nhị nương nhà bên cạnh ghé đầu qua vách hỏi : “ A Mạch, Vương mỗi ông đến nhà người làm cái gì a ?”

Tần Mạch cười khổ : “ Hắn muốn làm mai nhi tử lão Triệu ở thôn bên.”

” Lão Triệu ? Có phải lão Triệu có bốn nhi tử hay không ?” Phu lang Trương nhị nương kinh ngạc.

” Ân, là hắn. Vương mỗi ông nói chỉ cần đưa hai lượng bạc liền sang đó chọn người đem về. Ta nói không có bạc nên để hắn đi.” Nàng đơn giản nói.

Phu lang Trương nhị nương bĩu môi : “ Ai ui, người thật là khờ ! Ai không biết lão Triệu đó là một tay nghiện cờ bạc, hết tiền lại đem con đi bán. Nghe đâu hắn còn là kẻ vô lại, người nếu đồng ý không chừng sau này bị hắn ngày ngày mò tiền a.”

Nàng gật gù đầu, quả nhiên có ẩn tình. Chỉ là lời Vương mỗi ông không phải không đúng, nàng chỉ có mấy mẫu ruộng lại thêm ba tiểu đệ, sau này muốn có mối hôn sự tốt thật sự rất khó.

” Người cũng đừng lo lắng nhiều, ta thấy dạo này người cũng tốt hơn rồi. Chăm chỉ vài năm mua thêm mấy mẫu ruộng liền không lo nữa.” Thấy nàng cúi đầu, phu lang Trương nhị nương như hiểu được gì đó an ủi mấy câu.

” Ân.” Tần Mạch mỉm cười gật đầu. Nông thôn tuy đông đúc, vách nhà người này sát nhà người kia nên đủ loại chuyện tình thế nhưng quan trọng nhất vẫn là tình nghĩa xóm giềng. Không giống như kiếp trước, thành phố đông dân nhà nhà đều công cao vách sắt, người này nghi kỵ người kia, thật không thoải mái như hiện tại.

Dùng bữa xong, nàng tiếp tục vác cuốc lên núi đào măng. Tuy có kết nút thắt kiếm thêm thu nhập nhưng Tần Mạch luyến tiếc, dù sao đây là ưu đãi của thiên nhiên a. Nghĩ nghĩ nàng liền bật cười, kiếp trước hợp đồng làm ăn đều là sáu, bảy số không mà nàng lại không may mắn nháy mắt. Nay lại luyến tiếc mây vần tiền này, quả thật là “ba mươi năm Hà Đông, ba mươi năm Hà Tây.”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Làm Ruộng Hào!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Nuôi Gà

Thời điểm trước khi lên núi, Tần Mạch mang theo một cái rổ nhỏ, nàng muốn hái thêm một ít nấm. Nàng nhớ quanh núi có rất nhiều các loại nấm ăn được, bây giờ lại là mùa xuân nên nấm mọc lên rất tốt. Vừa vận hái một rổ, nàng lại đi đào măng đến khi chiều tối mới xuống núi.

Nàng không vội về nhà mà ghé qua nhà của Lâm thị, Lâm bá mẫu làm việc ngoài ruộng chưa về nên trong nhà chỉ có Lâm phu lang và Lâm Vĩnh An.

Nàng đưa cho Lâm phu lang một ít măng và nấm.

Lâm phu lang lôi kéo Tần Mạch vào nhà, mức cho nàng một bát chè đậu xanh : “ Đến, ăn đi. Hiện tại cũng sắp vào hạ rồi, trời ngày càng nóng.” Xong hẳn ngồi đối diện Tần Mạch, thờ dài, “ Ta nghe nói lão Vương trưa nay đến nhà ngươi ?”

Tần Mạch vừa mức chè ăn vừa nói : “ Ân, hẳn nói muốn làm mai con trai lão Triệu thôn bên, ta nói ta không có tiền nên để hẳn rồi đi.” Nàng tóm tắt ngắn gọn.

Lâm phu lang nhủ mảy : “ Bọn hẳn đúng là khinh người quá đáng, ai mà không biết lão Triệu có đức hạnh gì, còn dám sang đây làm mai.” Xong lại gật gật đầu, “ Ngươi đáp không sai, hiện tại mẫu thân ngươi vừa mất, vẫn nên để vài năm nữa, ta và bá mẫu sẽ chú ý cho ngươi.”

Nàng mỉm cười : “ Chuyện đó cũng không có trọng yếu, ta chỉ mới mười lăm tuổi, vài năm sau lại nói tới.” Nàng khoát khoát tay đổi chủ đề : “ Phải rồi, chân của Vĩnh Phúc đã tốt hơn chưa ?”

” Đã đỡ rồi, Lý đại phu nói nghỉ ngơi vài hôm là được.” Nhắc tới Lâm Vĩnh An, Lâm phu lang liền nở nụ cười.

Tần Mạch gật gật đầu : “ Ta nghe nói Vĩnh An hay thù, ta biết về một ít bản mẫu nếu cần liền bảo với hẳn ta sẽ đem sang.” Lâm gia khá giả hơn nhà nàng rất nhiều, nàng muốn báo ân cũng chỉ có thể giúp đỡ họ vài chuyện vặt.

Lâm phu lang kinh ngạc : “ Ngươi còn biết về bản mẫu ?”

” Biết được một chút !” Tần Mạch cười.

Lâm phu lang nhìn theo hướng phòng Lâm Vĩnh An nghĩ nghĩ rồi nói : “ Một lát nữa ta kêu hẳn sang đó lấy, ngươi đừng đem sang làm gì cho phiền.”

Nàng không đồng ý : “ Hẳn đang bị đau chân vẫn nên chú ý đừng hoạt động nhiều, tối nay ta liền kêu A Lan mang sang, không có gì là phiền cả.”

Lâm phu lang mỉm cười : “ Được, mà các ngươi có đồ ăn ngon thì để cho mấy đứa nhỏ ăn nhiều một chút, mang sang đây làm gì, chúng ta đều là người lớn cả.”

Nàng kiên trì lắc đầu, môi nở nụ cười : “ Chỉ là chút đồ ăn do ta làm thôi, bọn nhỏ đều đủ ăn mà. Lâm bá mẫu làm việc cả ngày ta cũng muốn bồi bổ cho Lâm bá mẫu a.”

Lâm phu lang lại trách cứ nàng vài câu nhưng khuôn mặt vẫn giữ nụ cười sáng lán. Hẳn đi vào trong lấy cho nàng một rổ trứng bắt Tần Mạch phải nhận lấy, nàng vốn muốn trả bọn họ chút ân không nghĩ bị ép nhận lại nhiều hơn, nàng cười khổ.

Nhìn rổ trứng gà, Tần Mạch bỗng nảy sinh ý nghĩ muốn nuôi gà. Trước kia Tần mẫu không nuôi gà bởi vì ba tiểu đệ còn nhỏ, Tần mẫu và Tần Mạch đều làm đi làm bên ngoài cả ngày nên nuôi gà thì không ai chăm sóc. Bất quá Tần Mạch nghĩ cái này liên quan đến suy nghĩ bọn Tần Lan chỉ là nam nhi lại còn nhỏ nên bà ấy không muốn giao việc nuôi gà cho bọn chúng.

Về tới nhà, Tần Mạch lập tức nói chuyện muốn nuôi gà cho ba tiểu đệ.

” Tỷ muốn nuôi gà à ?” Ba tiểu đệ đồng loạt kinh ngạc.

Nàng gật đầu cười : “ Ân, ta nghĩ nuôi một ít gà, dù sao các đệ cả ngày đều ở nhà, hẳn là trông nuôi giúp ta được.”

Tần Lan có sẵn bản năng làm nội trợ, nghĩ đến việc nuôi gà liền vui vẻ : “ Ân, nhưng đệ sợ sẽ nuôi không tốt.” Nháy mắt khuôn mặt trở nên buồn buồn.

Nàng xoa xoa đầu Tần Lan : “ Không có việc đó, các đệ đều đã lớn. Ta tin tưởng.”

Tần Hoa rói rít : “ Đệ sẽ bắt sâu cho gà ăn, còn trông cho gà đẻ trứng !”

Tần Ngọc đẩy đẩy hẳn, cười nói : “ Gà con còn chưa có đệ đã muốn lượm trứng à ?”

” Vậy thì bắt sâu ăn trước, đợi gà con lớn đệ sẽ lượm trứng.” Tần Hoa chu chu cái mỏ, cười hắc hắc.

Tần Mạch bật cười : “ Ân, rất tốt. Gà do A Hoa nuôi nhất định sẽ béo mập.”

Mấy tỷ đệ không hện mà nhìn bộ dáng ngây ngô của Tần Hoa, cười thật to. Tối đó nàng nấu một nồi cháo nấm ngô, xào thêm một ít rau ăn cùng với bánh ngô nướng, ăn xong mấy tỷ đệ như trước lột măng, khác với mấy hôm trước bọn Tần Lan và Tần Ngọc không tắt đèn đi ngủ sớm mà thấp đầu bện nút thắt, Tần Mạch không mệt mỏi lắm nên cùng bọn với bọn hẳn.

Sáng sớm hôm sau, Tần Mạch đem măng và rau lên trấn bán, xong xuôi nàng mang cái rổ nhỏ đi mua gà con. Lồng trúc lớn 5 văn tiền một cái, gà con không phân trống và mái đồng thời đều bán bảy văn tiền. Tần Mạch mua tổng cộng hai mươi con gà con là 140 văn tiền.

Trong nhà hết dầu nàng ghé cửa hàng thịt mua một cân thịt, hai khối xương lại thêm một miếng mỡ lợn tầm 10 cân, mỡ lợn để ráng lấy dầu 12 văn tiền một cân, lá mỡ này mất 120 văn tiền.

Giờ Ty, Tần Mạch mới về tới thôn. Nàng cắt đòn gánh và rỏ vào trong góc, đem miếng mỡ lợn đi rán. Đầu tiên là đốt lửa nhỏ, cho lá mỡ lợn vào từ từ vắt mỡ. Lá mỡ lợn 10 cân vắt được một hũ dầu tám tám cân, có thể sử dụng trong một thời gian dài.

Tóp mỡ còn lại nàng rắc thêm một ít đường trắng cho mấy tiểu đệ ăn, cái này gọi là kẹo thoi mỡ, thoi mỡ và đường ở nông thôn đều là vật quý, hai cái trộn chung khiến mấy tiểu đệ chỉ dám nhắm nháp ăn, trên ba khuôn mặt đều nở nụ cười rạng rỡ.

Ráng mỡ lợn xong, nàng để cho Tần Lan nấu ăn còn chính mình thì đi sửa cái chuồng gà. Cái này là vì Tần Lan cứ đứng bên cạnh nói mãi, nàng đành chịu thua. Dù sao đây Tần Lan chỉ là không muốn nàng mệt nhọc.

Tần Lan làm một món thịt xào nấm, cải thìa xào cộng hoa tỏi non, khoai tây sợi xào lại nấu thêm một nồi canh củ cải xương hầm, hương vị không sai.

Tần Lan ở trong bếp nấu ăn còn ba tỷ đệ ở ngoài đùa nghịch đàn gà, Tần Hoa từ sáng đã ở nhà bắt một đồng sâu bỏ vào trong lá, thấy bọn gà con đã ở yên trong lồng trúc lập tức đổ đồng sâu xuống khiến bọn gà chiêm chiếp giành ăn rất thú vị.

Tần Ngọc trầm tính nhưng thời điểm thấy bọn gà cũng không kiềm được mà ngồi xuống sờ sờ mấy con gà con, không nhịn được nói : “ Gà con, ngày mai ta sẽ đi vớt lục bình về cho các ngươi ăn. Bảo đảm các ngươi sẽ ăn rất ngon.”

Tần Mạch nghe được Tần Ngọc thì thầm với đám gà con, không nhịn được bật cười, trẻ con vẫn là trẻ con a.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Làm Ruộng Hào!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Bán Nút Thắt

Mấy ngày liên tiếp người lên núi đào măng ngày càng nhiều nên Tần Mạch không lên núi nữa mà chỉ ở nhà cùng kết nút thắt với mấy đệ đệ. Hôm qua Tần Lan vừa vận dệt xong khúc vải nên sáng nay nàng dậy sớm mang khúc vải cùng với năm mươi mấy nút thắt đem lên trấn trên bán.

Vốn Tần Mạch muốn để khúc vải đó lại may y phục mới cho bọn hần nhưng Tần Lan một mực không chịu, nàng cũng không thể cố chấp. Nghĩ nghĩ nàng vẫn làm theo ý Tần Lan là mang đi bán.

Thời điểm nàng tới trấn trên còn rất sớm, người đi lại không nhiều. Tần Mạch đi đến cửa hàng vải vóc trước. Cửa hàng vải vóc này khá thân quen với Tần Mạch nên không đợi nàng lên tiếng lão bản đã hỏi.

” Tần cô nương bán vải dệt sao ?” Lão bản là một nam nhân trung niên khoảng bốn mươi tuổi gọi là Tạ Tường. Nguyên lai ông cũng được xem là một nhân vật nổi tiếng ở trong trấn bởi vì là nam nhân nhưng ông ta không lấy thê chủ mà cưới để nàng ta làm dâu, là một nam nhân rất mạnh mẽ.

” Ân, tiểu đệ trong nhà vừa dệt xong, Tạ bảo bản xem thử.” Nàng đặt khúc vải lên quầy, khúc vải dệt màu xanh nhạt, vô cùng mềm mại.

Tạ lão bản đưa tay sờ lên mặt vải, gật gật đầu : “ Hàng tốt, tiểu đệ nhà Tần cô nương đích thực rất khéo tay. Không biết năm nay hần bao nhiêu tuổi ?” Trong đáy mắt ông lóe lên một tia tinh quang.

Tần Mạch mỉm cười : “ Hần năm nay mười hai, khúc vải này chỉ là trong lúc luyện tập gia chánh mà dệt thôi.” Nàng khiêm nhường đáp.

Tạ lão bản cũng nở nụ cười : “ Còn nhỏ như vậy mà tay nghề đã tốt thế này, tương lai chắc chắn không ít nhà đập cửa làm mai.”

” Tạ lão bản nói quá rồi, hần còn nhỏ cái gì cũng chưa biết a.” Nàng xua xua tay, chuyển chủ đề, “ Tạ lão bản xem khúc vải này được bao nhiêu ?”

Tạ lão bản vuốt vuốt chòm râu nhỏ, cười nói : “ 600 văn tiền, Tần cô nương thấy thế nào ?”

Một khúc vải bông bình thường chỉ tầm 300 - 400 văn tiền, vải dệt này 600 văn tiền là vừa vặn nếu không muốn nói là đã chiếu cố ít nhiều. Tần Mạch gật đầu : “ Được, không uổng công ta phải đợi cửa hàng mở cửa để mang đến cho ngươi.”

Tạ lão bản nhanh chóng đếm 600 văn tiền xâu thành một chuỗi, đáp : “ Sau này cô nương có gì muốn bán cứ trực tiếp mang đến đây, ta nhất định sẽ cho giá tốt nhất.” Nói xong còn đưa cho Tần Mạch một ít vải vụn dùng để thêu thùa : “ Cô nương mang về cho tiểu đệ tập thêu thùa một chút, cái này ở cửa hàng ta cũng không có tác dụng.”

Nàng từ chối một hồi cuối cùng vẫn nhận lấy. Rồi khỏi cửa hàng gắm vóc nàng đi đến cửa hàng thêu thùa của Triệu chương quầy.

” Tần cô nương đến bán đồ tú sao ?” Triệu chương quầy nhìn bọc vải trong tay nàng, nghi hoặc hỏi.

Tần Mạch cười cười đem bao nút thắt đặt lên quầy : “ Ta đến bán nút thắt, Triệu chương quầy xem có mua được không ?”

Triệu chương quầy kinh ngạc đổ bao nút thắt ra : “ Nhiều như vậy ?” Rồi bà ta xem xét từng nút thắt, phân chia từng dạng : “ Đầu là cô nương kết sao ?

Tất cả đều kết rất tốt.” Là một người trong nghề, bà ta chia nút thắt làm ba dạng, một là loại đơn giản 10 văn tiền 1 nút, 2 là loại tầm trung 20 văn tiền, còn lại là phức tạp dựa vào mức độ tinh xảo để định giá.

Nàng khẽ gật đầu : “ Chính là ta cùng mấy tiểu đệ kết.”

Đương lúc này một nam nhân bước vào cửa hàng, hần vận y phục bằng gấm màu xanh lam, tóc búi ngọc quan, làn da trắng nõn, khuôn mặt tuấn mỹ, ôn nhuận như ngọc. Hần cầm lấy một nút thắt bội ngọc hi phượng : “ Là cô nương kết sao ?”

Triệu chương quỳ vội vã : “ Nhị công tử.”

Nguyên lai đây là cửa hàng của Liễu gia, người trước mặt là nhị công tử Liễu gia Liễu Hàm Tĩnh. Liễu gia sản nghiệp rộng lớn, từ trấn nhỏ cho đến phủ thành đều có chi nhánh của họ, mà nhị công tử Liễu gia này đường đường là nam tử nhưng rất được gia chủ Liễu gia yêu thích giao cho quyền chủ quản buôn bán nhiều cửa hàng mặt tiền.

Tần Mạch từ lúc trọng sinh đến nay đều nhìn quen những người nông dân tay chân lấm bùn, lúc này nhìn vị công tử ngọc thụ lâm phong trước mặt thì có chút cảm khái, rất nhanh liền che lấp vẻ kinh ngạc, cười nói : “ Là ta và mấy tiểu đệ kết.”

Liễu Hàm Tĩnh cũng đánh giá Tần Mạch, nàng mặc một bộ đồ vải thô màu tím nhạt, tóc cột gọn gàng, khuôn mặt hơi đen nhưng tinh thuần, sạch sẽ. Tuy dung mạo không thể so sánh với mấy tiểu thư phú hào nhưng cả người nàng toát lên một loại an nhàn khiến người ta thoải mái.

” Một ngày cô nương có thể kết được bao nhiêu cái ?” Hần hỏi.

Nàng nghĩ nghĩ : “ Tùy theo là loại nào, nếu là đơn giản chắc chắn hơn 30 cái. Còn phức tạp phải kết xong mới biết.”

Liễu Hàm Tĩnh vuốt vuốt nút thắt trên tay, nói : “ Sắp tới Liễu gia sẽ khai trương một cửa hàng thuê ở phủ thành nên cần khá nhiều hàng, cô nương nếu kết xong nút thắt đều có thể mang đến đây bán. Ta nghĩ những nút càng phức tạp, tinh xảo càng tốt.” So với những thợ thủ công lâu năm thì tay nghề kết nút thắt của cô nương này hơn hẳn, như vậy cửa hàng ở phủ thành có khả năng sẽ buôn bán tốt hơn.

Tần Mạch không nghĩ nhanh như vậy đã được đặt hàng, liền nói : “ Không biết mấy ngày nữa sẽ khai trương ?”

” 10 ngày.” Liễu Hàm Tĩnh nhìn đôi mắt cong cong của nàng như phát ra một loại tia sáng đặc biệt, hần bỗng muốn nhìn nhiều hơn một lúc.

” Thật sự là bao nhiêu cũng mua ?” Nàng sợ làm nhiều quá sẽ dư hàng.

Liễu Hàm Tĩnh khẽ cười, hàm răng trắng nõn lộ ra : “ Đúng vậy, cô nương yên tâm, Liễu gia có rất nhiều cửa hàng nên không sợ bị tồn trữ đâu. Lại nói nút thắt của cô nương rất đặc biệt chắc chắn không lo bị ế.”

Nàng mỉm cười : “ Được, vậy ta nhất định không làm nhị công tử thất vọng.”

Liễu Hàm Tĩnh nghe nàng xưng hô như vậy, ả ả không vui : “ Ta gọi là Liễu Hàm Tĩnh, cô nương cứ gọi ta là Hàm Tĩnh. Không biết cô nương xưng hô thế nào ?” Mặc dù nơi này nữ tôn nam tử, nam nhân chưa gả lại cho người khác biết khuê danh là không tốt nhưng Liễu Hàm Tĩnh xuất đầu lộ diện buôn bán nhiều nên cũng không quan tâm mấy chuyện đó.

Tần Mạch chỉ cười đáp : “ Liễu công tử, ta gọi là Tần Mạch.”

Liễu Hàm Tĩnh thấy nàng như vậy cũng không miễn cưỡng bảo Triệu chương quỳ tính tiền số nút thắt này cho nàng. Hai mươi nút đơn giản 200 văn tiền, hai mươi nút tầm trung 400 văn cùng với mười lăm nút phức tạp 600 văn, tổng cộng 1200 văn tiền. Nàng lấy ra 200 văn tiền mua dây thắt, đoán chừng sẽ thắt được hơn trăm nút.

Sau khi Tần Mạch rời đi Liễu Hàm Tĩnh còn dặn đi dặn lại Triệu chương quỳ khi nào Tần Mạch đến bán nút thắt thì thông báo cho hần một tiếng, tiếp đó hần mới trở về Liễu phủ.

Mấy ngày nay mỗi lần lên trấn trên Tần Mạch đều mua thịt về, hôm nay cũng không ngoại lệ. Mới đây không lâu nàng trọng sinh, trong nhà hết tiền hết gạo, hôm nay bán đồ được 1 chuôi 6 xu tiền cùng với tiền bán ngô và măng mấy hôm trước tích góp được hiện tại nàng có khoảng 3 chuôi tiền tương đương 3 lượng bạc, xem ra con đường mua ruộng mua đất còn xa lắm.

Nàng ghé quầy thịt mua hai cân thịt sườn, hôm nay sẽ làm sườn xào chua ngọt. Nghĩ đến mấy tiểu đệ đệ nàng qua cửa hàng tạp hóa mua một ít kẹo đường và bánh điểm tâm. Bởi vì không phải bán măng nên chưa tới giờ thìn nàng đã về đến Lâm gia thôn.

Ngoài sân, Tần Lan, Tần Ngọc và Lâm Vĩnh An đang kết nút thắt bên bàn. Tần Hoa lừa lũ gà con cho chúng ăn sâu mà hần vừa bắt được. Một ngày trước, thời điểm Lâm Vĩnh An sang nhà nàng lấy bán về mẩu đã thấy Tần Mạch dạy mấy tiểu đệ kết nút thắt, nàng thấy hần rảnh rỗi nên cũng dạy hần, tất nhiên nút thắt hần kết nàng vẫn trả tiền xem như tiền công.

” Tỷ về rồi !” Tần Hoa thấy Tần Mạch thì vội vàng chạy tới, nở nụ cười sáng lạn để lộ ra chiếc răng sún.

Nàng cười dịu dàng : “ Hôm nay tỷ mua rất nhiều kẹo đường và điểm tâm cho A Hoa nè, nói cho tỷ nghe, sáng nay A Hoa bắt được bao nhiêu con sâu cho gà ăn ?”

Tần Hoa vội vàng khoe : “ Rất nhiều a ! Đệ đã cho lũ gà con ăn thật no.” Nói xong liền đưa mắt nhìn bao bánh điểm tâm trên tay Tần Mạch.

Nàng bật cười, đưa cho hắn bao kẹo đường và điểm tâm : “ Đệ phải chia cho ba ca ca ăn nữa, đừng có ăn một mình.” Nói xong nàng đặt mấy bao dây thắt lên bàn rồi đem thịt đi vào bếp cắt.

Lâm Vĩnh An nhìn theo bóng lưng nàng, nghĩ đến cái gì đó lại cúi đầu tiếp tục kết nút thắt.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Lâm Ruộng Hảo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Lâm Vĩnh An Muốn Học Chữ

Mấy ngày trước Tần Mạch bảo Tần Lan mang mấy bản vẽ mẫu sang cho Lâm Vĩnh An, đúng lúc hai ngày trước hắn lại sang lấy tiếp thì thấy Tần Mạch đang dạy Tần Lan kết nút thắt. Nàng thấy hắn thích thú nên cũng dạy hắn, so với Tần Lan nút thắt do Lâm Vĩnh An thắt còn muốn tinh xảo hơn. Từ đó lúc rảnh Lâm Vĩnh An đều sang kết nút thắt chung với mấy huynh đệ Tần Lan.

Nàng lấy một xâu 130 văn tiền đem ra ngoài đặt trước mặt Lâm Vĩnh An ra hiệu cho hắn ý bảo là tiền bán nút thắt.

Lâm Vĩnh An liếc nàng một cái, không để tâm tiếp tục kết nút thắt.

Tần Mạch nhú nhú mày, hắn không nhìn nàng thì nàng cũng không ra hiệu cho hắn được vì vậy trực tiếp đem xâu tiền bỏ vào rổ đựng đồ thêu của Lâm Vĩnh An.

Lâm Vĩnh An dừng tay, ngẩng lên nhìn Tần Mạch, hồ hững lấy xâu tiền ném vào rổ đồ thêu của huynh đệ Tần Lan sau đó cúi đầu tiếp tục kết nút thắt.

Nàng cảm thấy rất bất đắc dĩ cuối cùng mặc kệ xâu tiền đó, nghĩ nghĩ lúc nào đó sẽ mang sang cho Lâm phu lang. Mặc dù là nàng dạy Lâm Vĩnh An kết nút thắt nhưng đó vẫn là công sức của hắn, nàng không muốn bị người khác nói ra nói vào, Và lại hắn đem thời gian thêu tú để giúp nàng kết nút thắt, nàng dĩ nhiên không thể bạc đãi hắn.

“ Nút thắt bán rất được giá à tỷ tỷ ?” Tần Lan vừa mở 4 bao đựng dây thắt vừa nói. Lần trước tỷ tỷ hắn mua 2 bao hắn còn sợ thắt nhiều sẽ không có người mua, không ngờ lần này tỷ tỷ còn mua nhiều hơn trước.

Tần Mạch mỉm cười gật đầu : “ Liều gia công từ muốn đặt rất nhiều nút thắt cho cửa hàng trấn trên. Chúng ta kết nhiều nút thắt phức tạp một chút, mấy nút đơn giản thì kết ít thôi.” Tuy Liễu Hàm Tịnh không nhắc nhở nhưng nàng vẫn biết hắn cần cái gì. Nàng lại tiếp : “ Phải rồi, khúc vải của đệ bán được giá tốt, lão bản còn đưa cho ta một ít vải vụn rất nhiều màu.”

Tần Lan lắc lắc đầu : “ Đệ không có muốn mua cái gì.” Sau đó nghĩ nghĩ hơi cúi đầu xuống nhưng vẫn không nói.

Tần Mạch cười : “ Đệ đừng có ngại, thích mua cái gì thì cứ nói với tỷ. Đây đều là công sức của đệ a.”

Tần Lan ngượng ngùng lại sợ tỷ tỷ nghĩ hắn đòi này đòi nọ, mấp máy môi một hồi mới nói : “ Mấy ngày trước đệ thấy Tiểu Diệp Nhi nhà kế bên có dùng một khối xà bông rất thơm. Đệ nghĩ muốn nó, cũng không cần khối thơm, chỉ cần khối bình thường là được.”

Nàng nhìn hắn, trong lòng thở dài, mấy tiểu bánh bao cực khổ quen dù có tiền cũng không đòi hỏi này đòi nọ, nghĩ lại thời điểm ở hiện đại trẻ em thành phố ăn sung mặc sướng muốn cái gì đều đòi cho bằng được, Tần Mạch cảm thấy vẫn là mấy tiểu bánh bao nhà nàng tốt nhất. Tần Mạch nói : “ Đợi tỷ một chút.” Nàng đi vào phòng phòng lấy ra một tờ giấy và một cây bút, nói : “ Bây giờ các đệ muốn mua gì đều nói ra tỷ sẽ ghi lại. Các đệ không cần phải ngại, chúng ta đều là người một nhà, ý muốn của các đệ cũng là ý muốn của ta.”

Tần Ngọc nhìn nàng, do dự không nói.

Tần Mạch viết xong khối xà bông thơm lên giấy, quay sang Tần Ngọc, nghiêm giọng : “ Ta đã nói sẽ làm, các đệ nếu không nói tức là không xem ta là người nhà.”

Tần Ngọc áp ứng, ngại ngùng mở miệng : “ Đệ muốn mua một cái giỏ đựng hoa, dùng gửi thời điểm hái hoa cúc làm gói hoa cúc sẽ bị dập nát hết, rất khó coi. Còn có... đệ muốn chỉ thêu mịn một chút, như vậy thêu lên bán về giá trị khẳng định cao hơn.”

Trong lòng Tần Mạch cảm khái, tuy nói là bọn hắn muốn mua nhưng hầu hết đều là nghĩ đến trong nhà, đến việc kiếm tiền, nàng lặng lẽ ghi lại : “ A Hoa, còn đệ, có muốn mua gì không ?”

Tần Hoa đang ăn kẹo đường, cười ngọt ngào : “ Đệ có kẹo đường rồi, cái gì cũng không muốn.”

Tần Mạch phì cười, xoa xoa đầu Tần Hoa : “ A Hoa thật dễ thỏa mãn.” Nói xong lại hỏi, “ Các đệ có thích ăn cái gì không ?”

Tần Lan và Tần Ngọc nhìn nhau, lắc lắc đầu. Cuối cùng vẫn là Tần Lan mở miệng : “ Thời điểm phụ thân còn sống hay làm bánh son tra, đệ nghĩ muốn ăn nhưng lại không biết cách làm ”

Tần Ngọc và Tần Hoa cũng gật đầu, ánh mắt có phần trông mong.

Bánh son tra ? Tần Mạch khẽ cười : “ Mùa này hoa son trà sau núi vừa vụn nở, ngày mai tỷ đi hái về làm bánh son tra cho các đệ. ”

Ba cái bánh bao vui vẻ nở nụ cười.

Tần Mạch nhìn xung quanh nhà lại ghi thêm một ít đồ gia dụng, mấy món đồ trong nhà đều đã cũ kĩ. Bất giác nàng quay sang Lâm Vĩnh An, thấy hắn vẫn chăm chú nhìn chữ viết trên tờ giấy, nàng suy tư, ra hiệu : “ Người biết chữ ? ”

Lần đầu tiên Lâm Vĩnh An đáp lại hành động của nàng, hắn lắc đầu rồi gật đầu : “ Một chút. ” Sau đó khát vọng nhìn nàng nhưng cái gì cũng không nói.

Tần Mạch khua tay : “ Người có phải muốn học chữ ? ” Hắn là một người vừa câm vừa điếc, học chữ có lẽ sẽ dễ dàng giao tiếp hơn. Bất quá cho dù Lâm phu lang có thương yêu hắn hơn nữa cũng không có khả năng đưa hắn đi học đường vì vậy nàng mới nghĩ đến hắn khát vọng muốn học chữ.

Lâm Vĩnh An cúi đầu mãi một lúc sau mới gật đầu, tỏ vẻ hắn muốn học chữ.

“ Ta có thể dạy người. ” Tần Mạch ra hiệu. Lâm bá mẫu và Lâm phu lang đối xử với nàng rất tốt nếu không thể giúp bọn họ thì ra sức một chút, giúp nhi tử của bọn họ cũng không thành vấn đề.

Lâm Vĩnh An thoáng kinh ngạc, lúc hắn nói với phụ thân hắn muốn học chữ phụ thân còn nói là nam nhân ở nông thôn, biết chữ còn không bằng học tập may vá nhiều một chút, vì vậy sau này hắn thấy Tần phu lang (tức phụ thân Tần Mạch) dạy chữ cho Tần Mạch hắn cũng không đề cập đến muốn học.

“ Người nói thật ? ” Lâm Vĩnh An khó tin.

Tần Mạch mỉm cười gật đầu lại ra hiệu ý bảo phải hỏi qua ý kiến của mẫu thân và phụ thân hắn.

Lâm Vĩnh An hiếm hoi nở nụ cười, liên tục khua tay : “ Được. ”

Nhìn nụ cười của hắn, nàng hơi giật mình. Nàng gặp Lâm Vĩnh An mấy lần đều chưa bao giờ thấy hắn cười không nghĩ nụ cười của hắn lại đẹp như vậy, nhìn một lúc nàng liền nghĩ có thể khiến hắn cười nhiều một chút thật tốt.

Đến trưa, Tần Mạch giữ Lâm Vĩnh An lại ăn cơm, nói Tần Ngọc sang báo với mẹ phụ Lâm thị một tiếng.

“ Tỷ tỷ, hôm nay đệ đệ nấu cơm đi. ” Tần Lan nhìn Lâm Vĩnh An, nói. Bình thường không có người ngoài tỷ tỷ kiên quyết nấu cơm hắn đều không thể tranh nhưng hôm nay có Vĩnh An ca ca, hắn thực không thể ngồi không để tỷ tỷ vào bếp.

Tần Mạch hiển nhiên hiểu ý Tần Lan, xoa đầu hắn : “ Tỷ muốn làm sườn xào chua ngọt, món này đệ còn không biết làm. Ngoan, ở đây bởi Vĩnh An ca ca thất nút, tỷ nấu một chút là xong. ” Không đợi Tần Lan từ chối nàng đã đi vào bếp.

Lâm Vĩnh An không nghe thấy Tần Mạch nói nhưng hắn biết đọc khẩu hình, khỏe môi hơi nhếch lên trong nháy mắt lại cúi xuống tiếp tục kết nút thất.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Làm Ruộng Hào*! được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Tình Nhân Của tần Mạch

Nàng vo gạo, nấu cơm lại nấu thêm một nồi canh xương cái thìa. Nhấc nồi canh xương xuống, Tần Mạch lấy thịt sườn đã được rửa sạch chà qua nước sôi đợi khi vừa vụn lại vắt nước lấy thịt sườn ra cho vào chảo dầu chiên đến khi vàng thơm. Trong lúc chờ đợi Tần Mạch bắt tay làm nước sốt chua ngọt gồm giấm, đường và một ít nước tương. Thời điểm thịt sườn vàng cả hai mặt, Tần Mạch cho nước sốt vào, tiếp tục đảo cho đến khi bốc lên mùi thơm.

Nhìn chảo sườn xào chua ngọt, Tần Mạch âm thầm nuốt nước bọt. Nàng đi ra sau vườn hái rau cải, đậu sừng sắt sợi cùng với khoai tây làm một món đồ nguội, rưới thêm một ít giấm. Nghĩ nghĩ nàng lại xào thêm một đĩa rau muống xem như đủ 4 món.

Nấu xong nàng gọi mấy tiểu đệ vào bếp mang thức ăn lên bàn gỗ ngoài sân, nhìn thấy Lâm Vĩnh An đi theo nàng cũng không định nói lời khách sáo với hắn đưa cho hắn một chồng bát để hắn đem lên bàn. (=.= Chị có nói anh cũng không nghe được)

Lâm Vĩnh An nhận lấy chồng chén mang đi, thỉnh thoảng lại nhìn Tần Mạch một cái.

Trên bàn ăn Lâm Vĩnh An rất ít khi gặp thức ăn, Tần Mạch nghĩ hắn ngại liên tục gấp cho hắn, mặc dù biết hắn không nghe được vẫn luôn miệng nói : “ Người ăn đi, ăn nhiều một chút. ”

Tần Lan lớn hơn mấy tiểu đệ, hẳn đã hiểu thế nào là khác biệt nam nữ, thấy tỷ tỷ mình như vậy hẳn chỉ tủm tủm cười : “ Tỷ tỷ đối xử với Vĩnh An ca ca còn tốt hơn đệ.” Hắn mở miệng cười.

Tần Mạch vừa gấp một miếng thịt sườn bỏ vào bát của Lâm Vĩnh An, hơi khựng lại : “ Tỷ nấu cho đệ ăn đệ còn chê tỷ không tốt ! Mau ăn đi a.” Mắt liếc Lâm Vĩnh An một cái, cảm thấy hắn không nghe được cũng có chút tốt.

Lâm Vĩnh An mặc dù luôn cúi đầu nhưng hẳn có người nấp máy môi hẳn đều nhìn thấy, khuôn mặt tuy vẫn điềm đạm như thường nhưng khóe môi lại nhếch lên một độ cong khó thấy.

Sườn xào chua ngọt chua chua ngọt ngọt khiến ba huynh đệ Tần Lan ăn vô cùng ngon miệng, từ lúc tỷ tỷ tỉnh dậy mỗi ngày bọn hắn đều được ăn no, không chỉ no còn ăn rất ngon khiến bọn hắn rất cảm động. Tần Hoa là trung thực nhất : “ Tỷ nấu ăn thực ngon !” Hắn vừa nói vừa nhai miếng thịt thơm phức.

Tần Mạch mỉm cười : “ Ngon thì ăn nhiều một chút, như vậy mới mau lớn.”

Tần Lan lại cốc đầu Tần Hoa : “ Đệ chỉ biết ăn, tỷ tỷ dù sao cũng là nữ nhân. Để người khác biết tỷ thường xuyên ra vào bếp cũng không tốt.”

Tần Ngọc gật đầu : “ Huynh ấy nói đúng, sau này vẫn nên để đệ và nhị ca nấu ăn a.”

”Được được, lần sau rồi nói. Ăn cơm thôi !” Tần Mạch khẽ cười, không nguyện ý nói tiếp. Đối với nàng nấu ăn là một sở thích và lại mấy tiểu bánh bao này đều quá nhỏ, năng sợ bọn hắn củi lửa không cẩn thận.

Lâm Vĩnh An nhìn một nhà Tần Mạch cười nói vui vẻ, động tác tay càng chậm lại chỉ gấp vài hạt cơm, không rõ đang nghĩ gì.

Buổi trưa Lâm Vĩnh An cũng không về nhà mà ở lại tiếp tục giúp Tần Mạch kết nút thắt. Dù sao số lượng nhiều mà thời gian quá ngắn nên nàng đành để hắn ở lại giúp, không quên kêu Tần Hoa sang nhà Lâm bá mẫu nhấn một tiếng.

Tần Lan rất có tinh thần học hỏi, nơi nào không hiểu đều cặn kẽ hỏi Tần Mạch, nút thắt hắn kết cũng càng lúc càng tinh xảo. Lâm Vĩnh An thừa thừa quen tay lại là người trầm ổn nên việc này hắn càng làm càng thích, tuy không nói được nhưng vẫn ra hiệu để nàng chỉ hắn kết kiểu mới. Tần Ngọc và Tần Hoa thì phụ trách kết những nút thắt đơn giản.

” Tỷ tỷ, mấy ngày nữa là tới kinh trập, chúng ta có làm bánh chèo hay không ?” Tần Lan vừa kết nút thắt vừa hỏi, giọng nói còn có chút ngáp ngừng.

Tần Mạch đối với mấy ngày lễ ở nơi này cũng không rõ ràng lắm, chỉ là dựa vào trí nhớ của Tần Mạch trước kia thì kinh trập phải làm bánh chèo, treo kết trúc ở ngoài cổng để đón một ngày mùa thịnh vượng. Nàng gật đầu : “ Tất nhiên là có. Ngày mai tỷ lên trần trên mua bột mì, năm nay chúng ta làm bánh chèo nhân thịt heo !”

Tần Lan nói : “ Mấy ngày nay chúng ta đều ăn thịt, hay là như trước kia làm bánh chèo nhân cải trắng là được rồi.” Mặc dù hắn cũng thích ăn thịt nhưng thịt rất mắc, trước kia nương và phụ thân còn sống đều không dám cho bọn hắn ăn nhiều.

Tần Mạch cười : “ Các đệ đang tuổi lớn, ăn nhiều thịt một chút mới tốt.” Lại nói, “ Tiền bán nút thắt cũng không ít, các đệ đừng lo lắng.”

Tần Lan và Tần Ngọc nhìn nhau cuối cùng mới nở một nụ cười rồi gật đầu. Tần Mạch thấy vậy lại càng thương bọn hắn, rõ ràng là thích ăn nhưng luôn sợ tốn tiền, xem ra nàng phải tốn khá nhiều công phu để huấn luyện bọn hắn !

Nháy mắt trời đã sắp tối, Tần Mạch muốn đem tiền Lâm Vĩnh An kết nút thắt sang cho Lâm phu lang nên đi theo hắn về nhà. Bầu trời lúc này đã chuyển sang đen, cả hai đi song song nhau hưởng thụ bầu không khí khoan khoái, trong lành.

” Tần Mạch ?”

Nghe tiếng gọi Tần Mạch quay đầu lại nhìn, người kia là một thiếu niên tầm mười bốn, mười lăm tuổi. Làn da hắn rất trắng, mặc bộ vải bông in hoa màu xanh lục, khuôn mặt thanh tú nhưng bước đi lại quá mức uyển chuyển khiến Tần Mạch có chút không thích ứng.

” Người tình lại bao lâu rồi sao vẫn không tìm ta ?” Lưu Tử Hoa cau mày bước tới, giọng nói như đang làm nũng.

Tần Mạch giật mình, lục tung trí nhớ của “Tần Mạch” mới xác định được người trước mặt là ai. Nguyên lai hắn là “tình nhân” của Tần Mạch trước kia, gọi là Lưu Tử Hoa ở Lưu gia thôn, năm nay mười bốn tuổi. Tần Mạch thích Lưu Tử Hoa, lúc trước hẳn có chút tiền liền đi mua phấn son các loại cho hắn. Mà Lưu Tử Hoa trong nhà xếp thứ hai, trên có một huynh trưởng đã gả đi, phía dưới là bốn đệ đệ và một muội muội, gia cảnh cũng không tốt.

Lưu Tử Hoa thấy Tần Mạch không trả lời hắn thì gặng dứ, tay chỉ vào ngực Tần Mạch : “ Người ngây người cái gì ? Ta hỏi tại sao lâu như vậy người vẫn không tìm ta ? Hay là người có ý định cưới con hồ ly ở Triệu gia thôn rồi ?”

Tần Mạch buột miệng nói : “ Ta bận kiếm tiền.”

Lưu Tử Hoa nhú mày, hừ một cái : “ Kiếm tiền quan trọng hơn ta sao ? Ta đã nói người mau đem ba tên xúi quẩy kia đi bán đi, như thế liền có ngân lượng sớm cưới ta về.”

Tần Mạch nghe vậy thì cau mày, hóa ra Lưu Từ Hoa này muốn “Tần Mạch” bán ba tiểu bánh bao để cưới hắn, xem ra “Tần Mạch” kia cũng còn chút lương tâm, chưa có nghe theo lời Lưu Từ Hoa. Nàng nói : “ Ta sẽ không bán ba đệ ấy đi, còn chuyện cưới người hay không vẫn nên nói sau.” Nàng vẫn chưa “nghiên cứu” kĩ lưỡng về nơi này, nàng sợ nếu quá lời sẽ ảnh hưởng không tốt với nàng và Lưu Từ Hoa.

Lưu Từ Hoa trừng mắt, giọng nói đã mất đi vẻ mềm yếu : “ Người nói gì ? Chẳng phải người hứa với ta đợi tìm được chỗ tốt sẽ bán bọn hắn sao ?”

Tần Mạch cảm thấy mình nghĩ sai rồi, hóa ra không phải “Tần Mạch” còn có lương tâm mà là chưa tìm được chỗ tốt giá cao ! Nàng nhú mày, khẳng định nói : “ Ta sẽ không bán bọn hắn. Nếu người cứ như vậy thì sau này cũng đừng tìm ta.” Dứt lời nàng xoay người bỏ đi kéo theo Lâm Vĩnh An.

” Tần Mạch ! Người đứng lại cho ta !” Lưu Từ Hoa sải bước lên phía trước ngăn hai người lại, “ Người nói cho rõ, cái gì mà ta không cần tìm người nữa ?”

Tần Mạch lạnh lùng : “ Người nếu còn đánh chủ ý lên ba đệ đệ của ta, ta liền không khách khí với người.” Hắn là “tình nhân” của nguyên chủ trước kia chứ không phải là nàng, nàng cũng không sợ hắn bức nàng cưới hắn.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Làm Ruộng Hào!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Cả Nhà Vui Vẻ

Lưu Từ Hoa mở to hai mắt nhìn chằm chằm Tần Mạch, một hồi mới khinh bỉ : “ Người...Người tưởng người là ai ? Nếu không phải người cầu ta, nói sẽ bán ba tên xúi quẩy nhà người để lấy bạc cưới ta còn lâu ta mới thèm để ý tới người !” Hắn liếc cặp mắt trắng dã qua Lâm Vĩnh An : “ Chẳng phải chỉ là một tên câm thôi sao ? Cũng chỉ có hắn mới xứng với tên nghèo mạt như người !”

Tần Mạch cau mày, không giận mà uy : “Vĩnh An không liên quan ở đây, người tốt nhất đừng ngấm máu phun người !”

” Hừ, người bênh hắn như vậy còn nói không liên quan ? Tần Mạch, người nhớ kỹ những lời người nói, sau này cho dù người mang trăm lượng bạc trắng đến ta cũng không gả cho người !” Lưu Từ Hoa hừ một tiếng đầy khinh thường, hiển nhiên vẫn nghĩ Tần Mạch có tình ý với hắn.

Tần Mạch cười lạnh : “ Ta nếu có trăm lượng bạc trắng tất nhiên sẽ đem đi mua mấy mẫu ruộng tốt không rãnh đem vứt cho người.” Trước kia đối với chuyện chiếm dụng thân thể của “Tần Mạch” nàng có chút bứt rứt nhưng hiện tại đã không còn rồi, “Tần Mạch” không cho thể ba tiểu bánh bao cuộc sống tốt thì nàng sẽ thay thế nàng ta !

Lưu Từ Hoa tức giận đến nói không nổi, dậm chân rồi đi : “ Tần Mạch ! Người chờ xem !” Mặc dù gia cảnh Tần Mạch rất tệ nhưng trong nhà có ba tiểu đệ, phụ thân hắn nói chỉ cần gả vào liền bán đi sẽ được không ít bạc vậy nên hắn mới coi trọng nàng ta, nào ngờ Tần Mạch kia có mắt không trông ! Nghĩ xong còn căm hận liếc Lâm Vĩnh An một cái.

” Ta đưa người về.” Biết Lâm Vĩnh An không nghe được nhưng Tần Mạch vẫn mở miệng, không hiểu sao nàng cảm thấy hắn hiểu được nàng nói.

Lâm Vĩnh An nheo mắt nhìn theo Lưu Từ Hoa sau đó cúi đầu đi theo Tần Mạch, hắn liếc bàn tay đang bị nàng nắm cũng không có nhắc nhở nàng.

Tối gần nhà Lâm bá mẫu, Tần Mạch mới nhớ ra bản thân vẫn đang nắm tay Lâm Vĩnh An, kinh ngạc bỏ tay ra, tỏ vẻ xin lỗi hắn. Lâm Vĩnh An thấy nàng lung tung, môi hơi nhếch lên nhưng không nhìn kỹ rất khó thấy là hắn đang cười, hắn chỉ gật gật đầu xem như không sao.

” An Nhi về rồi ?” Lâm phu lang vừa rửa sạch rổ rau đang định mang vào bếp thì thấy Tần Mạch và Lâm Vĩnh An đi vào, khẽ cười : “ A Mạch, mấy ngày nay vất vả cho người rồi !” Lâm Vĩnh An từng đem dây về thất nên Lâm phu lang từng thấy qua còn thỉnh thoảng ngồi bên cạnh học cách kết.

Tần Mạch lắc đầu cười : “ Hắn giúp ta, ta còn cảm tạ không kịp làm sao lại thấy phiền. Sáng nay ta đã đem nút thắt đi bán, đây là 130 văn tiền từ số nút thắt Vĩnh An kết được, ta đem đến cho thúc.” Nói xong nàng nhanh nhẹn đi đến đặt xu tiền vào rổ trong tay Lâm phu lang.

Lâm phu lang kinh ngạc, lập tức lấy xu tiền ra trả lại cho Tần Mạch : “ Hắn chỉ là rãnh rỗi kết chút nút thắt, người đem tiền bạc đến làm gì. Nhà người không tốt, lấy tiền về mua thêm một ít thịt mà ăn.”

Tần Mạch không nhận, xua xua tay : “ Thúc thúc, người như vậy là làm khó xử ta rồi. Hắn tuy rãnh rỗi mới kết nhưng đồ bán được tiền ta vẫn không thể bạc đãi hắn. Vả lại sắp tới ta muốn kết số lượng lớn, nếu thúc thúc không nhận ta thực không dám cho hắn tiếp tục giúp a.”

Lâm phu lang dịu dàng nhìn Tần Mạch một cái, thở dài : “ Được rồi, ta thay hắn nhận là được. Người may mắn tìm được sinh ý ta với bá mẫu người dĩ nhiên phải giúp.” Hắn liếc Lâm Vĩnh An đang cúi đầu, bỗng dưng cảm thấy gả Lâm Vĩnh An cho Tần Mạch cũng không tệ. Nghĩ đến đây hắn liền trầm mặt, xem ra phải thương lượng với thê chủ một chuyện.

Tần Mạch không cảm nhận được ánh mắt tính toán của Lâm phu lang, thấy hắn nhận tiền rồi thì mỉm cười : “ Cảm ơn thúc. Trời không còn sớm ta phải về đây.”

Lâm phu lang muốn giữ nàng lại : “ Đến rồi thì ở lại ăn cơm đi. Ta để An Nhi sang kêu mấy đứa A Lan qua. Hôm nay cứ dùng cơm ở nhà ta.”

” Thúc thúc, không cần đâu, A Lan đã nấu cơm ở nhà rồi.” Nàng cười đáp, nhanh chóng đi đến cửa ngoài.

Lâm phu lang thở dài, gật gật đầu : “ Vậy thì người về đi đừng để bọn nhỏ chờ. Phải rồi, kinh trập năm nay người đừng mua bột mì, đến nhà ta mà lấy. Nhớ kỹ, không được mua nếu không ta với bá mẫu người thực sự sẽ giận.”

Tần Mạch chần chừ một lúc nghĩ tới ngày mai lên trấn trên mua thêm mấy cân thịt cảm tạ lại bọn họ là được, nói : “ Ân, ta biết rồi. Thúc thúc, ta về đây.”

Lâm phu lang nhìn theo bóng Tần Mạch, trầm mặc cả nửa ngày mới đi vào bếp nấu ăn. Lâm Vĩnh An lặng lẽ đi vào phòng kết nút thắt, mái tóc bình thường chỉ buộc bằng băng vải nhỏ sau gáy nên thỉnh thoảng có một vài sợi tóc rơi ra, vuốt lên gò má tôn lên làn da trắng nõn của hắn.

Buổi tối Tần Lan xào hai món rau ăn kèm với sườn xào chua ngọt còn lại lúc sáng, cả nhà quây quần bên nhau vô cùng ấm áp. Tần Mạch nhớ tới lời Lưu Từ Hoa nói lúc chiều, cảm thấy mình xuyên đến cũng là may mắn nếu không ba đứa bé này không biết sẽ đáng thương tới mức nào.

Một đêm không mộng寐. Mặc dù không phải đem rau và măng lên thị trấn bán nữa nhưng Tần Mạch vẫn giữ thói quen dậy sớm, xách đầy hai vại nước lớn rồi ra vườn tưới rau. Bữa sáng Tần Mạch cũng không nấu mà để cho Tần Lan làm, hắn nấu một nồi cháo ngô, tám cái bánh bột ngô, xào thêm một đĩa rau cải trắng.

” Tay nghề của A Lan càng ngày càng tốt a !” Tần Mạch vừa cắn một miếng bánh bột ngô vừa hóp một ngum cháo, lại gấp thêm mấy đĩa rau xanh, mỉm cười khen Tần Lan.

Tần Lan được khen thì ngại ngùng : “ Còn chưa có ngon bằng tỷ nấu, đệ vẫn phải cố gắng.” Nếu trước kia người hắn ngưỡng mộ nhất là phụ thân thì bây giờ là tỷ tỷ Tần Mạch. Tuy không hiểu tại sao tỷ tỷ thay đổi khác trước kia nhưng hắn vẫn vui vẻ, hi vọng tỷ tỷ mãi mãi như bây giờ.

” Ừm, cố gắng nhiều một chút sau này có thể nấu cho Tiểu Phúc rồi.” Nàng cười trêu chọc.

Mặt Tần Lan lập tức nhiễm một rặng mây hồng, bởi vì cả ngày đều ở trong nhà thêu thùa nên da hắn rất trắng, tuy chỉ mới 12 tuổi nhưng khuôn mặt đã có đường nét rõ ràng, khẳng định sau này sẽ là thiếu niên lang xinh đẹp : “ Tỷ đừng nói vậy.”

Nàng cười mấy tiếng cũng không trêu chọc hắn nữa mà đi vào trong nhà Tần Hoa dậy, hôm qua hắn muốn cùng nàng đi lên trấn trên mua đồ. Tần Lan thì lấy thùng gỗ chuẩn bị giặt đồ. Trước kia “Tần Mạch” xách rất ít nước nên hắn phải ra bờ sông giặt giũ, hiện tại nàng xách đầy hai vại nên cả ngày hắn đều không lo thiếu nước.

Tần Hoa rất nhanh đã dậy, Tần Ngọc nghe tiếng động cũng dậy theo. Cả hai mơ màng đi ra ánh nước lấy nước muối súc miệng, rửa mặt. Trên bàn gỗ ngoài sân đã bày sẵn phần đồ ăn sáng cho cả hai. Tần Hoa vui vẻ chạy đến bên bàn ăn ngấu nghiến.

Tần Ngọc thì khác, dáng ăn rất thùy mị. Nếu nói trong ba đệ đệ người có bộ dáng xinh đẹp nhất phải nói đến Tần Ngọc, không chỉ thể hắn còn rất có phong phạm đại gia khuê tú, bình thường cũng rất ít nói nhưng khi cười lộ lên lại như nắng mai vô cùng rực rỡ.

” Tỷ tỷ, đệ ăn xong rồi !” Tần Hoa cho miếng bánh ngô cuối cùng vào miệng, cười ngọt ngào.

Tần Mạch gõ đầu hắn : “ Ta có bắt đệ vội đâu mà đệ ăn như ma đói vậy ?” Nàng vội lấy cho hắn một cốc nước.

Tần Ngọc mỉm cười : “ A Hoa lâu rồi không lên trấn trên nên mới phấn khích như vậy. Hôm qua hắn còn không ngủ được a.”

Tần Hoa bị nói vậy thì xấu hổ : “ Nhị ca, đệ không có !”

Tần Mạch buồn cười xoa xoa đầu hắn, quả nhiên vẫn là đám tiểu hài tử!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Làm Ruộng Hào!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Lâm Vĩnh An Vào Bếp

Tần Mạch đợi Tần Hoa thay một bộ y phục chỉnh tề sau đó cả hai cùng đi lên trấn trên. Tần Hoa vui mừng vừa đi vừa nhảy đông nhảy tây khác hẳn bộ dáng ngoan ngoãn ở nhà. Tần Mạch thỉnh thoảng lại đi tới xoa xoa đầu hắn, thỉnh thoảng lại mỉm cười.

Thời điểm cả hai đến thị trấn mặt trời đã lên quá ba sào, người đi lại cũng đông đúc hơn. Tần Mạch dẫn Tần Hoa đi mua những thứ đồ đã ghi trong giấy, còn mua thêm hai cân bột mì để làm bánh son tra. Tần Hoa tuy là ham thích nhìn khắp nơi nhưng cũng không có chạy loạn, luôn đi theo sau Tần Mạch.

” A Hoa, đệ muốn mua bánh kẹo, điểm tâm gì không ?” Tần Mạch véo gò má mềm mềm của Tần Hoa, cảm thấy chính mình nuôi bọn hắn đã có chút thành tựu.

Tần Hoa nhìn cửa hàng đồ khô một hồi, lắc đầu : “ Đệ không muốn, ở nhà còn rất nhiều kẹo đường.” Mấy ngày nay mỗi khi tỷ tỷ lên trấn trên về cơ hồ đều mua bánh kẹo cho hắn, hắn trừ đã muốn được một bao a !

Tần Mạch thấy hắn thực sự không cần nên gật gật đầu lại véo má hắn : “ Ân, vậy chúng ta đi mua một ít thịt rồi về thôn.” Không hiểu sao trước kia ăn qua rất nhiều sơn hào hải vị, thậm chí là ngán thịt nhưng hiện tại nàng lại thích ăn. Có lẽ thịt ở quá khứ không có mấy loại hóa chất nên ăn ngon hơn rất nhiều.

Tần Hoa trông mong nhìn nàng : “ Tỷ, chúng ta thật lâu rồi chưa có ăn cá.”

Nghe Tần Hoa nói, nàng mới nhớ ra nơi này nằm trên nhánh sông Thanh Hà, cá tươi quanh năm đều không thiếu, trước kia Tần mẫu cũng là một tay ngư dân. Nàng khẽ cười : “ Được, trưa nay chúng ta ăn cá.” Nàng đi đến hàng cá mua năm con cá trắm cỡ lớn, hai cân rưỡi tương đương 20 văn tiền sau đó mua hai khối xương và một cân thịt để buổi tối khỏi phải ăn rau dưa đậm bạc.

Lúc cả hai về đến thôn, Tần Lan đã bắt xong nồi com. Tần Mạch cũng không giành chuyện bếp núc với hắn nữa mà để hắn tự nấu ăn, Tần Hoa thỉnh thoảng lại chạy tới giúp hắn thổi lửa.

Lâm Vĩnh An tuy vẫn đến giúp kết nút thắt nhưng khi Tần Lan đi nấu ăn liền rời khỏi, xem chừng Lâm phu lang dặn hắn không được ở nhà Tần Mạch ăn com xong Tần Mạch vốn mua năm con cá, tự nhiên đã mua thêm một phần cho hắn, không đồng ý ra hiệu : “ A Lan đã nấu cả phần của ngươi, ngươi vẫn nên ở lại nhà ta ăn com.”

Lâm Vĩnh An hơi nheo mắt, lắc đầu muốn rời khỏi.

Tần Mạch “tiền hạ thủ vi cường” để Tần Ngọc sang báo với thê phụ Lâm thị một tiếng rồi tỏ ý hắn buộc phải ở lại đây, nếu không phần com kia liền phải đem đi đổ rồi !

Lâm Vĩnh An nghĩ nghĩ một hồi cuối cùng đành phải ở lại, cũng không chịu ngồi yên mà đi vào giúp Tần Lan nấu ăn. Tần Mạch biết ăn bữa đầu tiên là khách, ăn bữa thứ hai thì nhà người nhà nên cũng không ngăn cản hắn. Dù sao Lâm bá mẫu đối với tỷ đệ các nàng thực tốt, nàng không muốn làm Lâm Vĩnh An khó xử.

Thật ra Tần Mạch không biết tối hôm qua thê phụ Lâm thị đã thương lượng tốt. Ban đầu Lâm thị không muốn cho lắm, không nói đến nhà Tần Mạch nghèo chỉ có mấy mẫu ruộng cằn, bên dưới còn phải nuôi ba tiểu đệ đệ, bà sợ nhi tử của bà sẽ cực khổ. Bất quá Lâm phu lang lại nghĩ khác, bọn họ cả đời chỉ có Lâm Vĩnh An là nhi tử, tài sản gì đó dĩ nhiên sẽ giao cho hắn nên Tần Mạch giàu hay nghèo vốn không quan trọng. Và lại Lâm Vĩnh An bị tật, gả cho người khác dù đồ cưới nhiều thế nào cũng sẽ bị khinh bỉ, thế nhưng Tần Mạch là đứa nhỏ bọn họ nhìn lớn lên, lại chịu ân của bọn họ nên đối với Lâm Vĩnh An cũng là chuyện tốt.

Vì thế thê phụ bọn họ muốn từ từ vun đắp cho cả hai, dù sao Tần Mạch cũng mới 15 tuổi, trước mắt dĩ nhiên không vội.

Tần Mạch ngồi trong sân kết nút thắt, liếc vào phòng bếp thì thấy chủ yếu là Lâm Vĩnh An nấu, Tần Lan là đứng bên phụ trợ, nàng hơi dừng tay lại, chống cằm nhìn hắn. Bộ dáng Lâm Vĩnh An rất tốt, nếu không phải hắn bị câm điếc chắc chắn hiện tại đã có hôn ước. Đáng tiếc...

” Tỷ tỷ, tỷ nhìn cái gì a ?” Tần Ngọc tùm tùm cười nhìn theo hướng Tần Mạch đang ngẩn ngơ.

Nàng khụ khụ hai tiếng, vành tai hơi đỏ : “ Tỷ nhìn xem A Lan nấu ăn thế nào thôi.” Nàng không ngờ kiếp trước sống cũng tới hai mươi mấy gần ba mươi tuổi cứ nhiên lại có loại xúc động đáng xấu hổ này.

Tần Ngọc “a” một tiếng, hắn bình thường rất trầm ổn tự nhiên cũng là người thông minh : “ Tỷ yên tâm, Vĩnh An ca ca sẽ không bị phỏng đâu.”

Lâm Vĩnh An đang chiên cá, khuôn mặt trắng nõn ửng ửng tia nhu hòa, mặc dù trong bếp đầy dầu khói vẫn không có vẻ tục tằn. Không hiểu sao hắn cảm thấy có tia mắt đang nhìn mình, ngoái đầu thì thấy Tần Mạch đang nói gì đó với Tần Ngọc, hắn nhú mày nhìn khẩu hình của nàng.

” Hắn bị phỏng thì liên quan gì đến tỷ ?” Tần Mạch có cảm giác Tần Ngọc như đang trêu chọc nàng.

Tần Ngọc cười tùm tùm : “ Hình như là không có liên quan.” Sau đó bí ẩn cười mấy tiếng.

Thu lại một màn này vào mắt, Lâm Vĩnh An nhếch môi, đôi mắt đầy ý cười. Dưới ánh nắng nhàn nhạt, nàng cột tóc hơi thấp, mấy sợi tóc mai đóng đưa làm nổi bật khuôn mặt xinh đẹp. Nàng có một đôi mắt hạnh, mày liễu, chiếc mũi cao cao xinh xắn, thực sự đánh giá cũng có thể xem là mỹ nhân. Bất quá dung mạo này ở thế giới nữ tôn lại bị xem là tiểu bạch kiểm, không có phong độ.

” Vĩnh An ca ca, Vĩnh An ca ca, cá xem chừng bị cháy a !” Tần Lan theo phản xạ hô nhưng biết Lâm Vĩnh An không nghe được liền tự động thủ lấy đĩa trở cá.

Mãi một lúc sau Lâm Vĩnh An mới lấy lại tinh thần, tiếp tục nấu ăn. Thật ra thời điểm Tần Lan hô hắn đã biết cá bị cháy, không nghĩ tới Tần Lan lại tự động thủ. Nhớ tới việc mình không thể nghe không thể nói, con người Lâm Vĩnh An liền trở nên thâm thúy, khuôn mặt bất giác lại lạnh nhạt như thường ngày.

Lâm Vĩnh An chiên một món cá, nấu một món canh súp, xào thêm hai đĩa rau. Nấu xong, Tần Lan và Tần Ngọc đi vào giúp đỡ đem thức ăn xếp lên bàn gỗ ngoài sân. Tần Lan tuy thấy Lâm Vĩnh An kỳ lạ nhưng nghĩ tới trước kia Lâm Vĩnh An luôn một bộ dáng lạnh lùng thì cũng không suy nghĩ gì nữa,

chỉ nhìn Tần Mạch một cái, nhớ tới lúc hân hân thì Lâm Vĩnh An đang nhìn nàng, môi liền nhếch lên một nụ cười ẩn ý nhìn Tần Ngọc.

Tần Ngọc tự nhiên cũng tủm tủm cười, bọn hân là thực thích Lâm Vĩnh An.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Làm Ruộng Hào!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Vĩnh Thế Bình An

Không nghĩ tới Lâm Vĩnh An luôn một bộ dáng lạnh nhạt nhưng nấu ăn lại rất ngon, so với Tần Mạch cũng không sai biệt lắm. Cá chiên vàng ươm, mùi vị dân dã, vừa ăn chỉ muốn mau chóng ăn nhiều thêm một ngụm.

Tần Hoa là người thành thực nhất, liên tục cười hi hi : “Vĩnh An ca ca nấu ăn thực ngon !”

Tần Lan trêu ghẹo : “Tỷ tỷ nấu đệ khen ngon, ta nấu đệ cũng vậy bây giờ lại khen Vĩnh An ca ca, đến cùng là đệ thấy ai nấu ngon nhất ?”

Tần Lan chẳng qua là muốn trêu Tần Hoa song Tần Hoa lại bày ra vẻ mặt khó xử, nhăn mặt một hồi mới ngọt ngào cười : “ Dĩ nhiên là tỷ tỷ nấu ngon nhất, nhị ca và Vĩnh An ca ca đều không bằng.” Bởi vì hân ngồi bên cạnh Tần Mạch nên nói xong hân còn ôm lấy cánh tay nàng làm nũng.

Tần Mạch buồn cười, xoa xoa đầu hân, sùng nịnh nói : “ Tốt, vậy thì sau này tỷ sẽ làm thêm nhiều món ngon cho A Hoa.” Nàng vừa nói vừa gấp cho hân một miếng thịt cá trắng nõn thơm dầu.

Tần Ngọc nhẹ nhàng cười : “ A Hoa chỉ giỏi làm nũng để tỷ tỷ thiên vị, huynh đệ chúng ta đều bị cho ra rìa.” Hân giả vờ giận dỗi nói với Tần Lan.

Tần Lan nói : “ Ai bảo đệ không biết học làm nũng, hân còn nhỏ cứ để hân học tập sau này còn về làm nũng với thê chủ.”

Tần Hoa mặc dù còn nhỏ nhưng đã hiểu từ thê chủ có ý nghĩa gì, hân đó mặt quơ quơ tay : “ Đệ chỉ làm nũng với tỷ tỷ, không thêm cái thê chủ kia đâu !” Nói xong còn trưng hai cái má trắng nõn căng phồng.

Tần Mạch phì cười : “ Được rồi, hai đệ đừng chọc A Hoa nữa. A Hoa ngoan, làm nũng với tỷ tỷ là được rồi.”

Lâm Vĩnh An như cũ vẫn cuối đầu ăn cơm song ánh mắt vẫn liếc nhìn khẩu hình của bốn tỷ đệ, khóe môi khẽ cong lên trong phút chốc sau đó ánh mắt lại trở nên bi thương, nháy mắt một cái liền lạnh nhạt tiếp tục cúi đầu.

Tần Mạch nghiêng người thấy Lâm Vĩnh An chỉ chăm chú ăn cơm trắng, nàng gấp một miếng cá lớn bỏ vào bát của hân muốn biểu hiện bảo hân ăn nhiều một chút song nghĩ nghĩ cảm thấy quá phiền phức nên lại tiếp tục ăn cơm.

Lâm Vĩnh An ngẩng lên nhìn nàng, đôi con ngươi long lánh, trong trẻo như minh châu dần dịu lại, cắn nhẹ miếng cá, trong lòng liền dâng lên tư vị ngọt ngào.

Dùng cơm xong Tần Lan và Tần Ngọc tiếp tục kết nút thắt còn Tần Mạch thì dạy chữ cho Lâm Vĩnh An. Quả thật dạy một người bị câm điếc khó hơn gấp mấy lần dạy người bình thường, và lại Tần Mạch cũng không phải thầy đồ thực thụ nên phương diện dạy học có chút khó khăn bất quá nàng rất có kiên nhẫn nên chuyện này không làm khó được nàng.

Ở thời không này không có một số bộ sách vỡ lòng như “Tam Tự Kinh”, “Tứ Thư Ngũ Kinh”,... nên Tần Mạch đành phải cố vận dụng trí nhớ chép lại một lần “Tam Tự Kinh”. Nàng có chút am hiểu thủ ngữ, vẽ tranh, vẽ vật đều rất tốt nên nàng một bên vẽ hình ảnh minh họa, một bên viết chữ.

Lâm Vĩnh An trí nhớ rất tốt lại ham học hỏi nên phương diện viết chữ tiến bộ rất nhanh, chữ viết ở nơi này là chữ phồn thể, bắt buộc nữ tử viết theo lối cuồng thảo, nam tử là chữ hoa mai vì thế mỗi lần Lâm Vĩnh An viết chữ Tần Mạch đều nhìn đến ngây ngốc.

Cổ tay hân vừa mảnh vừa trắng, bút nâng lên tuy có chút gượng gạo nhưng thoát nhìn phong thái rất tốt, mặc dù là nam tử nông thôn nhưng tư thái toát ra lại vô cùng tao nhã tuấn đạt. Nghĩ đến bốn chữ này Tần Mạch liền giật mình, một căn nhà tranh, một cây bút cũ thì có cái gì mà tao nhã tuấn đạt ?

Lâm Vĩnh An hạ bút viết lên tên của chính hân “Lâm Vĩnh An”. Từng chữ nhỏ nhắn, xinh xắn nhưng lại ẩn sự cô tịch, bút trên tay hân run run cuối cùng lại quét một nét dài trên giấy trắng.

Tần Mạch nhìn hân, thấy đôi con ngươi có chút thất vọng, nàng khẽ cười ra hiệu : “ Không sao, viết rất tốt, cố gắng một chút nữa là được.”

Lâm Vĩnh An nhìn nàng một hồi, con ngươi trong trẻo như ngọc, như có như không ánh lên màu đen bóng nhuận, hân ra hiệu : “ Tên người viết như thế nào ?”

Nàng không nghĩ tới hân thế nhưng lại hỏi tên mình, nàng mỉm cười, cầm lấy cây bút viết hai chữ “Tần Mạch”. Chữ viết ngay thẳng, hài hòa, nét chữ vuông vức, mỗi nét đều không thừa không thiếu một vết mực nào cả.

Sống qua hai đời, chữ “Mạch” này đã ăn sâu vào tiềm thức của nàng. Đời trước cha nàng là một người nông dân, đối với ông chữ “Mạch” gắn liền với cuộc sống của mỗi con người, gắn liền với cả cuộc đời ông, ông hi vọng nàng cũng sẽ an an ổn ổn bởi vì lúa gạo chính là thứ tượng trưng cho sự ấm no, thịnh vượng. Đến khi xuyên qua, rõ ràng phụ thân Tần Mạch là người có học thức nhưng vẫn để cho Tần mẫu đặt cho nữ nhi của mình một chữ “Mạch”, có lẽ đời nào cũng vậy, người thân của nàng đều mong muốn nàng thực sự an ổn, ấm no.

Lâm Vĩnh An vuốt lên mặt chữ, như nghĩ gì đó rồi ra hiệu : “Người nói tên ta có ý nghĩa gì ?”

Vĩnh An ? Vĩnh thế bình an. Nàng nhẹ nhàng cười. Thê phu Lâm thị đều là người nông dân mờ mịt chữ nghĩa thế nhưng lại có thể đặt cho hần cái tên này, nghĩ đến nam tử trước mặt thời điểm sinh ra đã không thể nghe, không thể nói, thê phu Lâm thị chắc hẳn rất thương tâm, ngay từ lúc đó đã mong muốn hần bình an mà trưởng thành. Nàng viết lên mặt giấy bốn chữ : “Vĩnh thế bình an” rồi đưa cho hần, ra hiệu : “Mãi mãi bình an.”

Lâm Vĩnh An ngẩn người, chăm chú nhìn bốn chữ vuông vức trên giấy, cổ họng đắng ngắt, muốn phát ra thanh âm nhưng chỉ “a” “a” được mấy tiếng, tức thì đáy mắt hần lại trở nên âm u, hần vứt tờ giấy sang một bên, bước ra khỏi cửa.

Nàng giật mình vội vàng chạy theo kéo hần lại, nàng không thể mở miệng khuyên hần mà nàng ra hiệu hần lại không nhìn nên chỉ có thể nắm chặt tay hần không để hần rời đi.

Lâm Vĩnh An mờ mịt nhìn nàng, đôi mắt ánh lên tia mê lương, môi mím chặt, không muốn chính mình phát ra thanh âm người không ra người, thú không ra thú kia.

Tần Mạch cắn môi, cuối cùng ôm chầm lấy hần. Lâm Vĩnh An thấp hơn nàng một chút, thân hình lại hơi gầy nên lúc này tựa như đang nép vào người nàng, cũng không có đẩy nàng ra. Nàng rối rắm một hồi, lấy tay vỗ nhẹ lưng hần tựa như đang an ủi.

Lâm Vĩnh An bị nàng ôm nhất thời thân thể cứng đờ, hần ngược lên nhìn nàng, đôi con ngươi phức tạp, tức thì muốn vùng ra nhưng không cách nào thoát được.

Nàng chỉ có thể cố gắng ôm lấy hần, ra sức vỗ về, bấy giờ nàng mới hiểu, đôi lúc cho dù có thiên chân vạn ngữ cũng không thể so sánh với hành động thực tế.

Thật lâu sau sắc mặt Lâm Vĩnh An mới dịu bớt nhưng vẫn nghi hoặc nhìn nàng như hỏi tại sao.

Nàng ngưng ngưng, cũng không thể nói rõ chỉ biết thời điểm hần chạy đi nàng có cảm giác hần rất cô đơn, rất bị thương, nàng muốn ở bên cạnh hần. Nàng nghĩ nghĩ liền ra hiệu : “Người như vậy Lâm bá mẫu và Lâm thúc thúc sẽ rất thương tâm.”

Lâm Vĩnh An bắt giác ra hiệu : “Người có thương tâm hay không ?”

Nàng gãi gãi mũi, cuối cùng gật đầu trong lòng lại thầm nhủ, thê phu Lâm thị có ân với tỷ đệ nàng, Lâm Vĩnh An là nhi tử của bọn họ, nàng dĩ nhiên muốn hần tốt ! Nghĩ thế nàng liền buông xuống đầu đó trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Làm Ruộng Hào!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Lâm An Tử

Buổi chiều, Tần Mạch đi lên núi hái quả sơn tra, Lâm Vĩnh An muốn hái thêm hoa cúc làm gối hoa cúc nên cũng đi theo nàng. Trên đường Tần Mạch đi trước, Lâm Vĩnh An theo sau bất giác lại có sự hài hòa lạ thường.

Cả hai đi gần hai khắc mới tới được phía sau núi, hoa sơn tra màu đỏ rực tạo thành một bụi hoa trải dài vô cùng đẹp đẽ, quả sơn tra màu nâu sẫm lủng lẳng phía dưới tạo thành từng chùm. Tần Mạch tùy tiện hái mấy quả sơn tra, bóc vỏ rồi đưa cho Lâm Vĩnh An sau đó lại bóc thêm một quả nữa bỏ vào miệng.

Lâm Vĩnh An nhận lấy, ánh mắt cũng bớt đi sự lạnh nhạt xa cách, cúi đầu nhắm nháp quả sơn tra.

Quả sơn tra này không giống quả sơn tra nàng từng thấy ở kiếp trước, quả hơi nhỏ, vị nửa ngọt nửa nhạt, đối với trẻ em nông thôn nghèo khó thì đây là một thứ quả ăn vặt rất được yêu thích. Tần Mạch lấy cái gói ở trên lưng xuống hái từng chùm lại từng chùm quả sơn tra cho vào gói. Lâm Vĩnh An cũng một bên hỗ trợ nàng, vốn nghĩ Lâm Vĩnh An quanh năm chỉ ở trong nhà thêu thùa không ngờ tay chân cũng rất nhanh nhẹn, thế nhưng thể lực có vẻ yếu.

”Người tới bên kia ngồi nghỉ đi.” Hái được chừng nửa gói, Tần Mạch chỉ về phía gốc cây râm mát gần đó ra hiệu cho Lâm Vĩnh An.

Lâm Vĩnh An lắc đầu, tiếp tục hái.

Nàng nhíu nhíu mày, không chờ hần phản ứng lập tức kéo hần đi tới gốc cây râm mát, chính nàng cũng ngồi xuống bên cạnh rồi đưa cho hần túi nước.

Lâm Vĩnh An nhìn nàng một cái, mím môi tiếp lấy túi nước. Lúc này bởi vì phơi nắng mà làn da trắng nõn ửng lên một tầng đỏ, sắc mặt hơi tái, hơi thở cũng không vững vàng.

Tần Mạch thở dài, tiểu tử này sức khỏe không tốt lại còn cố chấp, nhìn hắn một mồi nàng chỉ có thể cùng hắn nghỉ ngơi nếu không khẳng định hắn sẽ không chịu dừng tay. Gió lay lay thổi, Tần Mạch khoan khoái thở một hơi, nghĩ nghĩ đi tới một phiến cây rậm rạp bứt một chiếc lá rồi trở về ngồi bên cạnh Lâm Vĩnh An, thổi điệp khúc dân ca.

Diệp khúc nhẹ nhàng, thoáng nghe tựa như tiếng gió thổi cây lay, như có như không nhưng chỉ cần nhắm mắt lại liền có thể cảm nhận được khúc ca triền miên, da diết. Nàng hé mi nhìn sang Lâm Vĩnh An, vô tình nhìn thấy đôi con ngươi vốn trong treo giờ phút này lại quý đi, âm u mang theo sự thê lương, cô độc. Tần Mạch giật mình, tiếng thổi cũng im bật.

Nàng quên mất hắn không thể nghe.

Lâm Vĩnh An cắn môi, cúi đầu càng sâu, bàn tay nắm chặt thành quyền.

Tần Mạch bỗng cảm thấy có chút áy náy, nàng nhích lại gần hắn, nhẹ nhàng vỗ lên vai hắn. Đồi trước mặc dù thế giới đã tiến bộ nhưng vẫn có không ít người khinh bỉ người tàn tật, nơi này nữ tôn nam tử, lại hủ lậu, nàng thực không biết thiếu niên này trưởng thành như thế nào, tại sao luôn có ánh mắt thê lương, bi thương như vậy khiến nàng không tự chủ được muốn vỗ về hắn.

Nàng bóc một hạt son tra đưa cho Lâm Vĩnh An, hắn ngược lên nhìn nàng, lại nhìn phiến lá rơi trên mặt đất, nhu thuận cho hạt son tra vào miệng.

Nàng ra hiệu : “ Ngươi còn một không ? Chúng ta hái tiếp.” Nàng nghĩ lao động có thể giúp hắn phân tâm, tính tình cũng có thể sẽ tươi sáng hơn một chút.

Lâm Vĩnh An gật gật đầu.

Hái xong một giỏ quả son tra, cả hai lại đi vào trong rừng hái nấm. Cánh rừng này mặt trước là điền trúc lâm, mặt sau là vô số cây cỏ hoa quả đại vô cùng trù phú. Đi được một đoạn, Tần Mạch thỉnh thoảng lại thấy mấy bụi cây kim ngân, nhớ tới cây kim ngân phơi khô có thể đem tới tiệm thuốc bán, trong lòng liền ghi nhớ vị trí bọn chúng đợi hôm khác sẽ đi hái.

Sau đó Tần Mạch giúp Lâm Vĩnh An hái hoa cúc, hoa cúc này mọc rất nhiều dưới sườn núi. Gối hoa cúc công đoạn phức tạp nên giá trị cũng cao hơn, bình thường có không ít nam tử đi hái hoa cúc để làm gối đem đi bán.

” Vĩnh An ?” Một thiếu niên tầm mười sáu tuổi, vận bộ y phục màu hồng nhạt đứng bên phía đối diện của cánh đồng hoa cúc khẽ gọi.

Tần Mạch nhìn thiếu niên kia, lại vuốt vuốt cằm nhớ xem hắn là ai. Nhớ tới đây là đường huynh của Lâm Vĩnh An gọi là Lâm An Tử, nàng chợt nhíu mày. Lâm bá mẫu có một vị tỷ tỷ gọi là Lâm Vân, bà ta bởi vì Lâm bá mẫu không sinh được nữ nhi nên liên tục bắt Lâm bá mẫu nhận tiểu nữ nhi của bà ta làm con thừa tự để chiếm trọn tài sản của Lâm bá mẫu, Lâm An Tử chính là con trai thứ ba của bà ta.

Biết rõ Lâm Vĩnh An không thể nghe được mà hắn vừa gọi vừa nhìn nàng, Tần Mạch cười nhạt : “ Vĩnh An hắn đang hái hoa cúc, tam ca tìm hắn sao ?” Bởi vì nhà Tần Mạch có giao hảo với nhà Lâm bá mẫu nên lúc còn nhỏ phụ thân nàng vẫn bắt nàng gọi mấy tỷ đệ nhà Lâm Vân là tỷ tỷ và ca ca.

Lâm An Tử đi tới, bước chân uyển chuyển, khuôn mặt thanh tú gọi lên nụ cười : “ Là A Mạch muội muội sao ? Ta nhớ rõ Vĩnh An ít khi đi ra ngoài, vừa nãy nhìn thấy nên không xác định mới lên tiếng hỏi.” Đôi mắt liếc qua Lâm Vĩnh An lóe lên tia ghét bỏ.

Lâm Vĩnh An thấy hắn cũng không có thái độ gì, hờ hững tiếp tục hái hoa.

Tần Mạch nheo mắt, mím cười : “ Vậy à ? Vĩnh An quả là không thích đi ra ngoài, hôm nay muốn làm gối hoa cúc nên ta cùng đi với hắn hái nhiều thêm một ít.”

Lâm An Tử nhìn lướt qua Tần Mạch, hơi giật mình. Trước kia hắn biết Tần Mạch lớn lên rất tốt nhưng nàng ta luôn một bộ dáng tri kỷ, không thú vị, gia cảnh lại nghèo nên hắn ghét bỏ. Bất quá dạo này Tần Mạch bởi vì song thân đều mất, bên dưới còn có ba tiểu đệ tùy tiện bán đi đều có thể kiếm được không ít tiền nên rất nhiều người đánh chủ ý, phụ thân hắn cũng từng nói qua đáng tiếc hắn không thêm đề ý, không nghĩ tới nàng ta lớn lên lại anh tuấn (nữ tôn nam tử nên tính từ đảo lộn) như vậy.

” Ta cũng muốn làm nhiều thêm mấy cái gối, đáng tiếc không tốt phúc như Vĩnh An có muội giúp đỡ.” Lâm An Tử tỏ vẻ ngại ngùng cười, thanh âm nghe thực ngọt ngào nhu thuận.

Tần Mạch nheo nheo mắt, tuy đến nơi này đã nhiều ngày nhưng nàng vẫn không thể tiêu nổi hình ảnh một nam nhân ổng ẹo trước mặt mình : “ Hắn giúp ta hái hoa son tra nên ta mới giúp hắn thôi, ta thấy Vĩnh An cũng hái sắp xong rồi, tam ca ở lại từ từ mà hái đi, hoa còn nhiều lắm.” Nói xong nàng đi tới bên cạnh Lâm Vĩnh An ra hiệu hỏi hắn.

Lâm Vĩnh An tỏ vẻ chăm chú hái hoa thực chất vẫn quan sát khẩu hình hai người, thấy Tần Mạch không muốn giúp Lâm An Tử hái hoa, Lâm Vĩnh An rất vui vẻ, môi hơi cong lên ra hiệu đã hái xong rồi.

Lâm An Tử thấy Tần Mạch chỉ đề ý tới Lâm Vĩnh An, cắn cắn môi, nháy mắt liền mỉm cười dịu dàng : “ Ta hái chủ yếu làm gối cho cha nương cũng không có bán nên này vừa vận đủ rồi, ta cùng đi về với muội, muội không ghét bỏ ta chứ ?”

Tần Mạch nhướn mày, gật đầu : “ Vậy thì cùng về.” Vừa nói nàng vừa đoạt lấy giỏ hoa cúc trong tay Lâm Vĩnh An, dù sao hắn luôn ở trong nhà, hôm nay đi lên núi lâu như vậy, nàng sợ hắn lại mệt.

Lâm An Từ ghen tỵ, giả vờ lau mồ hôi, cẩn nhẹ môi nói : “ Muội đúng là lo lắng cho Vĩnh An, hoa của hắn còn ít hơn của ta, không biết là muốn làm mấy cái gối a.”

Nàng cười một tiếng : “ Tam ca là muốn làm gối cho đại bá mẫu và các tỷ tỷ dĩ nhiên hoa hái phải nhiều hơn Vĩnh An rồi, ta nghĩ nếu bá mẫu và các tỷ tỷ biết mỗi bông hoa đều chứa tâm ý của tam ca chắc hẳn bọn họ sẽ rất vui vẻ.” Nàng giả ngu nói.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Lâm Ruộng Hào!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Bị Làm Khó

“Từ lúc Tần bá mẫu qua đời ta còn chưa nhìn thấy muội đâu, không biết đám A Lan như thế nào rồi ? Chắc hẳn lớn lên không ít.” Lâm An Từ dịu dàng cười, ngón tay đưa lên vuốt sợi tóc mai tạo bộ dáng uyển chuyển, đắm đắm.

Tần Mạch hơi buồn cười, vẫn là từ tốn nói : “ Bọn hắn rất tốt, đều ngoan ngoãn.”

Lâm An Từ mỉm cười : “ Ta nhớ A Hoa tiểu tử cũng 5, 6 tuổi rồi phải không ? Trước kia mỗi lần thấy ta hắn cứ quăn quýt gọi ta là tỷ phụ.” Hắn vừa nói vừa liếc xem biểu tình của Tần Mạch, khuôn mặt còn tỏ vẻ thẹn thùng.

Nàng neho mắt, ho một tiếng, vờ nghiêm mặt nói : “ Lời nói của tiểu hài tử hi vọng tam ca không trách nếu không sau này tam tẩu biết được sẽ không vui.”

Lâm An Từ hơi mất hứng, nghĩ đến Tần Mạch trước nay luôn ngốc từ, tri độn cũng không nghĩ nhiều, tiếp tục nói : “ Nếu ta phải gả đi hẳn tam tẩu muội sẽ không nhỏ mọn như thế, ta nghĩ muốn tìm nữ nhân như muội a, không chỉ giỏi làm ruộng còn là một người tốt bụng, phụ thân ta mỗi lần nhắc tới muội đều là khen ngợi không thôi.”

Tần Mạch phì cười lại bất đắc dĩ nói : “ Nhà ta chỉ có vài mẫu ruộng cần thì làm sao có thể nói làm ruộng tốt ? Là thúc thúc quá lời thôi.” Nàng tựa như không hiểu ám chỉ của Lâm An Từ, tùy tiện khoát tay.

Lâm An Từ liếc mắt nhìn Tần Mạch một cái, trước kia cũng bởi vì gia cảnh nhà Tần Mạch không tốt nên hắn mới không thêm để ý đến nàng nhưng hiện tại thì khác, nàng ngốc như vậy một khi hắn gả đến sẽ làm nàng nghe lời hắn bán ba tiểu tử kia đi, sau đó hắn liền hảo hảo mà hưởng phúc : “ Muội đừng nói như vậy, nhớ lúc trước Tần bá mẫu không phải cũng từ bàn tay trắng làm lưng nên sao, ông trời chắc chắn sẽ không bạc đãi người hiền lành như muội.” Hắn dịu dàng an ủi, bàn tay muốn vuốt lên người nàng.

Tần Mạch không quen nhìn bộ dáng nam tử như vậy, tránh khỏi móng vuốt của Lâm An Từ : “ Cảm ơn tam ca, ta cũng chỉ tùy tiện nói, dù sao hiện tại cuộc sống trôi qua cũng tương rất tốt.”

Lâm An Từ thấy nàng không có rung động gì với hành động của hắn, móng vuốt trên không trung nhanh chóng hạ xuống, miễn cưỡng tươi cười thăm dò : “ Phải rồi, ta nghe nói hôm trước Vương舅 ông đến tìm muội để làm mai nhi tử lão Triệu bên Triệu gia thôn cho muội à ?”

“ Ân, bất quá ta thân ốc còn không mang nổi mình ốc nên đã từ chối.” Nàng nói, trong lòng không khỏi cảm khái, quả nhiên nông thôn người nhiều chuyện ít, chỉ riêng chuyện làm mai của nàng mà đồn đãi khắp nơi mấy thôn lân cận ai ai cũng biết.

Ánh mắt Lâm An Từ lóe lên tinh quang, giả vờ lo lắng : “ Vương舅 ông đúng là càng ngày càng hồ đồ, ai mà không biết lão Triệu đức hạnh như thế nào chứ, hôm trước mẫu thân ta nghe được còn muốn đi tìm hắn đòi công đạo cho muội.” Lão Triệu tuy đòi sính lễ chỉ có 2 lượng bạc nhưng ai mà không biết hắn là nhắm đến ba tiểu tử nhà Tần Mạch, bọn hắn nếu tùy tiện bán đi đều được không dưới 50 lượng bạc.

Tần Mạch cười nhạt một tiếng, tỏ vẻ không sao cả : “ Dù sao ta cũng đã từ chối, chuyện này đến đây là xong thôi.”

Vừa đi vừa nói chuyện phút chốc ba người đã đi tới nhà của Lâm Vĩnh An. Lâm Vĩnh An từ lúc Lâm An Từ xuất hiện đều một bộ dáng hồ hững, thỉnh thoảng lại ừ ừ cúi đầu. Hắn biết nàng không muốn nói chuyện với Lâm An Từ nhưng khi thấy cả hai kẻ qua người lại hắn vẫn sinh cảm giác hâm mộ, nhớ đến nàng thổi笛 khúc hắn lại không nghe được, mâu quang càng lúc càng âm u.

“ Ngươi kêu ngao cái gì ? Không phải chỉ là một tên cầm điếu thổi sao ? Nếu không phải thấy hắn đáng thương ta còn lười đến đây so đo với ngươi.”

“ Ngươi là một cái gà mái đến nữ nhi cũng không sinh được lại còn sinh ra một tên cầm điếu khẳng định kiếp trước đã làm nhiều chuyện thất đức, ta ngại con ta cười nhĩ tử của ngươi về sẽ dẫn đến ông trời trừng trị a, ngươi còn tưởng mình là cái gì cao quý sao ? Hừ, ghét bỏ nữ nhi của ta, ngươi xứng sao !”

Trước cửa nhà Lâm Vĩnh An tụ tập một đám thôn phu, trước cửa là một nam nhân mập mạp, vóc dáng thô thiển liên tục lớn giọng chửi mắng Lâm phu lang đang đứng trong nhà, bên cạnh hắn ta là một nữ tử tầm mười tám tuổi, chân đi khắp khiêng.

“Ngươi... các ngươi cút đi cho ta.” Lâm phu lang ôm ngực, tức giận đến thở hổn hển, bất quá nửa ngày cũng không buông ra được lời thô tục chỉ có thể đuổi hai phụ tử từ người kia đi.

“Ta là đang đứng ngoài đường không có can hệ gì tới ngươi, ngươi lấy cái gì đuổi ta đi? Có một phụ thân vô dụng như thế này ta nghĩ tên tàn tật kia thực sự đáng thương, chỉ bằng để hắn làm phu thị của con ta, miễn cưỡng hai mươi mấy mẫu ruộng nhà các ngươi ta liền chấp nhận hắn.” Nam nhân mập mạp liên tục xia vãi, giọng nói chan chất như đầm vào tai.

Lâm Vĩnh An thấy Lâm phu lang ôm ngực tức giận, vội vàng chen vào chạy tới đỡ lấy Lâm phu lang, đôi mắt vẫn từng tia đỏ trừng nam nhân mập mạp.

“Ai ui, ngươi trừng ta làm cái gì? Một nam tử suốt ngày a ô ô, người không ra người thú không ra thú, không phải nữ nhi của ta coi trọng dung mạo ngươi ta còn lười đứng đây nói chuyện.”

Tần Mạch cau mày, hỏi một phu lang trẻ tuổi đang cắn hạt dưa xem kịch: “Đây là chuyện gì vậy?”

Vị phu lang trẻ tuổi cũng là người thích chuyện thị phi, phun ra một ngụm vỏ hạt dưa, hứng thú nói: “Hắn là đại phu lang của Lư Tự ở Lư gia thôn, nghe nói là muốn cưới tên câm điếc nhà Lâm Tương lão nhà làm phu thị cho nữ nhi của hắn, còn nói phải kèm theo hai mươi mấy mẫu ruộng, ai ui, ta thấy đại phu lang nhà Lư Tự thực có công phu sư tử ngọa.”

Nghe ba chữ tên câm điếc, Tần Mạch cau mày càng sâu, vị phu lang trẻ tuổi không có để ý biểu tình của nàng, tiếp tục nói: “Hai mươi mấy mẫu ruộng, nếu nữ nhi của ta lớn hơn một chút cho dù hắn câm điếc ta cũng muốn thú, đại phu lang nhà Lư Tự tính toán thật tốt.”

Bên này đại phu lang nhà Lư Tự càng mắng càng hăng say: “Ta nói Tô Mộc, ngươi với lão Lâm trước sau gì cũng chết, không có nữ nhi thì tài sản đó vẫn là nên để nữ tử nhà ngươi mang theo gả cho nữ nhi của ta, như vậy cũng không uổng phí công sức mấy năm của thế phu các ngươi.”

“Ngươi xem mười dặm quanh đây có nhà nào nguyện để nữ nhi thú một tên câm điếc tàn tật chứ? Ta là xem thế phu các ngươi ăn ở phúc hậu nên mới không đành lòng nhìn các ngươi sợ hãi gả hắn không ra (không gả được), ngươi không cảm ơn mà còn oán trách ta đúng là “vong ân phụ nghĩa”.”

Lâm phu lang giờ phút này mặt từ đỏ (tức giận) chuyển sang xanh, sau đó tái nhợt. Lâm Vĩnh An chỉ có thể gắt gao đỡ lấy Lâm phu lang, môi mím chặt cơ hồ muốn bật ra máu.

“Ai nói hắn gả không ra chứ? Chỉ bằng nữ nhi tàn tật nhà ngươi còn không xứng để hắn liếc mắt!” Tần Mạch đi tới trước mặt đại phu lang nhà Lư Tự, khuôn mặt lạnh lùng, sắc bén. Hiện tại Lâm bá mẫu không có ở đây, Lâm phu lang tính tình hiền hậu không phải là đối thủ của nam nhân này. Tuy nàng ra mặt sợ sẽ ảnh hưởng đến khuê danh của Lâm Vĩnh An nhưng nếu không ra chỉ sợ đối với Lâm Vĩnh An càng thêm bất lợi.

Lời Tác giả: Khụ, cảm ơn các nàng ủng hộ ta. Ta nhìn số lượt thanks thực sự vô cùng cảm động. Bất quá bây giờ ta mới biết có rất nhiều nàng đọc chưa a * cười hắc hắc*

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Làm Ruộng Hào*! được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 22: Nguyện Ý Cưới Hắn (1)

“Ai ui...ta còn tưởng ai, không phải chỉ là một kẻ không cha không nương thôi sao? Ngươi ở đây nháo cái gì?” Đại phu lang nhà Lư Tự giật mình, nháy mắt liền cười nhạo.

Tần Mạch cười lạnh, quét qua một lượt khiến đại phu lang nhà Lư Tự không rét mà run: “Ta có cha nương hay không không đến lượt ngươi quản, ngươi một cái nam nhân đứng trước công nhà người khác mở miệng nói người ta thất đức, ngươi tự xem ngươi là cái đức hạnh gì, nữ nhi của ngươi cũng không phải là một kẻ tàn phế sao?” Nàng cũng không phải thiện nam tín nữ gì, đời trước leo lên chức trưởng phòng marketing ai dám nói đã không từng đâm đạp qua người khác? Công phu võ mồm thôi mà, nàng còn không hiếm lạ!

Đại phu lang nhà Lư Tự trợn mắt, chỉ tay vào mặt Tần Mạch một hồi: “Ngươi...ngươi cái hỗn đản! Đúng là kẻ có cha sanh không có nương dạy, ta đáng tuổi trưởng bối của ngươi ngươi lại dám ở đây nói ta thất đức?”

Tần Mạch sắc bén liếc hắn một cái, quý dị cười: “Ngươi đáng tuổi trưởng bối nhưng hành xử còn không bằng cái cậu cái lang ngoài đường, đứng ở đây mở miệng ngậm miệng là sỉ nhục người khác sau đó nói cái lí lẽ không đáng một đồng.”

Đại phu lang nhà Lư Tự tức đến tái mặt, lớn tiếng nói: “Ngươi cái nữ nhân ở đây đầu võ mồm với cái lão ông như ta thực không biết xấu hổ! Đoán chừng mười dặm quanh đây cũng không có nhà ai dám gả nữ tử cho ngươi.” Ánh mắt lóe lên tia oán hận. Vốn dĩ hôm nay chỉ cần hắn hủy sạch danh dự

của tiểu tử Lâm Vĩnh An cho dù Lâm Tương lão nhị có không nở cũng phải gả Lâm Vĩnh An cho nữ nhi hần, không ngờ lại nhảy tên Tần Mạch này.

Tức thì hần như nghĩ ra gì đó, cười nhạo nói : “ Uy, ngươi không phải là coi trọng tên cầm điếu này chứ, một cái không cha không nương với một kẻ cầm điếu đúng là hợp a.”

Lâm phu lang nghe vậy càng thêm tức giận, vừa thờ vừa nói : “ Ngươi đừng hòng nhục mạ khuê danh của nhi tử ta !”

” Không phải sao ? Lâm Vĩnh An tuy cầm điếu nhưng cũng có mấy phần tư sắc không chừng hai người bọn hần đã thông đồng rồi a...” Đại phu lang nhà Lưu Tự càng nói càng hăng say.

” Cầm miệng !” Tần Mạch quát một tiếng, ánh mắt càng thêm lạnh lùng : “ Ăn có thể ăn bậy nhưng nói thì đừng bao giờ nói bậy, ngươi một cái nam nhân lại ở đây hủy hoại khuê danh của người khác cũng không nghĩ tới nhi tử ngươi sau này sẽ bị như vậy sao ?”

Đại phu lang nhà Lưu Tự như bị đưng đến nghịch lân (vậy ngược) trừng mắt : “ Ngươi dám !”

Tần Mạch vốn chỉ muốn nói cho hần hiểu không ngờ hần nguyên lai cũng có nhi tử, nằng quý dị cười : “ Dám hay không sau này sẽ biết ! Ngươi nếu dám nói thêm một câu ta liền không dám đảm bảo, dù sao Vĩnh An ngươi muốn nói cũng nói đủ rồi, nói thêm cũng không hề gì, còn nhi tử của ngươi...” Nằng cười lạnh một tiếng.

Đại phu lang nhà Lưu Tự chột chân chừ, hần cắn răng nhìn Lâm phu lang và Lâm Vĩnh An đứng trong sân. Tần Mạch nhàn nhạt nói : “ Ngươi muốn đánh chủ ý lên nhà Lâm bá mẫu cũng phải xem nữ nhi của ngươi có bộ dạng đức hạnh gì, ngươi đừng nghĩ ai cũng dễ dàng bị ngươi khi dễ.”

Hần nghiêng răng nửa ngày cuối cùng lời kéo nữ nhi bị què của hần rời đi : “ Tô Mộc, ngươi hãy hảo hảo mà suy nghĩ kỹ lời của ta.”

Đại phu lang nhà Lưu Tự đi rồi xung quanh lập tức tản ra, Lâm An Tử vì muốn chạy về nhà báo tin nên chỉ hỏi thăm Lâm phu lang một tiếng sau đó vội rời khỏi. Vốn mẫu thân của hần muốn đợi Lâm Vĩnh An gả đi sẽ cho muội muội hần làm con thừa tự của Lâm di, nếu Lâm di để cho Lâm Vĩnh An mang theo hai mươi mấy mẫu ruộng cả đi không phải là toi công hay sao ? Hần dĩ nhiên phải tất bật chạy về báo tin.

Tần Mạch đợi mọi người tản ra mới đi vào đỡ Lâm phu lang tới bên ghế, lo lắng hỏi : “ Lâm thúc thúc, thúc không sao chứ ?”

Lâm phu lang đã bình ổn hơi thở, sắc mặt vẫn là có chút buồn bực, thờ dãi nói : “ A Mạch, cảm ơn ngươi, nếu không có ngươi chỉ sợ khuê dự của An Nhi đã bị hủy hết.”

Tần Mạch liếc Lâm Vĩnh An một cái, nằng nghĩ hần không thể nghe được nên chỉ là lo lắng cho Lâm phu lang nào ngờ sắc mặt Lâm Vĩnh An lúc này lại rất âm trầm, đôi mâu quang thâm thúy, âm u không thấy đáy. Nằng an ủi Lâm phu lang : “ Lâm thúc thúc đừng lo, bọn hần nói cũng chỉ là lời một bên làm sao có thể ảnh hưởng đến khuê dự của Vĩnh An.” Nói xong nằng rót một cốc nước cho Lâm phu lang để hần hạ hỏa.

Lâm phu lang uống nước xong, tâm trạng khá hơn một chút. Hần đưa mắt nhìn biểu tình của Lâm Vĩnh An, trong lòng chua xót lại nhớ đến biểu hiện lúc nãy của Tần Mạch, cảm thấy cha chồng nhìn con dâu càng nhìn càng ưa thích (nguyên là mẹ chồng nhìn con rể), thăm dò nói : “ Cũng tại ta hấp tấp, lúc trước còn nghĩ muốn tìm hôn phối tốt cho An Nhi không nghĩ tới lại chọc trúng cái tổ ong vô vàn, không để người khác yên thân.”

Tần Mạch biết Lâm phu lang và Lâm bá mẫu đều lo lắng hôn sự của Tần Mạch, không hiểu sao trong lòng hơi chộn rộn, nằng quay sang nhìn Lâm Vĩnh An một cái, nam nhân này không giỏi giao tiếp lại bị cầm điếu nếu không gặp được người thật sự thích hần, bảo hộ hần chỉ sợ sau này sẽ khó trôi qua. Nằng hơi hơi mỉm cười trấn an Lâm phu lang : “ Bọn hần chẳng qua nhân lúc Lâm bá mẫu không ở mà gây rối, lần sau khẳng định sẽ không dám tới nữa đâu. Lâm thúc thúc đừng lo lắng nhiều lại tổn hại sức khỏe.”

Lâm phu lang kéo Lâm Vĩnh An và Tần Mạch ngồi xuống, hiền từ nhìn qua cả hai, sâu kín nói : “ A Mạch, ta xem ngươi từ nhỏ đến lớn quả thật không sai, hôm nay ngươi chịu đứng ra bảo vệ An Nhi ta thực cảm ơn, bất quá người nhiều chuyện ít, chỉ sợ đồn đãi ra càng bất lợi với ngươi và An Nhi.” Hần cũng không nghĩ ép buộc Tần Mạch thú Lâm Vĩnh An, chẳng qua muốn nhân cơ hội này thử xem thái độ của Tần Mạch một chút.

Tần Mạch tuy là người thông minh nhưng chuyện tình cảm lại có chút tri độn, cũng không nghe ra ý đồ của Lâm phu lang mà nói : “ Nếu vậy chi bằng ta lại tới cảnh cáo đại phu lang nhà Lưu Tự một phen để hần không đi nói lung tung, dù sao Vĩnh An ca ca tuổi tác đã không thể trẻ nữa.”

Lâm phu lang cẩn thận xem biểu tình của Tần Mạch, đích thực là nằng có chút ngây ngốc, không nhịn được lại hỏi : “ A Mạch, hôm nay thúc thúc hỏi ngươi một câu, ngươi thấy An Nhi nhà ta thế nào ?”

Tần Mạch sững sốt, nhìn Lâm phu lang một cái rồi quay sang nhìn Lâm Vĩnh An, dường như thấy được mang tai Lâm Vĩnh An có chút hồng hồng, mạc danh kỳ diệu khó xử : “ Cái này...” Nằng đứng là không nhịn được mà muốn sùng hần, bảo hộ hần nhưng chính nằng cũng không biết điều này có ý nghĩa gì. Nằng sợ một khi nằng nhận ra chỉ là thương xót hần sẽ khiến hần thương tâm vì vậy nằng cái gì cũng không nói.

” Ngươi cứ nói thật, thúc thúc sẽ không làm khó ngươi.” Lâm phu lang thấy nằng không phải là bài xích hoặc chán ghét Lâm Vĩnh An, đáy lòng hơi yên tâm, lại hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Làm Ruộng Hào!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23: Nguyên Ý Cưới Hấn (2)

Tần Mạch cắn cắn môi, hơi thẹn thùng cuối cùng vẫn là nói thật : “ Tính tính hẳn tuy có chút lạnh nhạt nhưng tâm tính không sai, rất tốt. Ừm...thêu thùa, nấu ăn đều tốt.” Nàng nghĩ nghĩ lại cảm thấy thế giới thật kỳ diệu, những từ này rõ ràng là để khen một nữ nhân hiện tại lại ứng trên người một nam nhân.

Lâm phu lang khẽ gọn gọn khoe môi, kích động nói : “ Ngươi thật sự cảm thấy hẳn tốt ?”

Nàng không rõ ý đồ của Lâm phu lang, gật gật đầu : “ Rất tốt.” Ánh mắt nghi hoặc nhìn Lâm phu lang thật sâu, như hiểu cái gì đó song dường như cái gì cũng không hiểu.

Lâm phu lang sâu kín nhìn Tần Mạch, thanh âm thâm thiết : “ A Mạch, hẳn là ngươi rõ An Nhi bị tật, một khi gả đi cho dù có của hồi môn dày cũng chưa chắc khiến người khác đối tốt với nó. Ta và bá mẫu của ngươi chỉ có mình hẳn là con, ta xem ngươi lớn lên không sai, là đứa trẻ phúc hậu, ta nghĩ muốn gả hẳn cho ngươi, ngươi có nguyên ý thú hẳn hay không ?” Trong lòng hẳn có chút hồi hộp, trước kia hẳn biết Tần Mạch ái mộ Lưu Từ Hoa ở Lưu gia thôn nhưng Lưu Từ Hoa là dạng người gì hẳn làm sao không biết, hẳn cũng không muốn thê phu Tần thị dưới hoàng tuyền thương tâm.

Lâm phu lang nghĩ nghĩ liền bổ sung : “ Ngươi yên tâm, nếu...nếu An Nhi thật sự giống như ta sinh ra...ta cùng bá mẫu ngươi cũng sẽ không ngăn cản ngươi cưới thêm phu thị.” Hẳn vừa nói vừa thở dài.

Tần Mạch trầm mặc, Lâm Vĩnh An mặc dù cảm tiếc nhưng vẫn có chút bộ dáng của nam nhân, nghĩ tới nếu sau này phải cưới người như Lâm An Từ hoặc Lưu Từ Hoa, nàng khẽ rùng mình. Vả lại Lâm Vĩnh An tuy lạnh nhạt nhưng đối với ba tiểu đệ nàng rất tốt, nàng đối hẳn cũng có cảm tình. Cho dù là thương xót đi nữa thì ở thế giới xa lạ này, chung quy nàng không nghĩ sẽ tìm kiếm tình yêu. Thật lâu sau, Tần Mạch mới lên tiếng : “Hiện tại cha nương ta đã không còn, Lâm bá mẫu và Lâm thúc thúc chẳng khác nào người thân duy nhất của ta, mà ta đối với Vĩnh An quả thực có cảm tình, nếu thúc thúc không chê ta là người nghèo hèn mà muốn gả Vĩnh An cho ta, ta cầu còn không được làm sao dám từ chối. Ta hứa sẽ hảo hảo đối tốt hẳn, sẽ không làm hẳn ủy khuất.”

Lâm phu lang đang lo lắng, nghe nàng nói xong lập tức mừng rỡ cười, hốc mắt đỏ ửng : “ Tốt, tốt. A Mạch, thúc thúc với bá mẫu không có nhìn lầm ngươi.”

Lâm Vĩnh An giầy xéo góc áo, nhìn thấy khẩu hình nàng cả người liền cứng đờ, đôi mắt âm u lóe lên tia sáng như tinh tú giữa bầu trời đêm, môi vẫn mím chặt.

Lúc này Lâm bá mẫu đi lên trấn trên trở về vừa đẩy cửa ra đã thấy Lâm phu lang mừng rỡ đi ôm chầm lấy bà. Lâm bá mẫu hơi đỏ mặt nhìn Tần Mạch và Lâm Vĩnh An, nhỏ giọng nói : “ Tô Mộc, bọn nhỏ còn ở đây, ngươi...”

Lâm phu lang tươi cười, nửa vui vẻ nửa buồn bực kể lại chuyện đại phu lang nhà Lưu Tự đến đây sau đó nói tới Tần Mạch nguyên ý thú Lâm Vĩnh An. Lâm bá mẫu mặc danh kỳ diệu mừng rỡ hơn cả Lâm phu lang, trong thôn ai ai cũng biết tình cảm giữa thê phu Lâm thị rất tốt, dù Lâm phu lang không sinh ra nữ nhi bà cũng không có cưới thêm phu thị, mà Lâm Vĩnh An lại là nhi tử duy nhất nên Lâm bá mẫu rất thương yêu hẳn.

” A Mạch, Lâm thúc thúc ngươi nói có phải sự thật hay không ?” Lâm bá mẫu từ từ bình tĩnh, run run hỏi Tần Mạch.

Nàng kiên định gật đầu : “ Ta thật sự muốn cưới hẳn.”

Lâm bá mẫu gật gật đầu, hiền hòa cười : “ Tốt, tốt.” Lâm bá mẫu vui mừng, liên tục nói tốt, cười đến nổi hai mắt híp lại.

Tần Mạch nhìn hai người Lâm phu lang và Lâm bá mẫu cảm thấy tấm lòng cha mẹ trong thiên hạ thật sự là không gì sánh nổi, nàng nói : “ Hiện tại ta còn phải để tang cho mẫu thân một năm, năm sau sẽ cưới Vĩnh An vào cửa, bá mẫu nghĩ thế nào ?”

Lâm bá mẫu gật đầu : “ Không sao, ngươi và Vĩnh An còn nhỏ, đợi một năm sau thành thực hơn một chút cũng không tệ.”

Lâm phu lang không nghĩ như vậy : “ Ta thấy hay là để hai người bọn họ đính hôn trước sau đó qua tang kỳ lại cưới gả, ta sợ đại phu lang nhà Lưu Tự lại gây rối, như vậy liền không tốt.”

Tần Mạch nâng mắt, mỉm cười : “ Vậy cũng tốt, chỉ là vất vả Lâm thúc thúc chuẩn bị, ta đối với mấy lễ nghi này cái gì cũng không biết.”

” Được, được, ta ngày mai liền đi lên chùa xem ngày giờ tốt.” Lâm phu lang hưng phấn nói.

Tần Mạch gật đầu lại nói với thê phu Lâm thị vài câu sau đó trở về nhà, nàng đã hứa hôm nay sẽ làm bánh son tra cho bọn hẳn. Bên này Tần Lan và Tần Ngọc vô cùng vui vẻ giúp nàng bóc vỏ son tra rồi nghiền nát nhân bên trong. Bên kia Tần Mạch nhồi bột, cách làm bánh son tra khá giống với cách làm một số loại bánh điểm tâm nên không có làm khó được nàng.

Nàng cùng mấy tiểu đệ háp liên tục nếm mẻ bánh, mỗi mẻ chừng hai mươi khóa. Tần Mạch để Tần Ngọc đem một mẻ sang nhà Lâm Vĩnh An sau đó đợi hẳn trở về thì bốn tỷ muội cùng ăn bánh.

Bánh son tra mềm mềm, nhân hạt son tra không ngọt gắt mà đậm đậm, so sánh với hàng tá loại bánh ngọt ở đời trước thì không bằng nhưng không hiểu sao Tần Mạch lại có chút yêu thích, nàng ăn một lượt 7 khóa bánh còn muốn ăn thêm.

Tần Lan ăn rất chậm, cắn từng miếng nhỏ, hốc mắt đỏ đỏ nói : “ Mùi vị rất giống với phụ thân làm ”

Tần Ngọc tuy không nhớ rõ hương vị phụ thân làm ra sao nhưng vẫn gật đầu. Tần Hoa thì ngơ ngác, không có hi hi hã hã cười như bình thường, phụ thân bởi vì sinh hấn mà mất hấn cũng không biết hương vị phụ thân là như thế nào.

Tần Mạch thờ dài, mỉm cười nói : “ Tỷ tỷ sẽ thường xuyên làm cho các đệ ăn, ngoan, ăn nhiều một chút.”

Ba tiểu đệ đồng loạt gật đầu, tiếp tục ăn bánh. Tần Mạch thấy không khí ngưng trọng, nhớ tới quyết định vừa nãy, khẽ cười : “ Các đệ có thích Vĩnh An ca ca không ? ”

Tần Lan là người đầu tiên trả lời : “ Vĩnh An ca ca rất tốt, tay nghề thù đệ còn phải học hỏi huynh ấy.”

Tần Ngọc gật đầu : “ Tay nghề thù của Vĩnh An ca ca rất tốt.”

Tần Hoa nói : “ Vĩnh An ca ca nấu ăn rất tốt nhưng đệ không thích Vĩnh An ca ca.”

Tần Mạch hơi ngần ngại, hỏi Tần Hoa : “ Tại sao đệ không thích hấn ? ”

Tần Hoa suy nghĩ : “ Vĩnh An ca ca đều không có cười, nhìn rất chán nản.”

Nàng phi cười, xoa xoa đầu Tần Hoa : “ Được rồi, ngày mai tỷ sẽ bảo Vĩnh An ca ca cười cho đệ xem, đệ đừng chán ghét hấn.” Lại nói : “ Nếu hấn trở thành tỷ phu của mấy đệ, mấy đệ có thích hay không ? ”

Tần Lan “a” một tiếng, kinh ngạc : “ Tỷ muốn cưới Vĩnh An ca ca a ! ”

Tần Mạch dờ khóc dờ cười : “ Đệ nói nhỏ một chút, như thế nào lại ngạc nhiên như vậy, lẽ nào đệ không thích ? ”

Tần Lan và Tần Ngọc nhìn nhau, lập tức gật đầu : “ Rất thích.” Không hẹn mà cùng nghĩ, Vĩnh An ca ca tuyệt đối tốt hơn Lưu Từ Hoa kia nha !

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Làm Ruộng Hào!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Ép Buộc Nhận Con Thừa Tự (1)

Ngày hai mươi ba tháng là ngày kinh trập, theo tục lệ nơi này mỗi nhà đều phải treo một khung đèn trúc trước cửa ngụ ý đón ngày mùa mới thịnh vượng, sau đó bữa trưa sẽ ăn bánh chẻo. Sáng sớm Tần Mạch lấy khung đèn trúc cũ trong nhà ra đem treo trước cửa, khung đèn trúc này tựa hồ giống như chuông gió nhưng lại đơn giản hơn rất nhiều, xung quanh khung tròn treo ba thanh trúc nhỏ, gió thổi qua liền kêu “lách cách”.

Bởi vì Lâm phu lang dặn nàng sang nhà lấy bột mì nên Tần Mạch lên trần trên cũng không có mua bột mì mà mua năm cân thịt, hai cân tảng cho nhà Lâm Vĩnh An còn lại thì để trong nhà gói bánh. Vốn Tần Mạch định bảo Tần Lan đem qua nhưng nghĩ tới vừa ưng thuận cưới Lâm Vĩnh An, nàng dĩ nhiên phải có chút thành ý nên quyết định tự mang tặng.

Mà bên này nhà Lâm Vĩnh An lại đang loạn thành một đoàn. Nguyên lai là hôm qua đại tỷ Lâm Nguyệt của Lâm bá mẫu sau khi nghe Lâm An Từ nói nhà Lưu Tự đánh chủ ý lên gia sản của Lâm bá mẫu nên quyết định ra tay tránh đêm dài lắm mộng, dẫn theo phu lang của bà ta là Lưu Cách cùng tiểu nữ nhi Lâm An Miên đến nhà Lâm bá mẫu muốn Lâm bá mẫu nhận Lâm An Miên làm con thừa tự.

“ Lão nhị, ta là đại tỷ của ngươi dĩ nhiên muốn ngươi trôi qua thật tốt, ngươi xem ngươi chỉ có một cái nhi tử là Vĩnh An, ngày sau hấn gả đi thì ai giúp các ngươi bóc nắm đất vàng đắp lên mộ ? Ta là xót ngươi nên mới bỏ được Miên Nhi, đem nàng đến đây cho ngươi nhận làm con, ngươi còn đắn đo cái gì ? ” Lâm Nguyệt tỏ vẻ rên rỉ không thành thép, liên thoắng nói.

Lâm bá mẫu vẫn một bộ dạng râu rĩ, cúi đầu không nói. Trong ba tội bất hiếu thì vô hậu là tội lớn nhất, bà làm sao mà không gấp ? Bất quá bà thứ nhất không muốn nạp thêm phu thi, thứ hai làm sao có thể nhận nữ nhi khác làm con, cho dù đó là cháu của bà đi chăng nữa. Và lại bà làm sao không biết được suy nghĩ của Lâm Nguyệt ? Bà do dự : “ Đại tỷ, Tô Mộc cũng đâu phải là không sinh được nữa, ta làm sao có thể cướp nữ nhi của ngươi ? ”

Lâm Nguyệt thờ dài, trắng mắt nói : “ Cái gì mà cướp với không cướp ? Miên Nhi là nữ nhi của ta, còn ngươi là muội muội của ta, mu bàn tay hay lòng bàn tay đều là thịt a ! Bất quá mẫu thân sinh tiền luôn lo lắng ngươi không có người nối dõi, trước khi lâm chung còn dặn dò ta một phen, ta bắt đắc dĩ chỉ có thể làm như vậy thôi.”

Lưu Cách liếc Lâm phu lang một cái, cao giọng nói : “ Ta nói lão nhị này, hiện tại tuổi ngươi cũng đâu phải là nhỏ, lẽ nào Tô Mộc không sinh được nữ nhi ngươi liền muốn tuyệt hậu sao ? Lại nói nếu hấn sinh được phỏng chừng cũng là cái dạng...”

Lưu Cách chưa dứt lời, Lâm bá mẫu đã nâng mắt, thanh âm cứng rắn : “ Đại tỷ phu, ngươi là ý tứ gì ? ”

Lâm Nguyệt nhũn mày nhìn Lưu Cách một cái, tươi cười nói : “Đại tỷ phu người quanh năm ở trong bếp, người đừng so đo với hần ta. Chỉ là hần nói lời tuy khó nghe nhưng cũng không phải là không đúng, người nên hào hào mà suy nghĩ lời của ta. Ta là đại tỷ người làm sao có thể hại người.”

Lưu Cách bĩu môi, liền nói : “Miên Nhi nhà ta có cái gì không tốt mà khiến người đắn đo như vậy ? Vĩnh An gả đi nhà này, ruộng này đều lưu cho Miên Nhi thì Miên Nhi tất nhiên sẽ chăm sóc tốt cho các người. Phải rồi, ta nghe nói trước kia người còn muốn lấy hai mươi mấy mẫu ruộng làm đồ cưới cho Vĩnh An, ta là thấy các người có phải hay không hồng ốc rồi, một cái nhĩ tử đáng giá như vậy a ?” Hôm qua nếu không phải Lâm Nguyệt ngăn cản hần đã chạy đi tìm thê phu Lâm thị nói một trận rồi. Dĩ nhiên trong đầu Lưu Cách lúc này đã xem gia sản của thê phu Lâm thị là của hần ta.

” Lưu Cách !” Lâm Nguyệt tròn mắt, nam nhân này khi nào lại ngu như vậy ? Chưa gì đã hướng bọn họ đòi ruộng đất ? Bà ta tươi cười giải thích : “ Lão nhị, người đừng nghe hần nói bậy, ý hần là Vĩnh An gả đi đồ cưới tất nhiên phải nhiều nhưng làm sao có thể đem đi hết như vậy, ngày sau các người lấy cái gì mà ăn uống ?”

Lâm phu lang không nhịn được, cười lạnh một tiếng : “ An Nhi là nhĩ tử của ta, tất nhiên những thứ của bọn ta hần đều có quyền mang đi.” Bọn họ tưởng hần và Lâm Tương đều là người ngốc sao ? Nói làm con thừa tự thực dễ nghe không phải chỉ là muốn chiếm gia sản của thê phu bọn họ à ?

Lâm Nguyệt liếc Lâm phu lang một cái, lớn giọng nói với Lâm bá mẫu : “ Lão nhị, phu lang của người như thế nào lại không có gia giáo như vậy, chúng ta còn đang nói chuyện một nam nhân như hần lấy cái gì mà xen vào.”

Lâm phu lang tức quá hóa cười : “ Đại tỷ, đại tỷ phu không phải cũng là nam nhân sao, ta như thế nào không thể nói ?”

Lưu Cách không chịu thua, đánh đá nói : “ Ta sinh nhi dục nữ cho Lâm gia, ta dĩ nhiên có quyền lên tiếng còn Tô Mộc người chỉ có nhất nam, còn là một cái câm điếc.”

Lâm bá mẫu tuy tính tình ôn hậu nhưng nghe nhắc đến Lâm Vĩnh An cũng khó có thể bình tĩnh, cau mày : “ Đại tỷ phu, cho dù hần câm điếc hay tàn phế đều là con của ta, là cháu của người, người lẽ nào là khinh bỉ hần ?”

Lâm Nguyệt nghe thấy Lâm bá mẫu gay gắt, liếc Lưu Cách để hần im miệng sau đó nói : “ Người đừng để ý tới hần, vẫn là nói chuyện chính sự trước tiên. Người rốt cuộc có hay không đồng ý để Miên Nhi làm con thừa tự ? Nếu người vẫn còn chưa suy nghĩ xong ta liền đi thỉnh Lâm lão nhân gia đến thay người làm chủ.”

Lâm bá mẫu ngược nhìn Lâm Nguyệt, đau buồn nói : “ Đại tỷ, người là ép ta sao ?”

Lâm Nguyệt tỏ vẻ bất đắc dĩ : “ Ta làm sao lại ép người ? Ta chỉ muốn giúp người, hi vọng trăm năm sau còn có hậu bối đáp mộ cho người a.”

Lâm phu lang hừ một tiếng, cười nhạt : “ Nếu đại tỷ thật sự hi vọng như vậy thì đợi ta đem An Nhi gả đi, toàn bộ ruộng đất của ta và Lâm Tương đều phải theo hần làm đồ cưới, còn căn nhà này thì để lại cho Miên Nhi để nàng giúp chúng ta an hưởng tuổi già.”

” Làm sao có thể ! Căn nhà rách này thì được cái gì chứ, một cái Lâm Vĩnh An chỉ cần bỏ vài ba lượng bạc là gả đi được, người như thế nào lại ngoan (độc ác) như vậy để hần mang đi hết thì Miên Nhi nhà chúng ta còn được cái gì ?” Lưu Cách không có tâm nhân lập tức dậm chân.

Lâm phu lang tức cười, kẻ không biết xấu hổ nhiều nhưng không nghĩ Lưu Cách lại không biết xấu hổ đến thế : “ Không phải các người muốn nàng làm con thừa tự của chúng ta sao ? Ruộng đất này nọ dĩ nhiên phải để cho Vĩnh An còn nàng ta phải chăm sóc ta và Lâm Tương dưỡng già rồi.”

” Ta dựa vào ! Người nằm mơ a !” Lưu Cách cắn răng.

Lâm Nguyệt biết Lâm phu lang đang dùng kế khích tướng, ra hiệu cho Lưu Cách không được náo loạn, liếc Lâm phu lang một cái rồi nói với Lâm bá mẫu : “ Lão nhị, Miên Nhi hiện tại là cháu người, sau này sẽ là con người, người sao lại ác với nàng như vậy ? Hay là như thế này đi, người bắt quả là muốn gả Vĩnh An vào gia đình tốt, ta thấy cuối thôn có nhà Lâm Cầu Tử phu lang của hần vừa mất, người vẫn là sớm gả hần đi qua chắc chắn hần sẽ không chịu thiệt. Còn nữa, đại tỷ phu người nói không sai, gả nhĩ tử thì và ba lượng bạc là xong sao người lại muốn đem gia sản Lâm gia giao cho người ngoài ?”

Lâm phu lang ôm ngực, không biết nên tức giận hay nên buồn cười : “ Không cần đại tỷ lo lắng, Vĩnh An nhà ta đã hứa gả cho người khác rồi.”

Vừa nói dứt lời Tần Mạch đã đi tới trước cửa, Lâm phu lang vui mừng để cho Lâm Vĩnh An ra mở cửa. Tần Mạch cầm theo hai cân thịt đi vào trong nhà, thấy thê phu Lâm Nguyệt và Lâm An Miên thì hơi chào một cái, nói với Lâm phu lang : “ Hôm nay ta lên trấn trên thấy thịt heo rất tươi nên mua nhiều hơn hai cân để cho bá mẫu và thức gói bánh, hi vọng là các người không chê.”

Lâm phu lang mỉm cười, tuy trong lòng khó chịu nhưng có con dâu ngoan như thế ai mà chẳng vui mừng ? Lập tức nói : “ Ta đã nói người đừng có mua này nọ tốn kém rồi, người như vậy làm ta càng thấy ngại a.”

Tần Mạch cười : “ Làm sao lại ngại, ta còn thấy ta mua thực ít.”

Lâm phu lang tươi cười nói thêm vài câu sau đó bảo Lâm Vĩnh An đem thịt vào trong bếp. Lâm Vĩnh An vốn luôn cúi đầu đứng bên cạnh Lâm phu lang, đôi mắt âm u song lúc này lại ần ần tia sáng, thỉnh thoảng còn liếc trộm Tần Mạch vài cái.

Lâm bá mẫu nhìn thấy Tần Mạch, tựa hồ như suy nghĩ cái gì đó, trầm mặc nửa ngày mới lên tiếng : “ A Mạch, bá mẫu đối xử với người như thế nào ?”

Tần Mạch có phần nghi hoặc, liếc mắt người Lâm Nguyệt nửa tò mò nửa phòng bị nhìn nàng, không cần suy nghĩ nói : “ Bá mẫu và thúc thúc đối xử với Tần gia ta rất tốt.” Nàng nói là Tần gia tức là bao gồm cả mẫu thân và phụ thân nàng.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Làm Ruộng Hào!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25: Ép Buộc Nhận Con Thừa Tự (2)

Lâm bá mẫu nói : “ Hiện tại bá mẫu gặp chuyện khó xử ngươi có thể giúp bá mẫu hay không ? Bá mẫu không ép ngươi, chỉ cần ngươi suy nghĩ thật kỹ là được.”

Tần Mạch hơi ngạc nhiên, gật đầu : “ Bá mẫu cứ nói.”

Lâm bá mẫu thờ dài, cười đầy chua xót : “ Chắc ngươi cũng biết bá mẫu chỉ có một mình An Nhi là con, vốn ta định kén dâu cho hần nhưng kén dâu nói dễ hơn làm, ta và thúc thúc ngươi đều muốn gả hần cho ngươi. Hiện tại ta hi vọng người có thể suy nghĩ kỹ một chuyện đó là sau khi cưới An Nhi, nếu như ngươi có hai nữ nhi thì để một đứa họ Lâm. Như vậy ta với thúc thúc ngươi sẽ không còn gì tiếc nuối.”

Lâm phu lang giật mình, hần không nghĩ Lâm bá mẫu có thể suy nghĩ đến mức này. Bất quá đây chính là biện pháp vẹn toàn nhất, hần kỳ vọng nhìn Tần Mạch.

Một nhà Lâm Nguyệt nghe vậy lập tức sùng sốt, Lâm Nguyệt phản đối : “ Lão nhị, đây là chuyện gì ?”

Lâm bá mẫu háng giọng một cái, kiên định nói : “ Ta đã quyết định gả An Nhi cho A Mạch, đợi nàng ta qua tang kỳ sẽ tổ chức hôn sự. Đại tỷ, ngươi có ý kiến gì sao ?”

Lâm Nguyệt trợn mắt : “ Hần gả đi được là tốt nhưng tại sao lại lấy nữ nhi họ Tần đổi thành họ Lâm, ngươi như thế là ý gì ? Lẽ nào không xem huyết mạch Lâm gia ta ra gì sao ? Còn nữa, ngươi như thế nào lại để ngoại nhân hưởng thụ tài sản của Lâm gia chứ ?” Tranh cãi cả nửa ngày lí nào lại để người ngoài được hưởng, như vậy Lâm Nguyệt bà còn có mặt mũi gì ? Bà liếc nhìn Tần Mạch một cái đầy sắc bén.

Lâm bá mẫu miệng cười nhưng tâm không cười, có chút bi hài : “ An Nhi là nhi tử của ta, nữ nhi của hần chính là cháu của ta, mang trong mình dòng máu của ta như thế nào gọi là ngoại nhân ?”

Lưu Cách vội nói : “ Miên Nhi không phải cháu của ngươi sao ? Ngươi làm sao lại muốn nhà họ Tần được lợi cũng không cho chúng ta !”

Lâm phu lang cười lạnh : “ Nếu A Mạch đồng ý thì ngoại tôn của ta chính là họ Lâm, cái gì gọi là nhà họ Tần được lợi ?”

Không đợi Lâm Nguyệt và Lưu Cách tiếp tục nói, Tần Mạch đã lên tiếng : “ Bá mẫu, thúc thúc, ta đồng ý.” Nàng không phải là người cổ đại tư tưởng cổ hủ, bọn họ đối tốt với nàng còn gả Lâm Vĩnh An cho nàng, bọn họ cần giúp đỡ nàng lí nào lại bỏ mặc ? Và lại đối với nàng nữ nhi họ Tần hay Mạch không phải đều là con nàng sao ? Tất cả đều không can hệ.

Lâm bá mẫu mừng rỡ, mở to mắt nói : “ Ngươi nói thật ?”

Tần Mạch gật đầu cười : “ Ta nói thật, nếu như sau này ta và...khụ...Vĩnh An có thể sinh hai nữ nhi ta sẽ để một đứa theo họ Lâm”

Lâm phu lang kích động, hốc mắt ửng đỏ, một tay nắm lấy tay Lâm Vĩnh An, một tay lau nước mắt : “ Vậy thì tốt rồi, vậy thì tốt rồi.”

Bất quá Lâm Nguyệt vẫn không đồng ý, lớn giọng nói : “ Lão nhị, ngươi lẽ nào không xem lời của đại tỷ ta ra gì à ?”

Lâm bá mẫu dò tìm mắt sang Lâm Nguyệt, cứng rắn nói : “ Đại tỷ, ngươi không phải lo lắng ta không có người kế thừa hương khói sao ? Hiện tại A Mạch đã đồng ý để nữ nhi của nàng và An Nhi lấy họ Lâm, đại tỷ còn gì muốn nói ?” Vừa đòi trước bà vì không có nữ nhi nên sống lưng chưa bao giờ thẳng, chuyện gì cũng phải nghe theo sự sắp xếp của người khác. Hôm nay đã khác, bà muốn sống vì chính bà, vì nhi tử của bà.

Lâm Nguyệt trừng mắt, nghẹn nửa ngày chỉ có thể mấp máy môi : “ Ngươi...”

Lâm phu lang hừ một tiếng, liếc nhìn Lâm Nguyệt đầy trào phúng : “ Đại tỷ, lẽ nào ngươi còn muốn Lâm Tương nhận nữ nhi của ngươi làm con thừa tự ?”

Lâm Nguyệt phẫn nộ cuối cùng đành phải lùi kéo Lưu Cách cùng Lâm An Miên rời khỏi, đi tới cửa còn vọng lại một câu : “ Trưởng tử như mẫu, Lâm Tương ngươi đúng là đủ da đủ cánh rồi !” Sau đó phát tay áo rời đi.

Lâm bá mẫu thở phào một tiếng, cảm kích nói với Tần Mạch : “ A Mạch, cảm ơn ngươi.”

Tần Mạch ngại ngùng cười, lắc lắc đầu : “ Bá mẫu đừng nói như vậy, nếu phải cảm ơn thì nên là ta nói mới đúng. Gia mẫu trước khi qua đời từng nói bá

mẫu đối với Tần gia ta ân trọng như núi, ta cũng chỉ là thay gia mẫu báo đáp mà thôi.”

Lâm phu lang từ ái nhìn Tần Mạch : “ Được rồi, đều là người trong nhà cái gì báo đáp với không báo đáp. Đứng rồi, ta đã xúc bột mì sẵn cho người, người đi theo ta đi lấy.” Nói xong liền mang theo Tần Mạch rời đi, Lâm Vĩnh An không hiểu sao cũng lẻo đẻo đi theo. Lâm phu lang chợt cười : “ Đứa nhỏ này tính tình khép kín, sau này phải nhờ người chăm sóc hẳn nhiều hơn rồi.”

Tần Mạch liếc Lâm Vĩnh An, ánh mắt đầy thương tiếc, nằng hơi gãi gãi mũi : “ Thúc thúc yên tâm, ta sẽ không ủy khuất hẳn.”

Lâm phu lang tươi cười càng sâu, đi vào bếp lấy ra túi bột mì chừng năm cân cùng với một rổ trứng gà đưa cho Tần Mạch : “ Tốt, tốt. Hôm nay là kinh nguyệt người đem về làm bánh chèo nhiều một chút, dù sao cả năm cũng không có mấy dịp.”

Tần Mạch cũng không có khách sao, nhận lấy túi bột mì và rổ trứng gà. Lại nói mấy câu với Lâm phu lang sau đó mới đi về nhà.

Tần Lan và Tần Ngọc theo nàng vào bếp giúp đỡ gói bánh chèo. Tần Ngọc ra sau vườn chọn lấy một quả bí đỏ (bí rợ) non, rửa sạch với nước lại dùng dao bổ ra, đem phân hạt và dưa nhuong (phần thịt mềm bên trong bí đỏ) đều móc ra sau đó gọt vỏ, dùng dao xắt nhỏ thành sợi. Ngoài ra còn cắt sợi cải trắng, làm hai loại bánh chèo.

Bên này Tần Lan đem ba cân thịt cắt thành miếng nhỏ, rót vào trong nồi nửa muôi dầu, trộn thịt và bí đỏ vào xào chung để làm nhân bánh.

Tần Mạch phụ trách nhào bột, bột mì nhào nhuyễn lại cán da bánh chèo. Thời điểm Tần Mạch cán da thì Tần Lan và Tần Ngọc ở bên cạnh gói bánh, Tần Hoa vốn muốn nghịch nhưng bàn tay quá nhỏ, vừa gói xong đặt vào nồi đã nhân một bên, bánh một bên, khiến hẳn thất vọng không thôi.

Một nhà bốn tỷ đệ rất nhanh đã gói xong bánh sau đó mang đi hấp.

” Tỷ, vừa rồi Từ Hoa ca ca có đến tìm tỷ.” Tần Lan thoáng nhìn qua Tần Ngọc nói.

Tần Mạch nghĩ nghĩ mới nhớ ra Từ Hoa ca ca là ai, gật gật đầu : “ Hẳn có nói cái gì không ?”

Tần Lan cắn cắn môi : “ Không có, huynh ấy tới hỏi có tỷ hay không, đệ kêu tỷ đi sang nhà Vĩnh An ca ca chưa có về, huynh ấy liền rời đi.”

Tần Mạch cũng không có để ý, dù sao Lưu Từ Hoa là “tình nhân” của nguyên chủ trước kia chứ không phải của nàng, nàng không có hứng thú đi tìm hiểu tâm tư của hẳn : “ Ân.”

Tần Lan e dè nhìn Tần Mạch, trước kia mỗi lần nhắc đến Từ Hoa ca ca, tỷ tỷ đều vô cùng vui vẻ thế nhưng bây giờ mí mắt cũng lười nhích, quả nhiên là chuyện lạ.

Tần Mạch phì cười : “ Chuyện quá khứ cứ để nó trôi qua, sau này tỷ sẽ thú Vĩnh An ca ca, các đệ tốt nhất đừng nhắc đến Lưu Từ Hoa nữa.” Nghĩ nghĩ nàng cảm thấy thực không cần thiết bởi vì bọn họ có nói Lâm Vĩnh An cũng không biết. Dĩ nhiên nàng là chưa biết được Lâm Vĩnh An còn có thể nhìn khẩu hình miệng của người khác.

Lời tác giả : Có rất nhiều nàng đoán trúng nhé ^^ Đây chính là biện pháp duy nhất vẹn cả đôi đường.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Làm Ruộng Hào!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26: Lưu Tử Hoa Tới Cửa

Tần Lan kinh ngạc : “ Tỷ thật sự sẽ thú Vĩnh An ca ca sao ?” Ngữ điệu có chút khó tin, trước kia cho dù mẫu thân không thích tỷ tỷ đều lén lút đi tìm gặp Lưu Từ Hòa hiện tại làm sao có thể muốn thú Vĩnh An ca ca !

Tần Mạch nhìn ba tiểu đệ đều mở to đôi mắt tràn ngập vẻ ngạc nhiên, nhún nhún vai nói : “ Lời tỷ nói khó tin vậy à ? Sau khi qua tang kỳ của mẫu thân Vĩnh An ca ca sẽ gả cho tỷ, chuyện này Lâm bá mẫu và Lâm thúc thúc đã đồng ý cả rồi.”

Tần Hoa là người reo lên đầu tiên : “ Thật tốt ! Tỷ tỷ cưới Vĩnh An ca ca a, thật là tốt !”

Nàng dờ khóc dờ cười : “ Như thế nào lại cao hứng như vậy ?”

Tần Hoa chỉ cười hi hi không nói, thật ra ba huynh đệ bọn hắn vẫn lo sợ Tần Mạch sẽ cưới Lưu Từ Hoa bởi vì trước kia Tần Lan từng nghe được Lưu Từ Hoa trò chuyện với mấy cái nam nhân khác nói sau khi gả đến Tần gia sẽ đem bán bọn hắn.

Bánh chèo vừa vận chín, Tần Mạch phân cho ba tiểu đệ mỗi người một đĩa để bọn hắn dễ dàng gấp cũng không sợ nhường nhịn nhau mà không ăn được

hiều. Nàng kẹp một cái bánh nhúng vào nước chấm tỏi, nhân bí đỏ nóng giòn ngọt kèm theo hương vị ngây ngây của thịt heo, ăn vô cùng ngon.

Tần Hoa háo ăn, bên này gấp một cái bánh cái trắng, bên kia gấp bánh thịt heo bí đỏ, vui vẻ đến nỗi mắt híp lại.

Tần Ngọc vốn ăn ít cũng không nhịn được mà ăn nhiều thêm mấy cái, điềm đạm cười : “ Tỷ tỷ cán da bánh ăn thực ngon.”

Tần Lan gật gật đầu : “ Đúng vậy, vừa mềm vừa mịn.”

Tần Mạch thấy bọn hần ăn ngon miệng như vậy lại gấp thêm cho mỗi người một ít, dù sao cả năm không có mấy dịp, bột mì trắng thịt heo ở nông thôn đều là vật quý hiếmchỉ có lễ tết mới có thể ăn được !

Cả nhà bốn người ăn xong còn thừa lại hơn một vỉ bánh, nàng cất vào trong bếp để buổi chiều hấp lại ăn sau đó nàng, Tần Lan và Tần Ngọc lại tiếp tục kết nút thắt. Được một lúc Lâm Vĩnh An cũng đi qua còn mang theo bánh trứng nướng.

Bánh trứng nướng là bánh bột mì nướng với trứng và ngô, rắc thêm hành lá, cũng là món điểm tâm tinh quý ở nông thôn. Ba huynh đệ Tần Lan đã nghe Tần Mạch nói sẽ thú Lâm Vĩnh An nên thấy Lâm Vĩnh An đến so với bình thường còn nhiệt tình hơn, ngại ngùng một chút cũng nhận lấy gói bánh trứng nướng rồi chia ra ăn.

Tần Mạch vừa ăn bánh vừa quan sát Lâm Vĩnh An, suy nghĩ không biết Lâm phu lang đã nói mọi chuyện bói hần hay chưa. Bất quá nghĩ nghĩ một chút liền thôi, chuyện này nàng và hần đều là đương sự, cho dù nơi này nữ tử vì tôn nàng vẫn có chút ngượng ngùng. Nàng ra hiệu : “Lâm bá mẫu đã gieo hoa màu chưa ?”

Lâm Vĩnh An nhìn nàng, vốn muốn nói hần có thể nhìn khẩu hình nhưng cuối cùng vẫn nhin lại, hần khoa tay : “ Ngày mai mới gieo.”

Nay lúa nước đã gieo mạ xong, hiện tại chỉ còn mấy nhà có ruộng cạn chuẩn bị gieo hoa màu mà thôi. Dĩ nhiên tỷ như Tần Mạch thì nàng phải đợi vài tháng nữa để gieo ngô chứ không trồng xen canh hoa màu. Nghĩ đến nhà Lâm bá mẫu chỉ có thể phụ bọn họ, trong lòng vừa động, xem ra ngày mai nàng nên đi sang giúp bọn họ một phen.

Lâm Vĩnh An thấy nàng trầm tư, không biết nàng suy nghĩ cái gì, vừa kết nút thắt vừa lẳng lặng nhìn nàng trong đầu hiện lên hình ảnh ngày hôm qua nàng bảo hộ cho hần và phụ thân, khuôn mặt hiện lên tia nhu hòa. Song nhớ đến nàng vui vẻ tươi cười với Lâm An Tử, đáy mắt hần thoáng âm u, nút thắt cũng bị vò thành một cục.

Tần Mạch nhú nhú mày, đi tới bên cạnh hần, biết là nói hần cũng không có nghe được nên tự mình động thủ, cúi người xuống sửa lại nút thắt kết sai trong tay hần.

Lâm Vĩnh An giật mình, ngửi thấy mùi hương nhẹ nhàng từ người nàng tỏa ra, hai mạng tai lập tức đỏ rực, môi mím thành chữ nhất cuối cùng không nhin nổi, lập tức bật dậy.

Nàng đang sửa lại nút thắt nên không để ý tới Lâm Vĩnh An, bỗng dưng hần bật dậy làm nàng cả kinh té về phía sau thật may Lâm Vĩnh An phản ứng kịp kéo nàng lại nhưng khí lực hần rất nhỏ, Tần Mạch mất trọng tâm lập tức ôm lấy hần đến khi cả hai lấy lại thần hồn thì môi đã kề môi áp lên bàn gối.

Hơi thở Lâm Vĩnh An rất sạch còn thoảng thoảng mùi hoa cúc khiến Tần Mạch ngây ngẩn.

Mà diễn biến xảy ra quá nhanh khiến Tần Lan và Tần Ngọc đều há hốc mồm, Tần Lan lập tức che mắt Tần Hoa lại, chính hần cũng quay đầu đi chỗ khác. Tần Ngọc từng nghe phụ thân nói một câu : phi lễ chó thị, vì vậy cũng giống như Tần Lan ngoảnh đầu nhìn trời.

Lâm Vĩnh An mờ mịt nhìn Tần Mạch, mắt đối mắt, mũi đối mũi, gò má đã trở nên nóng rực, thân thủ lập tức đẩy nàng ra, cúi đầu vò góc áo, bộ dáng như nàng đầu nhỏ bị bắt nạt.

Tần Mạch ho khan mấy tiếng, liếc ba tiểu đệ đang nhìn trời trong lòng xấu hổ một trận : “ Khụ khụ, tỷ đi tưới rau.” Nói xong lập tức chạy ra sau vườn, khuôn mặt quẫn bách. Nàng đường đường là một người hiện đại cho dù không phải là quá mức phóng khoáng nhưng cũng không phải bảo thủ, đời trước hôn qua không ít người vậy mà hôm nay cư nhiên chỉ chạm môi lại làm tim nàng đập thình thịch như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực ! Nàng là đang bị bệnh sao ? Bỗng nhiên nhớ tới khuôn mặt thẹn thùng đỏ ửng của Lâm Vĩnh An, trong lòng lại ngứa ngáy. Khụ, nàng như thế nào lại muốn “chà đạp” hần ?

Mà bên ngoài Lâm Vĩnh An vẫn đang cúi đầu, đôi mắt bỗng lóe lên tinh quang, khóe môi hơi cong lên nhẹ nhìn theo hướng phía sau vườn.

Đến chiều Lưu Từ Hoa lại đến tìm Tần Mạch một lần nữa. Vì chuyện buổi trưa nên nàng đã thay đổi chỗ ngồi, cách Lâm Vĩnh An khá xa. Nghe tiếng gõ cửa, nàng để Tần Hoa đi mở, vừa nhìn đã thấy Lưu Từ Hoa một thân chải chuốt, rõ ràng cách rất xa vẫn nghe được mùi thơm ngậy mũi.

Lưu Từ Hoa không chờ nàng lên tiếng đã tự động uyển chuyển đi vào, liếc qua Lâm Vĩnh An đang ngồi kết nút thắt, đáy mắt lóe lên chán ghét, nhìn nhìn đồng nút thắt trên bàn, cười nói : “ A Mạch, các người là đang kết nút thắt sao ?” Đôi mắt quét qua đồng nút thắt, tính toán quả thật có thể bán trên trăm văn tiền, hai mắt liền sáng rỡ.

Tần Mạch nhú nhú mày : “ Đúng vậy, người tới tìm ta sao ?”

Thấy Tần Mạch nói chuyện hồ hững, đang định lớn giọng nói lại thì nghĩ tới tin tức sáng nay nghe được liền áp chế tức giận trong lòng, cười yếu ớt : “ Ta dĩ nhiên là tìm người. Hôm đó là ta sai lầm làm người tức giận, người sẽ không trách ta chứ ?”

Tần Mạch cười một tiếng : “ Có gì mà trách. Ta với người vốn không có quan hệ gì ta làm sao lại vì người mà tức giận rồi trách người.” Nàng đang định tìm hần nói rõ một chút nay hần tìm tới cửa nàng tất nhiên không khách sáo.

Lưu Từ Hoa mở to mắt, gương gao cười : “ A Mạch, người là nói đùa a ?”

Tần Mạch phì cười, lắc đầu : “ Ta không có đùa với người.”

Lưu Từ Hoa lập tức trừng mắt, cắn cắn môi cũng không có giả bộ nữa : “ Người lẽ nào thật sự muốn cười tên cầm điếu này.” Hần vừa nói vừa chỉ vào Lâm Vĩnh An.

Tần Mạch cau mày, cảm thấy chỉ cần người khác nói ba chữ “tên cầm điếu” trong lòng liền khó chịu, nghiêm mặt nói : “ Hần gọi là Lâm Vĩnh An.”

Lưu Từ Hoa cắn răng thấy ánh mắt Tần Mạch sắc bén, hơi sợ hãi nói : “ Người thật sự muốn cưới Lâm Vĩnh An ?”

Tần Mạch nhún mày, thản nhiên nói : “ Đúng vậy.”

Lưu Từ Hoa chợt bật dậy, đôi mắt như phóng ra lửa, hô : “ Tần Mạch ! Người cư nhiên muốn cưới hần, vậy còn ta thì sao ?”

Lời tác giả : Có ai cảm thấy Vĩnh An “phần trư ăn cợn” không ?

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Lâm Ruộng Hào*! được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27: Giúp Đỡ Trông Trot (1)

Tần Mạch hơi nhíu mày, nói : “ Trước kia là ta không hiểu rõ chính mình làm người hiểu lầm, hiện tại ta xin lỗi, người ta thích là Lâm Vĩnh An.” Mặc dù nàng thay thế “Tần Mạch” sống tiếp nhưng không có khả năng tiếp tục yêu thích Lưu Từ Hoa, nàng chỉ có thể dứt khoát nói ra tuy là có chút áy náy với hần.

Lưu Từ Hoa tròn mắt, đầy vẻ khó tin, ánh mắt quét qua Lâm Vĩnh An, hung hăng lôi kéo hần : “ Tần Mạch, người rốt cuộc đã bị tên cầm điếu này cho ăn thứ gì ? Cư nhiên hôm nay nói thích hần, còn muốn bỏ ta ?”

Nàng đi tới kéo Lâm Vĩnh An ra khỏi tay Lưu Từ Hoa, nói : “ Ta là thích hần, người không cần phải phí tâm suy đoán.”

Lưu Từ Hoa thấy nàng bảo vệ Lâm Vĩnh An, mắt càng mở to hơn, tức giận đến thở phập phồng. Vừa muốn mở miệng thì nhìn tới ánh mắt sắc bén, lạnh nhạt của nàng liền không thốt nên lời, nửa ngày sau mới dậm chân rời khỏi, trước khi đi còn hung hăng nói : “ Tần Mạch, người hãy nhớ kỹ lời người nói !”

Tần Mạch cũng không có để ý tới hần, quay đầu ra hiệu với Lâm Vĩnh An : “ Người không sao chứ ?”

Đáy mắt Lâm Vĩnh An tràn ngập ý cười, đôi con ngươi cũng trong trẻo hơn bình thường. Nhớ tới vừa rồi nói thích hần, không nhịn được cong cong khóe môi, lắc đầu tỏ vẻ không sao.

Nàng không hiểu tại sao khuôn mặt của Lâm Vĩnh An trông sáng lán hơn bình thường, nhìn môi hần hồng nhuận kéo lên một đường cong liền nghĩ tới nụ hôn lúc trưa, mùi hoa cúc vẫn quanh quẩn khiến hai gò má nàng lập tức ửng đỏ, nói với Tần Lan : “ Tỷ đi ra phía sau cho gà ăn.” Nói xong nhanh chóng đi về phía sau vườn.

Tần Lan khó hiểu, đang định nói Tần Hoa đã cho gà ăn thì thấy Tần Ngọc nháy mắt, mặc danh kỳ diệu mỉm cười cũng không có mở miệng mà là tiếp tục kết nút thắt, thỉnh thoảng còn liếc nhìn Lâm Vĩnh An, thấy hần vẫn ần ần ý cười, dường như hiểu ra cái gì đó.

Sáng hôm sau, như trước Tần Lan dậy sớm nấu một nồi cháo ngô và bánh nướng làm bữa ăn sáng. Tần Mạch vì muốn sang nhà Lâm bá mẫu giúp bọn họ trông trot nên dậy sớm hơn bình thường, đem nước xách đây sau đó ăn bữa sáng rồi mới đi tới nhà Lâm bá mẫu. Trước khi đi nàng còn đưa cho Tần Lan 20 văn tiền để hần đi lên trấn trên mua thịt nấu bữa trưa. Mặc dù trấn trên và Lâm gia thôn cách nhau không tới 2,3 dặm nhưng có thể danh chính ngôn thuận lên trấn trên đi dạo Tần Lan rất vui vẻ. Hiếm khi thấy hần cao hứng như vậy, nàng còn đưa hần thêm 20 văn tiền nữa để hần mua một ít thứ yêu thích.

Thời điểm Tần Mạch đi tới nhà Lâm Vĩnh An vừa vặn lúc thê phu Lâm thị chuẩn bị ra đồng để lại Lâm Vĩnh An ở nhà chuẩn bị cơm trưa. Nghe nói Tần Mạch muốn giúp bọn họ trông trot, Lâm bá mẫu rất cao hứng nhưng vẫn có chút áy náy đợi đến khi Tần Mạch nói trong nhà cũng nhàn rồi nên mới theo giúp bọn họ thì mới buông lòng lo lắng, vui vẻ để Tần Mạch đi theo.

Nhà Lâm bá mẫu tổng cộng có bảy mẫu ruộng cạn, năm mẫu ở trong thôn và hai mẫu dưới chân núi. Hôm nay Lâm bá mẫu là muốn trông đậu phộng ở

hai mẩu dưới chân núi. Mà trong các loại hoa màu, đậu phộng là thứ có giá trị cao nhất, hàng năm số tiền để trang trải vào các dịp lễ tết đều dựa vào việc bán đậu phộng vì vậy nông dân đối với việc trồng đậu phộng rất là cẩn thận.

Hai mẩu ruộng này Lâm bá mẩu đã sớm cày xới xong, hôm nay là ngày gieo hạt. Hạt đậu phộng gieo phải đúng cự li, không được cách xa nhau quá cũng không thể gần nhau quá. Sau khi gieo hạt xong, khó khăn nhất là công đoạn đắp đất. Đắp đất nếu chặt quá sẽ khiến nhánh đậu phộng không thể chui xuống đất kết hạt, còn nếu mềm quá thì mưa xuống sẽ cuốn trôi hạt, như vậy một năm vất vả coi như xong.

Thê phu Lâm thị và Tần Mạch đều là người có kinh nghiệm, mỗi người chia ra một khoảnh tập trung gieo hạt. Lâm bá mẩu gieo hạt thảnh thơi lại nhìn Tần Mạch một cái thấy nàng kiên nhẫn, tay chân mau lẹ, thành thực liền hài lòng không thôi. Khuôn mặt còn lộ ra ý cười tươi rói.

Ba người làm một buổi sáng cuối cùng cũng xong gần một mẩu ruộng, Tần Mạch thấy trời đã trưa nên hướng thê phu Lâm thị nói muốn trở về nhà dùng cơm, đợi ăn xong sẽ lại ra giúp bọn họ. Thê phu Lâm thị dĩ nhiên không đồng ý, Lâm bá mẩu còn để cho Lâm phu lang trở về giúp Lâm Vĩnh An nấu ăn, đồng thời sang nói với mấy huynh đệ Tần Lan để bọn họ khỏi phải đợi Tần Mạch.

Tần Mạch khó xử một hồi cuối cùng đành phải buông tha, cùng với Lâm bá mẩu ngồi nghỉ uống trà dưới một tán cây xanh.

Một phụ nhân trong thôn đi ngang qua thấy hai người lập tức sững sốt, cười to nói : “Lâm Trương, ngươi còn chưa gả nhi tử cho người ta đã muốn nàng tới giúp người làm ruộng ! Quả là không tệ.”

Lâm bá mẩu cũng cười, dĩ nhiên đối với phụ nhân này quan hệ không tệ, vỗ vỗ vai Tần Mạch : “Ngươi là ghen tỵ sao ? Ta nhớ trước kia ngươi muốn cưới Bạch Anh không phải cũng cần cù như A Mạch nhà ta a !”

Phụ nhân kia hắc hắc cười, đánh giá Tần Mạch một cái, liền nói : “Nếu vậy thì Vĩnh An nhà ngươi thực có phúc, cư nhiên có thể gả cho cái nữ tử giống ta.”

Lâm bá mẩu cười to hơn, lại cùng phụ nhân kia nói vài câu sau đó mới để bà ấy rời đi. Nguyên lai phụ nhân kia gọi là Trần Giao, là người ở Lưu gia thôn, trước đây “Tần Mạch” chưa từng gặp bà ấy nên nàng dĩ nhiên không có nhận thức được.

Đội chừng hơn nửa khắc, Lâm Vĩnh An và Lâm phu lang mang theo hai hộp gỗ đựng cơm và thức ăn đem ra ruộng. Mặc dù Lâm Vĩnh An và Lâm phu lang ở nhà nhưng cũng không có ăn trước mà là cùng với Lâm bá mẩu ăn ở ngoài ruộng.

Cơm trưa có một món thịt xào, đậu hũ chiên trứng, rau cải xanh xào và bánh nướng trứng, rất phong phú. Lâm phu lang vừa xới cơm cho Tần Mạch vừa cười nói : “Ngươi ăn nhiều một chút, đợi buổi chiều cũng gọi mấy huynh đệ Tần Lan sang nhà chúng ta ăn. Hôm nay ta vừa vận mua được mấy cân cá tươi, khẳng định hấp lên ăn thật ngon.”

Tần Mạch hơi ngại ngùng, lập tức nói : “Không cần đâu, cá đó để bá mẩu và thúc thúc ăn. Bọn Tần Lan cũng không có thích ăn cá.” Nàng mặt không suy hơi không suyễn nói, nàng muốn giúp bọn họ là thật lòng, không muốn bọn họ vì cảm ơn nàng mà mua này nọ phiền phức.

Lâm phu lang hiền hậu cười : “Ta và bá mẩu ngươi làm sao ăn hết, ngươi a, đừng có câu nệ nhiều như vậy. Không nói nhiều nữa, buổi chiều ta tự sang gọi các ngươi, nếu các ngươi không tới tức là xem thường ta và bá mẩu của ngươi.”

Tần Mạch bất đắc dĩ : “Chuyện này...”

Lâm bá mẩu cười ra tiếng, gấp cho Tần Mạch một đĩa thịt, xua tay nói : “Thúc thúc ngươi nói đúng, sắp tới đã là người một nhà ngươi cũng đừng câu nệ quá nhiều. Lại không nói tới thời điểm mẫu thân ngươi qua đời đã gởi gắm ngươi cho ta, lẽ nào bá mẩu còn phải luyến tiếc với ngươi một bữa cơm”

Tần Mạch thấy bọn họ nhất quyết còn lôi Tần mẩu ra chỉ đành buông xuống ý định, đáp : “Nếu vậy thì A Mạch chỉ có thể cảm ơn bá mẩu và thúc thúc.”

Lâm phu lang cười tươi, thấy Lâm Vĩnh An thảnh thơi lại liếc Tần Mạch, buồn cười nói : “A Mạch, ngươi ăn nhiều chút, đồ ăn đều là Vĩnh An cất công làm cho ngươi a.” Lâm Vĩnh An tuy là biết nấu ăn nhưng bình thường Lâm phu lang rất ít khi để hắn nấu, thế nhưng hôm nay mặc kệ Lâm phu lang ngăn cản, Lâm Vĩnh An vẫn kiên quyết đứng bếp, điều này khiến Lâm phu lang cười mãi không thôi.

Tần Mạch đang ăn, nghe vậy nhìn sang Lâm Vĩnh An, không hiểu sao đôi lúc nàng dường như cảm thấy hắn hiểu lời bọn họ nói. Lúc này khuôn mặt Lâm Vĩnh An phỉm hồng, đôi mắt trong trẻo thoáng một tia ngượng ngùng, vừa vận nàng nhìn sang đáy lòng liền rung động, nếu không phải nàng có định lực tốt đã muốn nhào qua trêu chọc hắn một phen.

Lâm phu lang thấy hai người e ấp, then thùng, liếc Lâm bá mẩu một cái, ý cười càng đậm. Xem ra quyết định của hắn là không sao, hắn hi vọng Tần Mạch có thể thật lòng yêu thương nhi tử của hắn, càng hi vọng hơn Vĩnh An có thể mở lòng với mọi người.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Làm Ruộng Hào!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Liễu Hàm Tịnh Tới Nhà (1)

Ăn trưa xong, Lâm Vĩnh An đem hộp cơm trở về nhà, Thê phu Lâm thị và Tàn Mạch ngồi nghỉ ngơi thêm một lúc, đợi nắng bớt gắt liền tiếp tục xuống ruộng. Mãi cho đến khi trời sẩm tối, tà dương hạ xuống, Lâm phu lang về trước chuẩn bị cơm canh để lại Tàn Mạch và Lâm bá mẫu làm nốt công việc.

Đến khi làm xong, Tàn Mạch thu thập mọi thứ ở trong ruộng rồi cùng Lâm bá mẫu đi về, tắm rửa một phen sau đó cùng với Tàn Ngọc và Tàn Hoa sang nhà Lâm Vĩnh An, còn Tàn Lan thì sang đó trước để giúp phụ tử Lâm phu lang một tay.

Lâm phu lang chuẩn bị thức ăn rất phong phú, cá chiên sốt cà, thịt xào rau cải trắng, rau trộn, khoai tây xào đậu sừng, một món canh cá còn có bánh trứng nướng thơm ngát. Tàn Mạch ngồi đối diện với Lâm bá mẫu, hai bên tương tự là Tàn Lan, Tàn Ngọc và Tàn Hoa. Lâm Vĩnh An cúi đầu ngồi bên cạnh Lâm phu lang.

Lâm bá mẫu tươi cười, lấy ra một bầu rượu cao lương, rót cho Tàn Mạch một ly rượu đặt trước mặt nàng : “ Hôm nay nhờ có người bá mẫu mới nhanh như vậy trông trọt xong, đến, bá mẫu với người uống cùng nhau vai ly.”

Lâm bá mẫu tuy là người phương nam nhưng tính tình hào sảng, người nông dân sau khi làm việc cực nhọc đều là uống một ly rượu, ăn một miếng cơm trôi qua. Tàn Mạch cũng không câu nệ, đôi trước nàng giao hảo vô số, đối với rượu trà nàng thực nghiên cứu không ít, nàng mỉm cười : “ Hào, bá mẫu, cùng uống.”

Lâm bá mẫu ăn một miếng cá, nhấp một ngụm rượu, bỗng dừng nghĩ tới cái gì đó lại nói : “ Nói đến rượu ngon phải kể đến tay nghề của phụ thân người, năm đó hẳn ừ qua không ít rượu hoa đào còn mời ta đến thưởng thức, âu cũng là cái nam nhân phong hoa tuyết nguyệt.”

Tàn Mạch hơi kinh ngạc, đúng là trong trí nhớ của “Tàn Mạch”, Tàn phụ là một đại gia khuê tú, cảm kỳ thi họa mọi thứ đều tinh thông. Nghĩ nghĩ nàng thật sự không hiểu tại sao một người như vậy lại cam nguyện cùng với Tàn mẫu sống cảnh điền viên khổ cực. Vị rượu hơi đắng chát, chỉ có độ còn cay xè khiến người ta choáng váng, nàng cười nói : “ Bá mẫu nếu thích ta vài hôm nữa liền đi qua Bạch gia thôn hái hoa đào ừ rượu, ta dù không ừ được rượu ngon như của phụ thân nhưng chắc hẳn sẽ không khó uống.”

Lâm bá mẫu thoáng cười, thanh âm có chút man mác buồn, xua tay : “ Ha ha, rượu dù ngon nhưng ta cũng chỉ là một phụ nhân thôn dã, đối với ta mà nói kỳ thật uống vào bụng đều như nhau. Ừ rượu hoa đào gì đó là việc phong nhã, đưa đến cho ta không biết đáng tiếc bao nhiêu đâu !”

Tàn Mạch không cho là vậy, chỉ có người kén rượu làm sao lại có rượu kén người ? Bỗng dưng trong đầu nàng nảy ra một ý nghĩ, nàng có nên ừ rượu đem bán không ? Thoáng suy tư một lúc nàng thần nhiên nói : “ Bá mẫu không cần câu nệ, dù sao việc nông rồi rồi, đợi vài hôm nữa ta giúp người trông xong mấy mẫu ruộng liền đi đến Bạch gia thôn hái hoa đào.”

Lâm bá mẫu thoáng thờ dãi, có chút cao hứng nở nụ cười. Nhìn lướt qua bốn tỷ đệ Tàn Mạch lại nhìn Lâm Vĩnh An một cái, hi vọng là hôn sự này có thể tới nơi tới chốn.

Mấy ngày sau đó, Tàn Mạch sáng sớm đều đi ra ruộng giúp thê phu Lâm thị. Dưới sự kiên quyết của Tàn Mạch, thê phu hai người cũng đồng ý để Tàn Mạch buổi tối trở về nhà ăn cơm nhưng đồng thời buổi trưa phải ăn cùng bọn họ.

Đầu giờ Ty, mặt trời chói chang, Tàn Mạch và thê phu Lâm thị vốn đang trồng nốt khoai lang lên mảnh ruộng cận cuối cùng thì thấy Lâm Tiểu Phúc hốt hái chạy tới : “ Tàn Mạch tỷ tỷ, nhà tỷ có khách, A Lan nhờ muội ra chuyển lời gọi tỷ về.”

Tàn Mạch và Lâm bá mẫu đồng loạt nhú mày, thê phu Tàn mẫu là người từ nơi khác chuyển tới, ở nơi này không có thân thích nên dù là dịp lễ tết Tàn gia đều không có khách ghé thăm. Lúc này là ai tới cửa ? Tàn Mạch thoáng nhìn qua Lâm bá mẫu, bà vừa lau mồ hôi vừa cười nói : “ Có khách đến thì người về trước đi, chúng ta làm một lúc nữa là xong, người cũng không cần phải trở lại.” Mấy ngày nay Tàn Mạch giúp đỡ bà vẫn ở trong mát, hiện tại mọi việc sắp xong dĩ nhiên bà không muốn làm phiền nàng nữa.

Tàn Mạch nghe vậy thì gật đầu, nói thêm vài câu rồi đi cùng Lâm Tiểu Phúc về nhà. Trước cổng Tàn gia đỗ một chiếc xe ngựa, trên khung xe thêu một chữ Liễu, thoạt nhìn tuy không phải sang trọng quý phái nhưng ở thời đại này có thể sở hữu một chiếc xe ngựa hai con tuần mã đã không phải là nhà bình thường có thể làm được.

Trong nhà, Liễu Hàm Tĩnh vận một thân gấm bào màu xanh nhạt, tóc búi cẩn thận, phía sau là một tràng tóc xoắn nhẹ, một bộ ngọc thụ lâm phong, diện quan như ngọc, đích xác là một thiên kim khuê tú, tao nhã tuấn đạt.

Tàn Mạch hơi nhú nhú mày, không hiểu tại sao Liễu Hàm Tĩnh lại tìm nàng, trên khuôn mặt vẫn giữ ý cười đậm như nước : “ Liễu công tử là đến tìm ta sao ?”

Liễu Hàm Tĩnh nhìn nàng một thân bụi bặm nhưng vẫn toát lên một loại hào sảng, thông dong, nụ cười hơi đôi đôi, rất nhanh liền gật đầu, giọng nói thanh thúy : “ Ân, hôm nay đi ngang qua đây bỗng nhớ tới chút chuyện nên muốn cùng Tàn cô nương trao đổi một chút.” Ánh mắt nhìn một lượt xung quanh, tuy là nhà tranh vách đất nhưng lại rất sạch sẽ, gọn gàng, trong lòng thầm suy đoán có lẽ là do tiêu đề của nàng dọn dẹp.

Tàn Mạch mặc danh kỳ diệu, thần nhiên đi tới bên bàn, ngồi xuống đối diện với Liễu Hàm Tĩnh, thấy trước mặt hẳn là một cốc nước ấm có lẽ là do Tàn Lan chuẩn bị, ngữ điệu chậm chạp : “ Vậy à ? Không biết Liễu công tử muốn trao đổi chuyện gì ?”

Liễu Hàm Tĩnh đánh giá nàng một cái thấy nàng thái độ thông dong, bình thản, đối diện với hẳn không khăn trương cũng không siểm nịnh , trong lòng âm thầm tán thưởng, tiếp tục nói : “ Lần trước Tàn cô nương đáp ứng ta kết nút thắt, hiện tại cửa hàng đồ tú ở phủ thành cũng sắp khai trương nên ta muốn đến hỏi Tàn cô nương một chút về chuyện đó thôi.”

Nàng nhú mày, dĩ nhiên không cho đó là sự thật. Dù nàng kết nút thắt tốt đến cỡ nào nhưng số tổng số nút thắt nàng gom lại bán cũng không đến mấy

lượng bạc, làm sao có thể được đích thân Liễu gia công tử nhớ đến ? Nếu vậy đoán chừng là hấn quá nhàn rồi đi ! Nàng đậm đậm cười : “ Nút thắt quá thật kết không sai, nếu Liễu công tử đã đến chỉ bằng thu mua một lượt, như vậy ta cũng không phải tốn công mang lên trần trên.”

Liễu Hàm Tịnh thoáng nhìn nàng, không câu nệ cầm cốc nước ấm nhấp một ngụm, nhẹ nhàng nói : “ Như vậy thì tốt không gì bằng, một lúc nữa ta sẽ tính toán cho Tần cô nương.” Nói xong, hấn tựa hồ như không có ý định mở miệng nhưng cũng không có đứng dậy rời đi.

Nàng nhún nhún vai, “ Ờn” một tiếng. Hấn không có ý định mở miệng dĩ nhiên nàng sẽ không đi hỏi hấn, có câu : vô sự không đăng tam bảo điện, dù sao người có sự chính là hấn, nàng thực không quá quan tâm.

Liễu Hàm Tịnh liếc nàng, nửa ngày sau mới lên tiếng : “ Đứng rồi, đây là chút bánh điểm tâm của cửa hàng Liễu gia, tặng cho Tần cô nương và mấy tiểu đệ của người nếm qua một chút.” Hấn vừa nói vừa ra hiệu cho gã sai vặt đem hai hộp bánh điểm tâm đựng trong hộp gỗ bọc gấm đặt lên bàn, ý cười trong suốt.

Nàng có chút không suy đoán được ý định của hấn, vẫn là từ chối một phen : “ Cái này công tử vẫn nên mang về, ta và mấy tiểu đệ đều không có thói quen ăn đồ ngọt.”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Làm Ruộng Hào!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Liễu Hàm Tịnh Tới Nhà (2)

Liễu Hàm Tịnh mỉm cười : “ Đây chỉ là lễ vật thông thường của Liễu gia, Tần cô nương không cần câu nệ.”

Tần Mạch thoáng nhìn qua hai hộp điểm tâm, nghĩ nghĩ một chút cũng không có từ chối nữa. Ở cổ đại các nhà giàu khi đi ra ngoài đều mang theo lễ vật kiểu đại trà như vậy, xem ra là nàng nghĩ ngợi nhiều.

Thấy nàng không có ý định tiếp tục nói chuyện, Liễu Hàm Tịnh có chút ngoài ý muốn, cuối cùng mới nói : “ Hôm nay ta đến đây là có chuyện cần thỉnh giáo Tần cô nương.” Hấn vừa nói vừa rút từ trong tay ra một chiếc khăn tay màu xanh nhạt, “ Đây là khăn tay lần trước Tần cô nương bán cho Triệu chương quỳ phải không ?”

Tần Mạch nhận lấy chiếc khăn tay, lật qua lật lại một lượt, đúng là chiếc khăn tay lần trước nàng bán cho Triệu chương quỳ, không chỉ vậy, đây còn là chiếc khăn nàng trong lúc nhàn rỗi thêu được, nàng nghi hoặc : “ Đúng vậy, không lẽ chiếc khăn này có vấn đề gì sao ?” Chiếc khăn màu xanh nhạt, thêu một đóa hoa hải đường và hai con hồ điệp, màu sắc tươi sáng, đường thêu tinh tế, không nhìn ra có vấn đề gì khác biệt để đích thân Liễu Hàm Tịnh “ đăng môn vấn tội”.

Liễu Hàm Tịnh thấy nàng nghi hoặc, cười lắc đầu : “ Tần cô nương không cần lo lắng, chiếc khăn tay này thêu rất đẹp. Chỉ là ta muốn hỏi đây là cách thêu gia truyền của nhà cô nương sao ?”

Nghe vậy, Tần Mạch mới giật mình. Nguyên lai nàng đã dùng cách thêu hai mặt của làng thêu Tô Châu để thêu hồ điệp ! Khuôn mặt hơi biến sắc, nàng thật không nghĩ tới cách thêu này sẽ làm người khác để ý tới. Nàng nói : “ Ờn, đây là cách thêu gia truyền của Tần gia.” Đàm lao đành phải theo lao thôi !

Liễu Hàm Tịnh như cẩn thận nhìn nàng, không nhìn ra điều gì khác biệt liền mỉm cười : “ Vậy à, Triệu chương quỳ nói số đồ tú cô nương bán đều là do mấy tiểu đệ của cô nương thêu, chiếc khăn này cũng như thế sao ?”

Nàng hơi nhú mồm, nếu nàng nói bọn hấn thêu chỉ e Liễu Hàm Tịnh lại đánh chủ ý lên bọn hấn, lúc đó bại lộ sẽ không tốt vì vậy nàng lắc đầu : “ Không phải, chiếc khăn này là do ta thêu.”

Liễu Hàm Tịnh thoáng kinh ngạc, đôi mắt lướt qua bàn tay của nàng, khó tin mở miệng : “ Thật không nghĩ tới cư nhiên là cô nương thêu !” Bởi vì số đồ tú nàng bán hôm đó nằm trong lô hàng được đưa đến cửa hàng ở phủ thành nên hấn mới có dịp xem qua, vừa nhìn thấy hấn đã kinh ngạc không thôi. Cách thêu này khiến người ta không thể phân biệt mặt trái phải, màu sắc tương đồng, hai bên đều xinh đẹp rực rỡ. Không chỉ vậy đường thêu còn tinh xảo, khéo léo vô cùng, so với mấy tú nương già dặn kinh nghiệm còn muốn tinh xảo hơn.

Tần Mạch cũng không có ngoài ý muốn khi thấy hấn ngạc nhiên, dù sao thời đại này nữ tôn nam tị, nàng là nữ nhân lại đi thêu hoa chỉ sợ khiến người ta vừa kinh ngạc vừa khinh thường. Nàng cười nhạt : “ Thời điểm rảnh rỗi ta thêu giải trí một chút, không nghĩ tới bị lẫn lộn với đồng đồ tú của mấy tiểu đệ, làm Liễu công tử chê cười rồi.”

Liễu Hàm Tịnh ôn hòa cười : “ Ta làm sao có thể chê cười cô nương, cách thêu gia truyền này thực sự làm ta mở rộng tầm mắt. Hôm nay ta mạo muội đến đây cũng là vì chuyện này.”

Nàng nhưn mồm, hơi vuốt cằm : “ Ý của công tử là ?”

Liễu Hàm Tịnh trầm ngâm một lúc sau đó mới nói : “ Cô nương nói cách thêu này là thủ nghệ gia truyền của Tần phải không ?”

Tần Mạch gật đầu : “ Ân “. Trong lòng âm thầm suy đoán ý đồ của hắn.

” Ta ban đầu vốn muốn mua lại thủ nghệ của cô nương nhưng cô nương đã nói là gia truyền chỉ sợ cho dù ta đề nghị cô nương sẽ không bán, phải không ?” Liễu Hàm Tĩnh tươi cười, uống một ngụm nước ấm, bình thản nói.

Nàng nhàn nhạt : “ Đúng vậy.” Thủ nghệ này là do bà nội truyền thụ lại cho nàng, tuy nàng lưu lạc dị thế nhưng cũng không muốn xem nó là một món hàng để trao đổi. Và lại, nàng ban đầu còn tưởng cách thêu này đã thịnh hành ở đây không ngờ còn chưa có ai biết đến, vì vậy nàng nghĩ sau này sẽ truyền lại cho mấy tiểu đệ, thậm chí là con của nàng.

Liễu Hàm Tĩnh cười như xuân phong, hòa nhã nói : “ Ta tuy yêu thích cách thêu này, thậm chí tin chắc nó sẽ mở rộng giới thêu thừa khuê tú của Nam Phụng quốc nhưng ta cũng không có ý định sẽ mua lại nó.” Hắn dừng một chút, “ Ta chỉ muốn cùng hợp tác với Tần cô nương.”

” Hợp tác ?” Nàng neho mắt.

Liễu Hàm Tĩnh chậm rãi gật đầu : “ Liễu gia ta ở phủ thành mặc dù nổi tiếng với các loại đồ tú, tranh thêu nhưng làm người ai cũng có khát vọng, ta hi vọng cô nương sẽ cùng ta hợp tác đưa cách thêu gia truyền của cô nương đến một nơi xa hơn cả phủ thành, thậm chí là kinh thành.” Hắn tiếp, “ Cho dù xuất phát từ tâm tính của một thương nhân hay một người yêu thích thủ nghệ đồ tú ta đều mong có thể phát triển cách thêu tinh xảo, khéo léo kia, không để nó mai một ở nơi này.”

Tần Mạch thoáng sùng sốt, phát triển cách thêu hai mặt ? Nàng hoàn toàn không nghĩ tới ! Nàng lập tức lâm vào trầm tư, đời này nàng chỉ muốn an ổn sống cuộc sống điền viên, tốt nhất có thể mua thêm mấy nầu ruộng để chăm sóc ba cái bánh bao và lúc này còn có thêm cái phu lang sắp cưới Lâm Vinh An chứ không muốn dính dáng đến mua bán, thương giới, lợi ích này nọ ! Nàng liếc Liễu Hàm Tĩnh, rõ ràng sống ở một nơi nữ tôn nam tì vậy mà nam nhân này lại có tham vọng lớn như vậy, xem ra ở bất kỳ nơi nào đều có một số người không e ngại thân phận, giới tính mà muốn vươn lên, song nàng vẫn lắc đầu : “ Xin lỗi, vậy thì ta phải làm Liễu công tử thất vọng rồi.”

Liễu Hàm Tĩnh vốn tin tưởng nàng sẽ đồng ý không ngờ lại bị từ chối, đáy mắt xẹt qua một tia kinh ngạc, sắc mặt hơi biến đổi : “ Tần cô nương, người có thể suy nghĩ thêm một chút, chuyện này đối với cô nương trăm lợi vô hại. Ta biết cô nương còn phải nuôi sống các tiểu đệ rất vất vả, nếu cô nương đồng ý với ta thì ta sẽ không bạc đãi cô nương, lập tức chuyển cô nương cùng lên phủ thành, mỗi tác phẩm cô nương làm ra giá trị tất nhiên sẽ không dưới trăm lượng bạc.” Hắn vừa nói vừa cẩn thận quan sát nàng, một trăm lượng bạc có thể nuôi sống một nông hộ hơn ba năm !

Nàng nhìn thẳng vào Liễu Hàm Tĩnh : “ Công tử nói đúng, nuôi mấy tiểu đệ rất vất vả nhưng ta là một nữ nhân, nữ nhân phải có việc làm của nữ nhân, ta không muốn kiếm sống nhờ thêu thừa may vá của nam nhân. Và lại, phụ mẫu ta đã chọn nơi này để an cư, ta cũng thật yêu thích nó nên chưa bao giờ nghĩ sẽ chuyển đến phủ thành sinh sống cả.” Lời này một nửa thật, một nửa giả. Thật là nàng không muốn kiếm sống bằng thêu thừa, cũng không muốn rời khỏi nơi này. Còn giả, nàng tất nhiên không có khái niệm phân biệt nữ tôn nam tì, nói vậy chẳng qua là muốn để Liễu Hàm Tĩnh từ bỏ ý định.

Liễu Hàm Tĩnh đáy mắt u ám, vẫn là gắng gượng nói : “ Nếu cô nương không muốn lên phủ thành cũng được, bất quá cô nương hằng tháng có thể thêu thừa vài thứ để Liễu gia mua lại hay không ? Chúng ta nhất định sẽ mua với giá cao nhất.”

Tần Mạch thờ dãi, đối với chấp nhất của hắn cũng không biết mở miệng thế nào, suy nghĩ một chút liền nói : “ Nếu công tử thật sự yêu thích cách thêu gia truyền của Tần gia ta như vậy thì ta có một ý này, sắp tới là mấy ngày nông nhàn, ta sẽ truyền lại tú nghệ cho tiểu đệ của ta, không biết công tử có thể đợi đến khi hắn học thành tài, xảo đoạt thiên công hay không ?”

Mâu quang Liễu Hàm Tĩnh lóe lên tia sáng rực rỡ, song có chút chần chừ, môi hơi mím chặt : “ Vậy thì thật tốt, thế nhưng trong thời gian đó, cô nương...” Hắn là người rất có kiên nhẫn nhưng thủ nghệ nói học thành tài không phải là chuyện dễ, có không ít người cho dù học cả đời cũng chỉ học được chút da lông, hắn vẫn là đánh chủ ý lên người nàng.

Tần Mạch hơi bất đắc dĩ, quả thật so với kết nút thắt thì làm vài món đồ tú bằng cách thêu hai mặt sẽ dễ dàng kiếm tiền hơn bất quá nếu truyền ra ngoài thực không dễ nghe. Nhìn ánh mắt đầy kỳ vọng của Liễu Hàm Tĩnh, nàng đành phải gật đầu : “ Thời gian rảnh ta sẽ làm một ít thứ, nếu công tử có yêu cầu gì đặc biệt hãy truyền lời cho ta.”

Liễu Hàm Tĩnh thấy nàng cuối cùng cũng đồng ý, lập tức cười như xuân hoa, nở rộ vạn phần xinh đẹp : “ Đa tạ cô nương, có lời này của cô nương, ta liền yên lòng rồi.” Nói xong, hắn có chút ngập ngừng : “ Hiện tại ta có một yêu cầu nhờ cô nương giúp đỡ không biết có được không ?”

Nàng cười : “ Công tử cứ nói.”

Thấy nụ cười của nàng, Liễu Hàm Tĩnh hơi thất thần, nhanh chóng lấy lại nụ cười ôn hòa : “ Sắp tới là đại thọ sáu mươi của gia gia ta, ta muốn nhờ cô nương thêu giúp một bức tranh có chữ “Thọ“.”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Lâm Ruộng Hào!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Học Thêu

Tần Mạch “à” một tiếng, nghĩ nghĩ rồi đáp ứng : “ Được, không biết bao giờ thì công tử lấy ?” Lúc này đang nông nhàn, thêu thùa vừa vặn có thể dạy cho Tần Lan và Tần Ngọc.

Liễu Hàm Tĩnh hơi suy tư, nói : “ Khoảng chừng nửa tháng nữa, Tần cô nương thấy thế nào ?”

Nàng gật đầu : “ Được, ta nhất định sẽ thêu xong.” Mặc dù đã lâu không thêu thùa nhưng đời trước nàng thêu gần 20 năm, hiện tại có thể nói là hạ bút thành văn, vấn đề thời gian vốn không quan trọng.

Liễu Hàm Tĩnh vui vẻ cười : “ Đợi ngày mai ta sẽ cho người đem vài thêu tới cho Tần cô nương chọn lựa, nửa tháng sau ta sẽ tới lấy.” Lão gia gia mà thấy được kỹ thuật thêu này chắc chắn sẽ kinh hỉ một phen !

Tần Mạch cũng mỉm cười. Cả hai nói chuyện thêm một lúc thì Liễu Hàm Tĩnh cáo từ, trước khi đi hẳn còn mua hết số nút thắt của Tần Mạch. 120 nút thắt tổng cộng là 2200 văn tiền, trừ số tiền mua dây thắt là 200 văn, nàng và đám tiểu đệ đã kiếm được hai chuỗi tiền tương đương 2 lượng bạc, cùng với hơn 1 lượng bạc lần trước còn dư, nay Tần Mạch đã dành dụm được hơn 3 lượng bạc.

Sau khi Liễu Hàm Tĩnh rời đi, Tần Mạch liền gọi ba huynh đệ Tần Lan, Tần Ngọc và Tần Hoa vào. Bởi vì đã ước định với Liễu Hàm Tĩnh nên nàng đành phải nói dối bọn hắn một phen, nói rằng thủ nghệ thêu hai mặt là do Tần phụ trước kia truyền lại cho nàng, bây giờ bọn hắn đã khôn lớn nên nàng sẽ dạy lại cho bọn hắn.

Tần Lan và Tần Ngọc mặc danh kỳ diệu, bọn hắn tuy không rõ là tỷ tỷ học thêu thùa từ lúc nào nhưng chỉ cần tỷ tỷ nói, bọn hắn liền tin. Sau khi nhìn thấy cách thêu này, cả hai huynh đệ đều vô cùng yêu thích, ngày đêm theo học hỏi Tần Mạch.

Mấy ngày trôi qua, phần lớn thời gian Tần Mạch đều dùng để thêu thùa bức tranh chữ “Thọ” cho Liễu lão thái gia và dạy hai huynh đệ Tần Lan Tần Ngọc thủ nghệ thêu hai mặt. Thỉnh thoảng nàng còn lên núi hái cây kim ngân về phơi khô sau đó đem bán cho mấy tiệm thuốc ở trấn trên.

“ Tỷ tỷ, mũi thêu này hình như bị hỏng rồi phải không ?” Tần Lan hé ra một đóa hoa hải đường bằng cách thêu hai mặt, hoa hải đường màu hồng nhạt, mũi thêu tỉ mỉ nhưng đôi chỗ vẫn còn khá gượng ép.

Tần Mạch nhìn qua, nàng tiếp lấy kim thêu của Tần Lan, tinh tế thêu từng mũi làm mẫu : “ Không hỏng, đệ xem, chỉ cần đệ cố gắng thu hẹp mũi thêu là được. Cách thêu này khá phức tạp, đệ cứ từ từ tập luyện.” Mới qua vài ngày nhưng Tần Lan cơ bản đã học được những mũi thêu cơ bản của thủ nghệ, điều này khiến nàng thực sự vui mừng.

Tần Lan nghiêm túc nhìn theo ngón tay của Tần Mạch, trong lòng đầy ngưỡng mộ : “ Tỷ thêu thật tài giỏi.” Bất quá trong lòng hắn vẫn có chút tự trách, thêu thùa là chuyện của nam nhân thế nhưng hiện tại phải nhờ tỷ tỷ chỉ dạy, nếu người ngoài nhìn thấy chắc chắn sẽ nói vài câu không tốt lành.

Tần Mạch khẽ cười, ôn hòa nói : “ Đệ cứ cố gắng, sau này chắc chắn sẽ thêu đẹp hơn tỷ.” Nàng lại tiếp tục thêu bức tranh chữ “Thọ“. Vải thêu này là vải gấm Vân Châu, màu đỏ tươi sáng, mặt vải lại vô cùng mềm mại cùng với nét thêu tinh xảo, tinh tế khiến bức tranh gấm càng trở nên tươi đẹp hơn gấp bội phần.

Tần Ngọc ngồi bên cạnh kết nút thắt, liếc sang bức tranh thêu đã thành hình, không nhịn được nói : “ Bức tranh này của tỷ tỷ thật đẹp, khẳng định sẽ bán được giá cao.” Hắn và Tần Lan đã thỏa thuận, thời điểm Tần Lan tập thêu hắn liền kết nút thắt, sau đó ngược lại. Như vậy mới có thể đảm bảo có thể ổn định bán nút thắt.

Tần Lan cũng nhìn sang, gật gù : “ Đệ thấy mấy bức tranh mẫu ở trấn trên cũng không đẹp bằng tranh của tỷ tỷ.”

Tần Mạch nhướn mày, buồn cười nói : “ Các đệ càng lúc nói chuyện càng ngọt, tỷ tỷ làm sao sánh được với mấy tú nương lão luyện kinh nghiệm.” Nói là thế nhưng trong lòng vẫn có điểm tự hào, nhớ đến đời trước bà nội một mực bắt nàng học thêu, trước khi nàng lên cấp ba còn muốn xin cho nàng vào học việc ở làng thêu Tô Châu. Thế nhưng nàng tâm cao khí ngạo, không muốn tiếp xúc với thủ nghệ cổ truyền mà chỉ muốn vươn tay ra thế giới bên ngoài, cuối cùng chẳng còn lại gì.

Đương lúc này, bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa, Tần Hoa vội vàng chạy ra, vui vẻ kêu : “ Tỷ tỷ, là Vĩnh An ca ca.”

Lâm Vĩnh An đi vào trong nhà, trên tay còn xách một con cá chép nặng khoảng 3 cân, vô cùng tươi. Bởi vì xách cá nên hắn cũng không ra dầu mà trực tiếp đem con cá đến trước mặt Tần Mạch.

Nàng nheo mắt, cười một tiếng, cũng không nói nhiều với hắn mà đặt khung thêu xuống, nhận lấy con cá đem vào bếp.

Lâm Vĩnh An đưa cá xong cũng không có trở về mà ở lại giúp Tần Ngọc kết nút thắt. Lần trước bán được hơn 2 lượng bạc tiền nút thắt, nàng đã đưa cho Lâm phu lang số tiền nút thắt mà hắn phụ nàng. Bất quá lần này Lâm phu lang không lấy tiền, Tần Mạch đành phải giữ lại, đợi khi nào gom đủ số tiền hắn phụ nàng thì mua một xấp vải, xem như là tiền công.

Lâm Vĩnh An kết nút thắt, thỉnh thoảng lại nhìn Tần Mạch thêu thùa. Cách đây mấy ngày hắn đã thấy nàng dạy đám hai huynh đệ Tần Lan cách thêu này, tuy nhìn rất kỳ lạ nhưng nhìn kỹ lại thấy vô cùng kỳ diệu, điều này khiến hắn thắc mắc không thôi.

Tần Mạch thấy hắn liên tục liếc nàng, ra hiệu : “ Ngươi muốn học không ?”

Lâm Vĩnh An nhú nhú mày, hơi gật đầu sau đó lại lắc đầu : “ Khi nào ta trở thành phu lang của ngươi, ta sẽ học.” Hắn thần nhiên khoa tay múa chân, khuôn mặt có chút ngại ngùng.

Tần Mạch ngán ra, không nghĩ tới hân còn có suy nghĩ như vậy, nàng gật đầu, mỉm cười : “Được, sau này ta sẽ dạy cho ngươi.”

Lâm Vĩnh An đến chưa được một lúc, Lâm Tiểu Phúc lại tới, trên tay mang theo hai con cá trích, ngại ngừng nói : “ Tần Mạch tỷ, hôm nay muội bắt được một ít cá, hai con cá trích này muội để cho tỷ tắm bổ.”

Tần Mạch thấy nàng ta ngại ngừng, cũng không nhận lấy cá mà trêu ghẹo : “ A, ngươi là muốn tắm bổ người nào ?”

Lâm Tiểu Phúc hai má đỏ ửng, hơi cúi đầu, thanh lí nhí : “ Tất nhiên là tắm bổ tỷ, còn có...còn có đám A Lan A Ngọc A Hoa nữa.”

Nàng bật cười ra tiếng, không khách sáo tiếp lấy : “Được, được, ta nhất định sẽ tắm bổ cho A Lan, ngươi yên tâm” Lâm Tiểu Phúc cắn cắn môi, khuôn mặt quần bách. Tần Mạch thấy vậy cũng không trêu ghẹo nàng ta nữa mà cười nói : “ Ha ha, ngươi vào đây ngồi chơi một lúc, cũng lâu rồi không gặp ngươi.”

Lâm Tiểu Phúc lắc đầu : “ Muội còn phải lên trấn trên đưa củi, hôm khác muội lại sang.”

Tần Mạch cũng không miễn cưỡng, gật đầu : “ Ừ, vậy muội đi sớm đi, hôm nay trời nắng, trở về quá trưa lại không tốt.”

Lâm Tiểu Phúc “ân” một tiếng rồi rời đi. Nàng nhìn theo nàng ta một lúc, quay đầu vào nhà, cười với Tần Hoa : “ Hôm nay chúng ta là nhờ phúc của A Lan nên có cá trích ăn a !”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Lâm Ruộng Hào!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31: Giúp Đỡ (1)

Tần Lan ở trong nhà nghe vậy thì xấu hổ, đỏ mặt một trận chỉ có thể giả vờ không nghe thấy tiếp tục cúi đầu tập thiền.

Tần Mạch không cần nhìn cũng có thể tưởng tượng được bộ dạng thẹn thùng của tiểu đệ, trong lòng âm thầm cười trộm, nhanh chóng xách hai con cá trích đi về hướng phòng bếp.

Lâm Vĩnh An nhìn ra thấy Tần Mạch không có trở vào thì dùng nút thắt trên tay, ngược lên ra hiệu với Tần Ngọc và Tần Lan. Không biết Lâm Vĩnh An muốn nói cái gì mà hai huynh đệ Tần Lan lúc đầu thì kinh ngạc sau đó chuyển sang vui vẻ, Tần Lan lập tức đứng dậy đi vào phòng của hân. Thời điểm Tần Lan đi ra thì trên tay nhiều thêm hai tờ giấy, hân đi tới đưa cho Lâm Vĩnh An.

Lâm Vĩnh An nhận lấy, đôi mắt trong trẻo ánh lên tia sáng như muôn vàn tinh tú, vô cùng lấp lánh. Khóe môi hân hơi cong lên khiến khuôn mặt vốn dĩ tuấn tú càng trở nên nhu hòa, rạng rỡ.

Tần Lan và Tần Ngọc đồng loạt ngán ra, bình thường Vĩnh An ca ca đều cúi đầu hoặc biểu tình lạnh nhạt nên hai người bọn hân căn bản không dám nhìn kỹ Lâm Vĩnh An. Thế nhưng lúc này, cả hai không kiềm được mà kinh ngạc, không ngờ Vĩnh An ca ca khi cười lộ lên lại đẹp như vậy ! Nghĩ tới sau này Vĩnh An ca ca sẽ trở thành phu lang của Tần Mạch, trong mắt Tần Lan và Tần Ngọc đều ần ần tia mong chờ. Đối với bọn họ mà nói, so với Lưu Tử Hoa thì Lâm Vĩnh An còn muốn tốt hơn gấp trăm lần !

” Cảm ơn hai đệ.” Lâm Vĩnh An ra hiệu, bàn tay lại vuốt vuốt hai tờ giấy. Nguyên lai là mấy ngày trước hân thấy giày của Tần Mạch bị hư, mà Tần Lan chỉ có thể giúp nàng và lại chứ không có may giày mới vì thế hân mới muốn làm cho nàng một đôi giày. Bất quá phụ thân hân dặn, chuyện lấy kích cỡ giày chỉ có thể nhờ Tần Lan và Tần ngọc, như vậy mới có thể tạo được niềm vui bất ngờ cho nàng.

Tần Lan và Tần Ngọc cùng xua tay, tác hợp Vĩnh An ca ca và tỷ tỷ là chuyện bọn hân nên làm, làm sao có thể để Vĩnh An ca ca cảm ơn ?

Lâm Vĩnh An hiền hòa nở nụ cười rồi lấy từ trong tay áo ra hai cái hầu bao, một cái màu xanh nhạt một cái màu hồng đưa cho Tần Lan và Tần Ngọc. Hầu bao tuy không phải vật quý nhưng đường nét thêu của Lâm Vĩnh An rất tinh tế, từng mũi thêu đều cẩn trọng, tinh xảo, và lại từ màu sắc đến hoa thêu trên hầu bao đều là thứ Tần Lan và Tần Ngọc ưa thích nhất.

Tần Lan có chút bất ngờ, đôi mắt dính chặt vào hầu bao màu xanh nhạt thêu hoa hải đường “xảo đoạt thiên công”, hân tự nhận bản thân thua kém Vĩnh An ca ca rất nhiều. Bất quá, hân hơi do dự nhìn Tần Ngọc, vật này nếu đem lên trấn bán chắc chắn phải hơn 20 văn tiền.

Tần Ngọc cũng nhìn Tần Lan, tuy hân nhỏ tuổi hơn Tần Lan nhưng tâm tư tinh tế hơn rất nhiều. Ngoại trừ kinh ngạc và yêu thích, hân còn hơi cảm động, không nghĩ tới Vĩnh An ca ca thể nhưng lại hiểu rõ sở thích của hai huynh đệ bọn hân như vậy.

Cuối cùng vẫn là Tần Lan lắc đầu : “ Vĩnh An ca ca, vật này huynh đệ dành đem bán đi, bọn đệ không cần đâu.” Hai cái hầu bao hơn 40 văn tiền, đối với hài tử nhà nông bọn hân thật sự rất lớn !

Lâm Vĩnh An hơi nhíu mày, không khoa tay múa chân mà đứng dậy, cứng rắn nhét hai cái hầu bao vào tay Tần Lan và Tần Ngọc sau đó trở về chỗ ngồi

nhét hai tờ giấy vào tay áo rồi tiếp tục kết nút thắt như chưa hề có chuyện gì xảy ra.

Tần Lan và Tần Ngọc nhất thời không biết làm gì, vốn định trả lại thì thấy ánh mắt lạnh nhạt của Lâm Vĩnh An, tựa hồ người vừa đưa hầu bao không phải là hắn vậy !

Tần Mạch đem hai con cá trích vào bếp xong thì trở lại vào nhà, thấy trên tay Tần Lan và Tần Ngọc nhiều thêm một cái hầu bao, mặc danh kỳ diệu liếc qua Lâm Vĩnh An, thân là một người thù thù lành nghề nằng vừa nhìn liền nhận ra đường thù kia là từ tay Lâm Vĩnh An.

Lâm Vĩnh An liếc nằng, ra hiệu một cách đơn giản : “ Ta tặng bọn hắn.”

Tần Mạch nheo mắt, quả nhiên nhìn qua thì thấy khuôn mặt khó xử của hai tiểu đệ. Hầu bao Lâm Vĩnh An làm chất liệu vải rất tốt, hoa thù tinh xảo, giá trị không thấp nên rất nhanh nằng liền hiểu. Bất quá với tính tình của Lâm Vĩnh An, nằng không cho rằng trả lại hắn sẽ nhận lại nên nằng đành gật đầu với Tần Lan và Tần Ngọc : “ Hai đệ đã cảm ơn Vĩnh An ca ca hay chưa ?”

Tần Lan và Tần Ngọc nghe vậy thì hơi ngạc nhiên nhưng tỷ tỷ đã cho nhận thì bọn hắn dĩ nhiên không thể từ chối, lại nói bọn hắn đều thật thích hầu bao này : “ Cảm ơn Vĩnh An ca ca.” Bọn hắn mở miệng song mới nhớ Lâm Vĩnh An không nghe được vì vậy liền ra hiệu cảm ơn một lần nữa.

Khuôn mặt Lâm Vĩnh An lúc này mới hiện lên tia ôn hòa, vui vẻ gật đầu.

Mà trong lòng Tần Mạch hiện tại lại có chút buồn bực. Hắn tặng lễ vật cho hai tiểu đệ nằng dĩ nhiên nằng cũng muốn ngược lại tặng cho hắn thế nhưng đòi trước nữ nhân tặng nam nhân đa số đều là đồ thù công chính mình tự làm như vậy mới có ý nghĩa, xuyên qua đến đây, thời đại nữ tôn nam ti, lẽ nào nằng lại đi thù khất tay tặng cho hắn ? Như vậy chẳng khác nào đầu óc nằng bị hỏng !

Buổi trưa Tần Mạch cũng không cần đi mua thức ăn, cá chép và cá trích làm thành hai món đơn giản, làm thêm một đĩa rau xào, một món khoai tây xào cái trắng liền có một bữa ăn thật ngon. Lâm Vĩnh An cũng ở lại dùng bữa với bốn tỷ đệ Tần Mạch, tất nhiên hắn cũng không còn câu nệ như trước.

Năm người ăn cơm xong lại tiếp tục thù thù và kết nút thắt, cho đến chiều, Tần Mạch sang nhà Lâm Vĩnh An mượn thê phu Lâm thị một chiếc xe đẩy để chở đồng cây kim ngân phơi khô lên bán cho tiệm thuốc ở trấn trên.

Ba mươi cân kim ngân phơi khô, mỗi cân 15 văn tiền, kiếm được 450 văn tiền. Tần Mạch nghĩ nghĩ liền quyết định đi ra chợ mua thêm một ít gà con, như vậy cuối năm vừa vặn có thể kiếm thêm ít tiền.

” Trương tú tài, người làm ơn giúp ta, ta sẽ đưa người tiền nê.” Đang lúc suy nghĩ, một lão nhân tầm sáu mươi tuổi bỗng nhiên bị xô ngã va vào người nằng. Tần Mạch thoáng giật mình, nằng nhanh chóng đỡ lão nhân dậy.

” Lão nhân, ông không sao chứ ?” Tần Mạch ân cần hỏi.

Lão nhân tóc bạc trắng, khuôn mặt nhăn nheo đầy vết chân chim, đôi mắt lại âm đạm, ông nhìn Tần Mạch : “ Đa tạ, ta không sao.” Nói xong ông vẫn muốn đi vào tứ lâu vừa rồi bị đuổi ra nhưng tiểu nhị đứng trước cửa lập tức nhăn mặt, ngăn lại.

” Lão già, người đi đi, đừng ở đây làm phiền chúng ta buôn bán.” Tiểu nhị là một tiểu cô nương tầm mười bốn tuổi, khuôn mặt tuy thanh tú nhưng giọng điệu lại vô cùng khó chịu.

Lão nhân không có từ bỏ, tựa như cầu xin : “ Trương tú tài, ta chỉ muốn tìm Trương tú tài.” Lão nhân lại lao vào.

Tiểu nhị trừng mắt, xô ông ra : “ Đi đi, Trương tú tài làm sao lại gặp người như người.”

Lão nhân lão đảo vài bước, phong thư trên tay ông cũng theo đó mà rơi xuống đất. Tần Mạch nhú mày, đỡ lấy ông ta, lại nhặt phong thư lên, thoáng qua một tia nghi hoặc : “ Lão nhân, ông muốn tìm Trương tú tài sao ?” Trương tú tài là tú tài duy nhất trong trấn, bình thường đều ngồi trong tứ lâu viết văn chương theo yêu cầu.

Lão nhân ngẩng lên, đôi mắt âm đạm, mờ mịt lóe lên tia sáng : “ Đúng vậy, tiểu cô nương, người quen biết nằng ta sao ?”

Tần Mạch lắc đầu, nháy mắt lão nhân liền thở dài cúi đầu, song nằng mở miệng : “ Ông tìm nằng ta là để làm gì ?” Trong đầu nằng xẹt qua một tia suy nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Làm Ruộng Hào!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.